

MARTINUS CENTER KLINT

UGEKURSUS
17. – 23. SEPTEMBER 2017

ALT ER TANKE
TANKENS KREDSLØB

© Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug.

Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug.

Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk på www.martinus.dk.

Læs mere om ophavsretsloven på www.retsinformation.dk.

ALT ER TANKE TANKENS KREDSLØB

Der er bevidsthed og tanke bag al bevægelse i verdensaltet. Hele vores organisme og psyke opretholdes af tankekraft. Vi bliver det, vi tænker. Med forståelsen af den modningsproces som alle tanker, ønsker, følelser og forestillinger gennemgår i sine kredsløb, får vi en dyb indsigt i al menneskelig udvikling, ja, i alt livs evolution. Åndsvidenskaben giver os redskaber til en bevidst udvikling af humanitet samt et godt helbred.

UGENS FORLØB

Vi mødes mandag-fredag i studierummet i Pav. C, kl. 9:30-12, hvor vi taler ud fra kompendiets tekster om dagens tema og sætter de kosmiske analyser i relation til vores erfaringer og spørgsmål.

Mandag	1
ALT ER TANKE	
<i>ARTIKEL: Den organiske elektricitet – Stk. 1–11 (1)</i>	
<i>LIVETS BOG 2: Stk. 469–470 (5)</i>	
<i>LIVETS BOG 1: Stk. 224 (6)</i>	
<i>BISÆTTELSE: Kap. 42–44 (8)</i>	
Tirsdag	10
FRA FLOKBEVIDSTHED TIL SELVSTÆNDIG TÆNKNING	
<i>LIVETS BOG 2: Stk. 474–487 (10)</i>	
<i>SMABOG 17B: Pilatus, Kristus og Barabbas – Kap. 6 (17)</i>	
<i>DET EVIGE VERDENSBILLEDE 5: Stk. 75.15 (18)</i>	
<i>SMABOG 21A: Det psykiske tempel – Kap. 1–3 (19)</i>	
Onsdag	23
TANKENS KREDSLØB	
<i>LIVETS BOG 4: Stk. 1093–1104 (23)</i>	
<i>UDDRAG FRA ARTIKLEN: Livsmodet (31)</i>	
<i>ARTIKEL: Kristusprincippet – Stk. 28–30 (31)</i>	
Torsdag	33
HVORDAN DET KOSMISK BEVIDSTE SER PÅ VORES TANKEVERDEN OG LIVSSTIL	
<i>BISÆTTELSE: Kap. 45, 46 (33)</i>	
<i>SMABOG 23C: Primitivitet og overtro – Kap. 1–7 (34)</i>	
<i>ARTIKEL: Forsynet – Stk. 10 (43)</i>	
Fredag	44
HVORDAN NÆSTEKÆRLIGHEDEN FRIGØR VORES TANKE- OG SKABERKRAFT	
<i>SMABOG 8: Mennesket og verdensbilledet – Kap. 17 (44)</i>	
<i>ARTIKEL: Den organiske elektricitet – Stk. 17, 21, 23–27 (44)</i>	
<i>DET EVIGE VERDENSBILLEDE 3: Stk. 33.79–33.81 (48)</i>	
<i>ARTIKEL: Den ny verdenskultur efter ragnarok – Stk. 6, 7 (50)</i>	
<i>DET EVIGE VERDENSBILLEDE 5: Stk. 77.2 (50)</i>	
<i>ARTIKEL: Det sande gudsforhold – Stk. 1, 7, 10, 13, 14, 17, 18, 20, 21–24 (51)</i>	

Alt er tanke

ARTIKEL – *Den organiske elektricitet* – KOSMOS 2017–1

STK. 1 *Materiens fjerde stadium: den stråleformige materie eller elektricitet*

Det levende væsen er mere end et fysisk væsen. Det fysiske, vi ser, er jo slet ikke det virkelige væsen, men kun et redskab, der er bygget op. Vi ser aldrig nogen sinde selve kernen, selve det levende. Vi ser kun en refleks eller noget, dette levende frembringer. Da det levende hverken udgør den faste, flydende eller luftformige materie, må det fremtræde i en helt anden tilstand. Og det gør det også, for der findes en fjerde slags eller et fjerde stadium for materie, der hedder stråleformig materie. Denne stråleformige materie er elektricitet.

Ligesom mange andre af de store energier forekommer elektriciteten i forskellige oktaver. Der findes elektricitet i makrokosmos, i makrokosmisk oktav, som er den kraft, der lyser i vore lamper og driver kraftmaskinerne. Og så er der elektricitet i mellemkosmisk oktav, som er den kraft, ved hvilken vi er i stand til at tale, se og høre, fornemme og forstå osv. Det er den kraft, vi udløser ved hjælp af vor vilje. Og endelig er der elektricitet i mikrokosmisk oktav, som er den kraft, der behersker vore mikrovæsener: celler, molekyler og alle disse små væsener, som vor organisme består af. Det er samme princip som i tonernes verden. Her er et "A" jo det samme, om det forekommer i bas eller diskant. Vi kender til, at der er oktaver så langt op, at vi ikke kan høre det, og så langt ned, at vi heller ikke kan høre det, heldigvis, for ellers ville vi blive dræbt af den larm, universet frembringer.

STK. 2 *Den fysiske organisme er kun et forstærkeranlæg for vores bevidsthed*

Hvert levende væsen har sin egen kraft, og denne kraft er vor bevidsthed. I egenskab af at være et levende væsen eksisterer vi som en kerne, som et noget, der er hinsides alle ting. Det er ligegyldigt, hvad vi vil pege på i vor organisme, så kan vi ikke komme bag ved dette noget, som er det inderste. I dette noget samler alle indtrykkene sig, de indgår i dette noget, og dette noget udløser sin tilkendegivelse for omgivelserne. Men hele dette område, denne oplevelse og denne tilkendegivelse, foregår altså i stråleformig materie. Det vil sige, at det virkelige væsen eksisterer i en stråleformig materie, det er af elektrisk natur, det er et elektrisk væsen. Hele vor fremtræden, hele vor fysiske organisme er i virkeligheden kun et forstærkeranlæg for denne elektricitet. Når jeg taler her, er denne tale først blevet formet i min tanke, og derved er den blevet til bølgelængder. Disse bølgelængder kan forplantes videre igennem nerverne og få min tunge til at arbejde i denne bestemte funktion, og tungen siger de ord, som jeg har formet inde på det psykiske plan. Hvis jeg løfter min hånd, er der også allerede formet en bølgelængde, inden det kom til udtryk i den fysiske organisme. Alle steder i organismen er således under vor viljes kontrol, så i virkeligheden er der tale om en slags fjernstyring. Det, vi ser af hinanden, er slet ikke det virkelige væsen, det er en hel bunke materie, en hel serie af redskaber, som bliver sat i bevægelse. Og de bliver altså styret ved hjælp af vor vilje, vor tanke. Vi bestemmer jo selv, hvor vi vil se hen, om vi skal dreje kroppen, eller om vi vil bevæge armene eller fingrene. Alt dette er en slags fjernstyring, for vi er ikke denne materie, vi er i en helt anden dimension, i en helt anden verden eller virkelighed.

STK. 3 *Menneskets inderste struktur er af elektrisk natur*

Det, der forekommer i materien, er altså ikke virkeligt, er ikke det levende. Det levende er hinsides den fysiske materie og er således et lysende væsen. Det består af en struktur, som i sig selv er ganske hævet over denne materie, og derved bliver det så at sige et flammevæsen. Derfor kan væsenet udsende flammer: dødsflammer og livsflammer, og disse udsendelser befordres i kraft af vor vilje, vore ønsker og begær, de tanker vi har. Hele tænkningens struktur er således en udsendelsestilstand, en slags radioanlæg, i hvilket vi kan forme bølgelængder, og disse bølgelængder er blevet til, før de når vort blod. De kommer igennem det psykiske nervesystem og overføres til den materielle del af nervesystemet. De forplanter sig fra den psykiske hjerne og derfra igennem nervesystemet og videre ud til den fysiske organisme.

Der udsendes altså en kraft, en usynlig strålekraft, der er bundet i særlige bestemte former. Hvis man tænker sig, at man udsender en melodi fra New York, så fungerer det akkurat ligesådan. Når et radioapparat i København bliver indstillet, så det kan modtage denne bølgelængde, sender apparatet materie ud under den kontrol og i de svingninger og former, som denne bølgelængde har, og vi hører det samme musikstykke. Det er akkurat samme princip. Vi får en idé inde i bevidstheden, og vi bringer denne idé videre i kraft af vores udsendelsesevne. Den går til vores fysiske hjerne, og derved formes den videre og overføres til den fysiske organisme. Ved den fysiske organisme kan tingene forstærkes, for den åndelige kraft er i sig selv ikke så stærk. Det svarer til, at radioens højttalere forstærker de radiobølger, man kan modtage med sin radio, for ellers kunne vi jo ikke høre den så højt og tydeligt, som vi nu kan. Sådan er det også med vores organisme. Den er i virkeligheden kun et elektrisk anlæg, og derfor bliver mennesket altså af elektrisk natur.

STK. 4 *Mentale kortslutninger*

Det er meget vigtigt at komme til at forstå dette, fordi det giver en vældig forklaring på, hvordan menneskers skæbne opstår, hvorfor de har ubehageligheder i deres daglige liv, hvorfor der er disse kedelige forhold, hvorfor der er fjendskab. Det hele kan forklares og bliver fuldstændigt synligt, når man forstår det virkelige væsens struktur. Vi ved jo, at når man bruger elektricitet til f.eks. at få lys i lamperne eller til at trække en maskine, kan der opstå kortslutninger, og det samme gør sig i overordentlig stor grad gældende i de menneskelige organismer, i de menneskelige udsendelser af tanker og bevidsthed. Umådeligt mange af disse udsendelser skaber kortslutninger. Menneskene lever i én eneste stor kortslutning. Hvordan kan man forstå og mærke det? – Når en udsendt kraft kommer til at kolliderer med en kraft, den ikke er beregnet på, vil den altid lave ravage. Således er det også med en strøm eller ledning, der ikke er, som den skal være, for så opstår der kortslutning, og lampen går ud. I den menneskelige organisme opstår tilsvarende kortslutninger. Al sygdom, al sorg, lidelse, bekymring, vrede, bitterhed, misfornøjelse, depression er simpelthen kortslutninger i det psykiske væsen. Men det kan menneskene råde meget bod på, når først de forstår det.

STK. 5 *Intet er tilfældigt, alt er logisk og planmæssigt udviklet*

Hvordan kan vi få bekræftet, at det netop er sådan? – Hvordan kan vi se, at al materie i verden, alt det, der foregår, er styret ved en elektrisk kraft og så at sige er fjernstyret? – Det kan vi se på den måde, at intet er tilfældigt, men alt er planmæssigt bundet. Inden for vort eget skabeområde, hvor vi jo har hundrede procents klarsyn, kan vi se, at intet er blevet til ved tilfældigheder. Et hus har ikke bygget sig tilfældigt, en klædning har ikke skabt sig tilfældigt. Intet som helst, selv nok så lille en ting, kan bygge sig selv op tilfældigt. I masser af tilfæl-

de kan det se ud som tilfældighed, men det er kun, fordi vi ikke ser andet end en lokal del af en stor proces, for der kan vi jo ikke se det færdige resultat. Men da vi i vældigt mange situationer har mulighed for at se dette færdige resultat fra naturens hånd, har vi ingen som helst grund til at mene, at det ikke også er logisk bundet der, hvor vi ikke kan se det. Vi har ingen grund til ikke at indstille os på, at det er en proces, der er i funktion, og som blot ikke har nået sit slutfacit.

Vi ser dette alle vegne. Vi kan se på kloden og på vor egen organisme. Kloden blev ført fra en ildtilstand, hvor der ikke var den mindste mulighed for, at noget formede sig, men så blev kræfterne forvandlet ved vældige vulkanske processer, og igennem millionårige epoker blev plantelivet til. Planteorganismer dannede sig, og det var begyndelsen til de redskaber, igennem hvilke det levende væsen, det stråleformige væsen, dette flammevæsen kunne komme til at opleve på det materielle plan. Denne organisme udviklede sig videre igennem den ydre påvirkning: lyset skabte øjne, lyden skabte hørelse, og de øvrige kræfter skabte alt det andet, vi består af. Alt sammen en glimrende foræring. Naturen bragte alt dette frem i vor dengang sovende bevidsthed og førte os frem til at eje den organisme, vi har i dag, og som er det mest geniale instrument, man overhovedet kan tænke sig. Nu drejer det sig kun om evnen til at passe dette instrument, den skorter det lidt på hos menneskene. Men det må de også lære.

STK. 6 *Vor organisme er kun en samling redskaber*

Alle vegne, hvor menneskene ikke griber ind, ser vi, at naturen frembringer vældige resultater, der er til velvære, glæde og velsignelse for levende væsener. Så vi har ingen grund til at være bange. Hvorfor være bange, når vi er beskyttet af så vældig en magt? – Vi ser stofferne i naturen og deres forvandlinger. Vi ser f.eks. havets brænding, og at kornet bølger en sommerdag, og at brisen bevæger løvet i træerne. Vi ser en masse bevægelser i verden, der alle sammen er bundne. Der kan ikke ske en eneste bevægelse, uden at der er en elektrisk kraft bag ved, altså en elektrisk strøm, en usynlig magt, der binder materien i bestemte former, tvinger materien i de og de kombinationer. Ved sådanne kombinationer opstod planteriget, og disse kombinationer blev igen tvunget ind i nye kombinationer med andre materier, ved hvilke den animalske organisme opstod og senere den menneskelige organisme.

Det sker alt sammen ved fjernstyring fra en usynlig magt eller kraft inde i materien. Det er ikke blot i materien, vi ikke kan se den usynlige kraft, det kan vi heller ikke i de levende væsener, men her forstår vi det bedre. Vi ved, at de har et jeg. Vi ved, at de kan tænke og have en vilje, så derfor regner vi det ikke for tilfældigt, når f.eks. et hus bygges op. Men hvis vi ikke kunne se de mennesker, der byggede huset – hvis vi kun så, at stenene lagde sig på plads – ja, så ville vi tro, at det var tilfældigt. Men vores organisme er jo også kun et redskab. Dette redskab bliver styret af en magt, vi ikke ser. Det er tåbeligt at tro, at hjernen styrer kroppen, eller at hjertet fører kroppen. Det er tåbeligt at tro, at det er ørerne, der hører, og øjnene, der ser – det er det ikke. Der er noget helt andet, der ser ved hjælp af øjnene og hører ved hjælp af ørerne. Dette noget kan skabe ved hjælp af organismen, og der er ikke nok så lille et punkt i denne organisme, som ikke er et redskab. Men når det er et redskab, kan det jo ikke være identisk med den, der bruger redskabet, for et redskab er ikke til for sig selv. En skovl, en spade eller en cykel eksisterer ikke for sig selv, de eksisterer som redskaber for et væsen, som kan benytte dem. Vor organisme er således kun en samling redskaber.

STK. 7 *Det virkelige, levende væsen eksisterer i en verden for sig selv*

Vi kommer altså frem til, at det virkelige væsen ikke er i denne organisme, men det kan sende en kraft ind i organismen. Det kan sende bølgelængder ind, forme usynlige kræfter, der bringer organismen til at gøre det og det eller være sådan og sådan. Alt dette udspringer fra det virkelige væsen, som ikke er på det fysiske plan, for det er i en helt anden virkelighed, i en anden dimension, og derfor kan man sige, at organismen er fjernstyret. Det betyder ikke, at det virkelige væsen er langt borte, for det er knyttet til organismen, men det er i en helt anden verden. Dette virkelige, levende væsen har altså evne til at udløse elektriske kræfter, forme bølgelængder og bringe dem videre til at binde materien for derigennem at synliggøre sig. Det, vi ser af menneskene, er således deres bevægelser, tale og væremåde, alt sammen bølgelængder, der udsendes fra noget, vi ikke ser. Dette noget i os føles som midtpunktet, og for dette noget eksisterer kroppen. For at gå ind i den fysiske materie behøves den fysiske organisme, men vi eksisterer også uafhængigt af denne organisme, idet vi har en hel verden for sig at leve i. Det sker f.eks. om natten, når vi sover.

STK. 8 *Menneskets organisme er som en levende radioudsendelse*

At vi således er et elektrisk væsen, forklarer hele vor tankefunktion. Vi må forstå, at denne tankefunktion også må være lovbunden, for det er ikke ligegyldigt, hvordan apparatet fungerer. Fra et radioapparat ved vi, at hvis der er den mindste smule i vejen, så skratter og støjer det osv. Radioen skal være i orden, så den kan gengive en ren lyd og tone, og akkurat det samme gælder for vor organisme. Den er en levende radio, en vældig levende radioudsendelse, hvor vi ser nogle af bølgelængderne blive formet i materien. Når vi ser vor organisme, er det jo kun en gengivelse af en bølgelængde, en udsendelse. Organismen er ganske vist blevet til i løbet af lang tid, men at den er bygget langsomt op, forandrer ikke princippet. Bølgelængden manifesterer sig akkurat ligesom et musikstykke, der manifesteres igennem højttaleren.

STK. 9 *Når den elektriske strøm kortslutter i det levende væsen*

Hele verdensaltet er af elektrisk natur, for alt er elektrisk. Mennesket ved, at når to plader af forskelligt metal berører hinanden, så opstår elektriciteten, men man forstår ikke, hvad elektricitet er. Men det kan man let komme til, for elektriciteten er livskraften i jordklodens organisme, dens tankeevne og tankekraft. Vi har en tilsvarende elektricitet inde i os, og den bevirker, at vi f.eks. kan bevæge fingrene. Igennem nerverne går der en meddelelse fra vores jeg, men hvis vi klipper nerverne over, kan vi ikke bevæge fingrene eller løfte hånden. Det svarer til, at man klipper en elektrisk ledning over, så kan man heller ikke få strøm igennem, og lampen kan ikke lyse.

Vi er således et elektrisk væsen, og elektriciteten er den stråleformige materie, der bliver til bevidsthed; den er tanke, viljeføring og oplevelse. I dette inderste væsen eksisterer uområdet for al skabelse og dermed også for al fejltagelse, disharmoni, sygdom og ødelæggelse, som kun er kortslutninger indefra. I den daglige tilværelse ser vi så meget, der ikke er, som det skal være, f.eks. når et menneske får en kræftsvulst eller et dårligt hjerte. Man kalder det sygdomme, men det er kortslutninger, for der er noget i vejen med strømmen, med udsendelsen indefra, dens bølgelængde kan ikke gå igennem. Alt det, der ikke bringer velvære, men skaber død og undergang, er udtryk for kortslutninger.

STK. 10 *Negativ og positiv elektricitet*

Der eksisterer derfor to former for elektricitet, og de gør sig vældigt gældende i det jordiske menneske. Disse to former er den positive og den negative elektrici-

tet. I det jordiske menneskes første livsepoke er det i særlig grad den negative elektricitet, der gør sig gældende, for i denne livsepoke er elektriciteten næsten hele tiden negativ. Hvad vil det sige, at den er negativ? – Det vil sige, at den ikke kan komme i kontakt eller harmoni med den almengældende bølgelængde, der behersker kræfterne i naturen, og som har betinget, at vi har fået vores organisme, og at jordkloden nu er en glimrende klode, en vidunderlig boplads, der kun venter på, at menneskene bliver færdigudviklede. Jordkloden har de rigeste muligheder for at give menneskene en tilværelse, hvor de aldrig behøver at have tvungne leveveje eller have politi- og militærvæsen. De behøvede ikke alle disse ting, hvis de blot var nået frem til kun at udløse positiv elektricitet i deres væsen og væremåde. Men det er altså det, menneskene er ved at lære.

STK. 11 *Det levende væsens apparatdannelse henimod fuldkommenhed*

Vi kan iagttage den negative elektricitet, hvis vi studerer det levende væsens tilblivelse, altså dets apparat- eller organismedannelse. Til at begynde med er dyrets livsbetingelse at dræbe for at leve. Det kan ikke leve, uden det skal dræbe. Men når livsbetingelsen er at skulle dræbe, er apparatet ikke færdigbygget, og væsenet kan ikke udsende fuldkomne stråler eller bølgelængder. Alle vegne laver det ravage, skaber undergang og ødelæggelse, for så længe noget ikke er bygget færdigt, kan det ikke virke med den rene fuldkommenhed. Således må den organisme, som skal blive redskabet for guddommelig bevidsthed, som skal gøre væsenet til mennesket i Guds billede, skabes igennem millionårige epoker for at blive det fuldkomne apparat for udsendelse af guddommelig viden, af guddommelig bevidsthed, væremåde og skabelse, af den højeste genialitetsudfoldelse. Til dette kræves et fuldkomment apparat til afsendelse og modtagelse, og et sådant apparat er ved at blive bygget op.

Artiklen er en gengivelse af et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 21. marts 1954. Foredraget blev optaget på bånd. Stykoverskrifter og bearbejdelse af båndafskrift af Torben Hedegaard. Godkendt i rådet 26.06.2016. Første gang bragt i *Kosmos* nr. 1, 2017.

Artikel-id: M1870.

LIVETS BOG 2

STK. 469 *Alt er tankeenergi. Hele vor tilværelse finder sted midt i en altdominerende åndelig atmosfære eller livsytringsbølge, hvis højeste analyse er humanitet og kærlighed*

Enhver form for bevægelse, ganske ligegyldig hvilken, vil således umuligt kunne eksistere uden at være udgået fra et eller andet væsens "evighedslegeme", og til hvilket dens konsekvenser uundgåeligt må gå tilbage. Er det de almindeligt kendte levende væsener eller former for liv, vil alle de af disse frembragte manifestationer eller skabelser ligeledes være at føre tilbage til disse væseners respektive "evighedslegemer".

Alt, hvad der kommer ind under begrebet bevægelse, energi eller kraft, alt, hvad der fremtræder som udgørende naturen, alt, hvad der fremtræder som de almindeligt kendte levende væseners frembragte ting, er bevidsthedsudfoldelse eller tankemanifestation. Alle oplevelser, alt, hvad der er tilgængeligt for sanserne, er således i realiteten kun reaktioner af tankeenergier. Da disse reaktioner udgør både solskin og gråvej, regn og tørke, hungersnød og overflod, krig og fred, fattigdom og rigdom, sorg og glæde, pessimisme og optimisme osv. vil alt, hvad der forekommer i tilværelsen som tilgængeligt for sansning, således være identisk med "tankeklimaer". Disse "klimaer" kan være mere eller mindre fysiske, sjælelige eller åndelige, men deres identitet som tankeenergi er uomstødelig.

Da al energi eller kraftudfoldelse, al manifestation eller skabelse er bevidst-

hedsfunktion eller tankeåbenbaring og udgået fra et eller flere "evighedslegemer", bliver alt, hvad vi kender som fysisk materie, fysisk skabelse, fysiske naturkræfter osv. identisk med "sjælekræfter". Hele vor tilværelse finder bevidst eller ubevidst sted midt i en åndelig atmosfære, hvilket vil sige midt i en altdominerende livsytringsbølge eller en evigt fortsættende tilkendegivelse af, at alt er levende, alt er tanke eller bevidsthed, og endelig, at alt det bærende eller fundamentet for denne livsytringsbølge, eller denne, for væsenernes manifestationsmulighed så vigtige, atmosfære i sin højeste analyse viser sig som kulminationen af intellektualitet, der igen er det samme som kulminationen af humanitet og kærlighed.

STK. 470 *Jordmenneskets primitive syn på verdensaltet, og materialismen som dette syns konsekvenser*

Men det almindelige jordiske menneske ser ikke tilværelsen i et sådant lys. Det kan endnu ikke overskue det rent fysiske. Det ser kun det ydre fysiske ved sig selv og omgivelserne og får herved kun et meget mangelfuldt indblik i sin egen såvel som i disse omgivelseres absolutte natur. Det ser ikke tingenes fællesidentitet eller familieskab. Det betragter alle kræfter udenfor dets egen og dyrenes verden som "døde naturkræfter". Hele dette umådelige verdensalt med dets gigantiske kraftcentre, sole og stjernebyer, planeter og andre himmellegemer er således for det livløse bevægelser, overfor hvilke kun de vegetabiliske og animalske kræfter står som accepteret udtryk for liv. I sandhed en overordentlig fremtræden af tilbedelse af døden i stedet for livet. Skulle den millionfoldige hærske af kloder og himmellegemer, sole og solbyer, de igennem millioner og atter millioner af år lysende og funklende giganter, kun have til øjenvidne den lille skare af væsener, vi kalder "jordmennesker"? – Hvad betyder 2000 millioner sjæle, når de tilsammen ikke udgør en større manifestation af liv, end at det kan rummes på en klode, der i dette umådelige ocean af kræfter fortaber sig som en lille usynlig mikrobe? Kan det være logisk, at universets Herre, hvilket vil sige, alt universets liv, kun sejler rundt i denne gigantåbenbaring på et lille støvfnug? – Er det ikke noget i retning af storhedsvanvid, når "støvfnuggets" beboere tror at udgøre de eneste levende væsener i universet eller verdensaltet? –

Men denne opfattelse er forståelig og undskyldelig, når man ved, at den "kosmiske bevidstheds" latente zone har sit domæne indenfor jordmenneskeheds mentale område. At man i dette domæne er længst muligt borte fra sansmæssigt kontakt og føling med de allerhøjeste kræfter, må uundgåeligt bringe individets kosmiske evner og anlæg i hvile. At væsenet i denne tilstand må være et i allerhøjeste grad irreligiøst eller materialistisk væsen og befinde sig i spiralens vinter- og natzone og være primitiv eller uintellektuel, kosmisk set, er naturligvis en selvfølge.

Men ligeså sikkert som spiren til alt vegetabilisk liv om foråret igen begynder at udfolde sig, ligeså sikkert vil også alle væsenets spirer eller anlæg for kosmisk liv og bevidsthed, efter dets vinter- eller materialisttilstand i spiralen, urokkeligt begynde at spire frem igen.

LIVETS BOG 1

STK. 224 *Hjerne- og nervesystemet som antennesystem for "elektriske" bølger. "Elektriske" bølger som basis for individets oplevelse af livet. Hjerne- og nervesystemet som individets "port" til den åndelige verden. Særlige centre eller komplekser i hjerne- og nervesystemet for de forskellige åndsfunktioner. Disharmoni i hjerne- og nervesystemet som identisk med "sindssyge", "åndssvaghed" og "lammelse"*

Da alle åndsfunktioner er af "elektrisk" natur, kan de kun komme til fysisk udløs-

ning eller reaktion gennem et "lednings-" eller "antennesystem". Et sådan system har individet netop i sit hjerne- og nervesystem. Da dette system består dels af fysiske energier og dels af åndsenergier, kan det indstilles til forskellige grader af finhed og derved bringes til at sættes i kontakt med tilsvarende grader af fysiske eller åndelige energier eller energibølger. Dette vil igen sige, at individet gennem sit hjerne- og nervesystem bliver i stand til at komme i kontakt med reaktionen af den vekselvirkning mellem dets legemskultur og grundenergiene, der er den uundgåelige basis for dets manifestation eller oplevelse af livet. Denne reaktion vil altså være at betragte som en udløsning af "elektriske" energibølger, som passerer gennem hjerne- og nervesystemet. Så længe disse passerer de fysiske dele af nævnte system er de identiske med individets behags- eller ubehagsfølelser. Men da jordmennesket jo ikke bevidst kan følge sine følelser eller disse elektriske bølger længere end netop ind i hjerne- og nervesystemet, idet disse efter at have passeret den fysiske del af dette fremtræder i åndelig renkultur og herefter kun vil kunne opleves med åndelige legemer, og disse legemer hos nævnte individ kun befinder sig på det stadium, som det fysiske legeme var på, dengang der i dette endnu ikke var udviklet fysiske sanser, såsom syn, hørelse osv., kan samme individ således ikke opleve reaktionerne eller de elektriske bølger som realistiske fysiske følelser længere end netop ind i den fysiske del af hjerne- og nervesystemet. Men hinsides nævnte del fortsætter de elektriske bølger som "ikke fysiske" og vil da af det pågældende individ kun kunne opleves i forhold til, som dets åndelige legemer netop er udviklede til at kunne reagere overfor disse bølger. Men gennem disse legemer bliver de nævnte bølger ikke oplevet som fysiske følelser, men derimod som "åndelige følelser", hvilket igen jo er det samme som "tanker" eller "tankeklimaer". Hjerne- og nervesystemet udgør således individets "port" ind til den åndelige verden. Alt eftersom jordmenneskets åndelige legemer endnu er uudviklede, vil det altså være offer for den overtro, at "porten" eller hjerne- og nervesystemet er årsag til dets åndsfunktioner og er således endnu ubevidst i åndslegemerne eller de faktiske forhold. Nævnte overtro bliver yderligere stimuleret af den omstændighed, at der i "porten" til den åndelige verden findes små særlige åbninger for de særlige arter af elektriske bølger, hvilket altså igen vil sige, at der i hjerne- og nervesystemet findes særlige centre eller komplekser for de forskellige åndsfunktioner. Det førnævnte væsen vil altså være offer for den illusion at tro, at disse særlige centre eller komplekser er selve årsagen til funktionerne, medens de i virkeligheden kun udgør særlige indstillingsorganer for fysisk afsendelse og modtagelse af de tilsvarende særlige åndelige energibølger eller vibrationer. Ligesom antennen ikke er årsag til den musik eller det foredrag, der gennem et til denne knyttet radioapparat modtages, men kun udgør et center, gennem hvilket musikens eller foredragets elektriske form kan modtages og bringes videre til apparatets andre centre og der blive omsat til sin oprindelige form, således er hjerne- og nervesystemet absolut heller ikke årsag til denne eller hin gennem samme system forekommende synlige manifestation, men kun udgørende et afsender- og modtagersystem for reaktionerne mellem individets legemskultur og grundenergiene i form af elektriske bølger. Ligesom modtagelsen eller afsendelsen gennem et radioapparat bliver disharmonisk, hvis der er noget i vejen med de enkelte dele af dets tilbehør, således bliver reaktionsforplantningerne gennem hjerne- og nervesystemet naturligvis også disharmonisk, hvis der er noget i vejen med de særlige centre eller komplekser i nævnte system. Sådanne disharmonier i individets bevidsthed kendes i den daglige tilværelse under begreberne: sindssyge, åndssvaghed og lammelse.

KAP. 42 *Det levende væsens organisme er i princip et univers med naturkræfter på samme måde som det almindeligt kendte univers*

[...] Som læseren må forstå, udgør hans organisme et “univers”, hvilket igen vil sige en bolig, et plan, en skueplads for udfoldelse af betingelser for millioner af levende væseners manifestation og oplevelse af livet. Disse myriader af levende væsener befinder sig naturligvis lige så langt under ham i mikroskopisk tilstand, som han selv i samme tilstand befinder sig under *det levende væsen, for hvem det almindelige univers er organisme*. Og ligesom dette sidstnævnte univers har sine “naturkræfter”, sine storme, sine strømninger, eksplosioner, vulkanske udbrud, sine oceaner og kontinenter, sine klode- og planetcirkulationer osv., således har også det “univers”, der udgør vor egen organisme, sine “naturkræfter”, sine energiudfoldelser, sine skabende vibrationer osv. Når det jordiske menneske ikke plejer at kalde disse realiteter for “naturkræfter”, skyldes det kun den omstændighed, at det her har større overblik over disse kræfters planmæssige mission, rolle eller opgave i deres egen organisme og derfor har været i stand til at give disse udtryk eller betegnelser, der svarer til deres mission. Disse “naturkræfter” i det jordiske menneskes organisme kender vi i den daglige tilværelse under begrebet “blodomløb”, “åndedræt”, “fordøjelse”. Foruden disse tre nævnte faktorer er der yderligere en stor kraftudfoldelse, som det jordiske menneske i al almindelighed endnu ikke i særlig grad har noget indgående kendskab til, men som ikke desto mindre i virkeligheden er den “naturkraft”, der udgør den største skabende faktor for al bevægelse i individets samlede organisme. Denne sidstnævnte faktor udtrykkes som – “tænkning”.

KAP. 43 *Tænkningen som det højeste fundament for blodets skabelse og dermed for organismens sundhed*

Hvad er da *tænkning*, siden den spiller så stor rolle i individets tilværelse? – Tænkning er en gennem individets hjerne- og nerveorganer koncentreret udløsning af “overfysiske” kræfter. I henhold til Livets Bog er “overfysiske” kræfter igen det samme som højere elektriske bølger eller vibrationer. Disse bølgers modtagelse og afsendelse gennem organismen fornemmes som “tanker”. Denne fornemmelse er igen det samme som oplevelsen af livet. Når et individ tænker, vil det altså sige det samme som, at der gennem dets nerver og hjerneorganer, der i dette tilfælde vil være at betragte som et “radioanlæg” af overordentlig fin konstruktion, går en strøm af elektriske bølger, der i forhold til de sædvanlige radio-bølger er overordentlig mikroskopiske. Medens denne strøm indadtil opleves som tanke, som fornemmelse af livet, viser den sig udadtil som – “magnetisme”, der igen i dette tilfælde er det samme som det, vi kalder “livskraft”.

Idet tankerne således er det samme som *fine elektriske bølger*, der gennemstrømmer organismen, vil enhver tænkning være identisk med en eller anden form for – “elektrisering” af organismen, hvilket igen i dette tilfælde vil sige det samme som en “overfysisk” kraftpåfyldning. Denne “elektrisering” eller *kraftpåfyldning* udløses direkte i blodet. *Tænkningen bliver derved det højeste fundament for blodets skabelse, og dets kvalitet må derfor stå og falde med tænkningens natur og kvalitet. Da blodet igen udgør det bærende fundament for selve organismens skabelse, vedligeholdelse og velbefindende, bliver tænkningen således selve livets allerhøjeste manifestationsfaktor. – Det et væsen tænker, det bliver det. Har det sygelige og abnorme tanker, vil dets organisme blive sygeligt eller abnormt magnetiseret, hvorved den i tilsvarende grad må fremtræde som usund og svækket, medens den ved lyse, sunde og normale tanker uundgåeligt vil komme til at fremtræde som udtryk for det højeste normale velvære.*

KAP. 44 *Tanken er identisk med al kraft og bevægelse såvel i naturen som i organismen*

At tanken netop udgør en kraft, der binder eller fastholder organismen i en bestemt tilstand kommer blandt andet til syne i individets ansigtsudtryk. Alene det, at disse kan være forskellige, viser jo, at der bag ansigtet eksisterer en kraft, der er bestemmende for ansigtsmuskulaturens mimik. Et ansigt kan jo udtrykke vrede og had det ene øjeblik og mildhed og kærlighed i det næste. At der bag vrede er vredestanke og bag kærlighed er kærlighedstanke er jo en kendsgerning for ethvert normalt menneske. Men hvis disse tanker ikke var en kraft, en energi, kunne de ikke influere på noget som helst, og dermed heller ikke på ansigtsmuskulaturen. De ville således ikke, som det nu undertiden er tilfældet, kunne få blodet til at *“skyde op i kinderne”*, få hjertet til at banke heftigere, få individet til at *rødme* eller *blegne*. Ethvert ansigt ville være stift som en billedstøtte, ligesom det ville være umuligt at bevæge arme og ben. Hvis tanken var absolut *“intetbevægelse”*, absolut stilhed, ville den jo umuligt kunne indvirke på hjerne og nerver og ville dermed umuligt kunne fornemmes eller opleves, idet en indvirkning umuligt kan finde sted uden at være identisk med bevægelse.

Uden bevægelse eksisterer der således ingen tænkning, og uden tænkning ingen oplevelse af tilværelse. En evig stilhed, en evig død ville være i stedet for livet. Verdensaltet ville være et uophørligt “intet”. Men da dette er det modsatte af, hvad der er en kendsgerning, er tanken altså urokkeligt identisk med bevægelse. Al bevægelse i tilværelsen, det være sig skyernes flugt, oceanets brændinger, klodernes kredsløb, blodets brus i vore årer såvel som vor tale, handling og fremtræden er således manifestation af tanke, idet “tanke” kun er jegets fornemmelse af dets omgivende energi eller bevægelse. Når energi fremtræder i vibrationer eller bølger af en sådan natur, at den går direkte gennem hjerne og nerveorganerne og derved fornemmes som identisk med bevidstheden, opleves den som “tanke”. Når den derimod fremtræder i andre former, kan den kun opleves indirekte eller som noget, der er udenfor tankeorganerne eller adskilt fra bevidstheden og fremtræder da for individet som “bevægelse”. “Tanke” udgør således den inderste fornemmelse af bevægelse. “Bevægelse” udgør den yderste konsekvens af denne fornemmelse.

Fra flokbevidsthed til selvstændig tænkning

LIVETS BOG 2

STK. 474 *Væsenerne har forskellige begær, bliver forskellige i fremtræden og går forskellige veje igennem livet*

[...] Da de levende væseners længsler og mål er forskellige, vil det igen sige det samme som, at deres tanker også er forskellige. *De accepterer hver især kun tanker, der stimulerer den i dem selv boende vanemæssige livslængsels opfyldelse. Disse tanker bliver de pågældende væseners idealer. De bliver udløsende momenter for de energier, væsenet skal vekselvirke med for at nå sin kosmiske livslængsels mål.*

Da disse væsener således, i kraft af forskellige kosmiske begær, kommer til at vekselvirke med forskellige energier, kommer de til at gå forskellige veje gennem livet.

STK. 475 *De levende væseners sammenslutning i flokke*

På disse veje kommer de ikke til at gå alene. Der vil altid være flere andre væsener, som har den samme livslængsel og derfor vekselvirker med de samme energier. Sådanne væsener får naturligvis de samme erfaringer, de samme idealer, de samme former for fysiske organismer. *Som følge af denne ensartede indstilling til livet og omgivelserne er de ubevidst knyttede sammen og danner en fælles stor atmosfære. Denne atmosfære udgør spiralens uintellektuelle eller mest primitive og er for de pågældende væsener hele tilværelsen. De kan ikke leve udenfor denne. Alt, hvad der er udenfor denne, er for dem lig intet eller i bedste tilfælde kun ligegyldige biting. Denne atmosfære er således for disse væsener deres absolutte mentale og fysiske livszone. Og vi er her i centrum af det princip, der ligger til grund for de levende væseners fremtræden i form af organismer, i form af flokke, racer, arter, stammer o.l., thi alle disse foreteelser er i realiteten mentale livszoner, er det element, i hvilket det enkelte individ kan trives. At gå udenfor her vil, for det enkelte væsens vedkommende, betyde den visse død, thi det er da uden flokkens beskyttelse, er uden den skærmende magt, på hvilken dets livsbetingelse hovedsageligt er baseret.*

STK. 476 *Flokprincippet degenererer, men er endnu så stærkt fremtrædende, at det ligger til grund for statsdannelsen, moderne foreninger eller sammenslutninger*

Men efterhånden som væsenet skrider fremad i spiralkredsløbet eller udviklingen, bliver det mere og mere dygtiggjort i at kunne klare sig selv, hvilket i dette tilfælde vil sige, *at det udvikler sin "individualitet", og dets flokafhængighed degenererer.*

Det er en sådan degenererende flokafhængighed i væsenerne, der ligger til grund for alt, hvad vi kender i form af statsdannelser, nationaliteter, alle former for foreningsdannelse, fagorganisationer, handelsselskaber, religiøse sekter eller trossamfund osv. De er alle baserede på nøjagtigt det samme fundament som det, der ligger til grund for flokdannelsen af ødemarkens vilde ulve. De er sammensluttet for at kunne nyde godt af, eller beskytte sig bag, den overlegne magt og autoritet, som en sammensluttet flertalsaktion giver fremfor et enkeltvæsens fremtræden.

Så umådeligt stærkt og fundamentalt har dette princip været, at det endnu i

en vis udstrækning skaber betingende livszoner (stater), selv om der nu eksisterer mange flokdannelser, der er temmelig skrøbelige, idet de rummer i sig væsener, i hvis medlemskab ofte spores så stor træthed, at de går ud af flokken. Denne udgang af flokken er undertiden så omfattende, at den betyder flokkens undergang. Men væsenerne er endnu ikke så selvstændige, mentalt og fysisk stabiliseret, at de er fri af flokafhængigheden. Og det resulterer da også i, at de før eller senere melder sig ind i nye flokke, hvilket altså vil sige politiske, religiøse eller fagmæssige sammenslutninger eller foreninger.

STK. 477 *Den højeste analyse af "stof" eller "materie". Hvorfor vi ikke opfatter foreninger eller andre sammenslutninger som "stof"*

Og vi er her stedet overfor flokdannelsen i sin allernyeste eller mest fremskredne udfoldelse. Foreninger, fagmæssige såvel som politiske, religiøse og forretningsmæssige, repræsenterer hver især en speciel flok. Enhver af disse flokke er igen sammenholdt af sine individers fælles tiltrækning til en særlig bestemt idé. Da en idé er det samme som tanke, bliver alle flokdannelser udtryk for manifestation af tanke. Denne tanke er således det samlende og bindende element i flokken, der fuldstændigt bliver gennemsyret og præget heraf. Det vil igen sige, at hver sådan flok får en særlig bestemt virkemåde overfor sine omgivelser. Den får en særlig energiudløsningsart. Den repræsenterer en særlig form for bevægelse, der igen karakteriseres som en egenskab. En sådan flok, forening eller sammenslutning danner her for os synliggørelsen af den allerhøjeste analyse af begrebet "stof" eller "materie". På dette "stof" og den realitet, vi ellers plejer at opfatte under nævnte begreb, er der absolut ingen principiel forskel. Når vi alligevel ikke opfatter foreninger eller sammenslutninger som "stof", skyldes det i virkeligheden kun et "kosmisk perspektivforhold". Når vi ikke opfatter de sammensluttede manifestationsenergier eller bevægelsesarter, vi i forbindelse med vore ligesindede medvæsenere repræsenterer, som udgørende "stof", er det kun, fordi vi har "stoffet" så nær inde på livet af os selv, at vi ser det i alle sine grunddetaljer, hvilket er lige det modsatte af det, der er tilfældet med det, vi ellers udtrykker som "stof" eller "materie". Dette har vi i en så kolossal kosmisk eller mental afstand fra sanseevnen, at det bliver umuligt for os, med den almindelige fysiske dagsbevidsthed, at opfatte dets absolutte grunddetaljer. Som følge af den umådelige "kosmiske afstand" fra vort fysiske sansesæt bliver grunddetaljerne helt mikroskopiske og forsvinder som sådan helt bort fra vor fysiske sanseevnes rækkevidde. Det, vi derfor ser af dette stof, er kun dets kollektive fremtræden, hvilket vil sige dets overfladiske helhed. Med andre ord, vi ser kun "flokken", men ikke de enkelte individer og deres særlige private tilværelse, således som tilfældet er med det "stof", i hvilket vi selv udgør en enhed.

STK. 478 *Alle foreningsmæssige sammenslutninger danner i princippet den samme kraftmanifestation som den, der kommer til syne i enhver form for stof*

Vil ovennævnte da sige, at alt stof, såsom et stykke tøj, en klump guld eller et stykke af andre metalarter, et glas vand, et kvantum smør osv. i princippet udgør det samme som en politisk eller religiøs bevægelse, en fag- eller forretningsmæssig sammenslutning? – Ja, absolut. I grundprincippet er der ingen som helst forskel. De nævnte menneskelige sammenslutninger danner udadtil hver især en særlig kraftkoncentration, hvilket vil sige en særlig reaktionsevne, der er med til at forandre eller omforme de, dem omgivende, kræfter eller materier. Det samme gør sig akkurat gældende med et hvilket som helst af de, som "stof", almindeligt betegnede ting. Rummer et kvantum smør ikke i sig en udløsende koncentreret kraft eller evne til at reagere på de, det omgivende, kræfter eller materier? – Det kan både gå i forrådnelse og forpuste luften omkring sig, og det kan som fødemiddel være en velsignelse for organismer. Havde det ikke denne

evne, ville det være umuligt som næringsmiddel.

Tager vi et stykke metal, repræsenterer det udadtil en virkelig solid sammentømret kraftrepræsentation. Der skal hårde hammerslag eller stærk hede til for at kunne imødegå en sådan kraftenhed, som den metallet udgør. Men selv uden nogen sådan drastisk påvirkning vil det reagere overfor selve den omgivende naturs påvirkning. Denne påvirkning kender vi under begrebet "tidens tand". *Alle metaller, selv de hårdeste naturstene, diamanter eller lignende, må her til slut give op, forvitre og forgå.* At en sådan forvitring kan vare mange århundreder eller årtusinder forandrer ikke den kendsgerning, at dets identitet er en kraftenhed. Alle stoffer udløser bevægelse og afslører sig derved som identisk med en kraftmanifestation.

Alt, hvad vi er i stand til at øjne i tilværelsen, det være sig hav eller land, marker eller skove, levende væsener eller døde ting, udgør således i realiteten den samme ting, nemlig et ocean af højst forskelligt stof.

STK. 479 *Hvor vi sanser stoffets analyse klarest, samt det kosmiske perspektivforhold, der gør de levende væseners fremtræden synlig som "stof"*

Hvad er da "stof" eller "materie"? – Der, hvor vi ser stof eller materie på nærmeste hold, og hvor vi derfor kan se det i sine grunddetaljer, bliver der, hvor vi selv udgør en stofenhed. Det vil igen sige, den forening eller sammenslutning, den fagbevægelse eller det aktieselskab, vi eventuelt repræsenterer eller er medlem af. *Her har vi det største og skarpeste overblik over selve stoffets grundanalyse, dets love og principper, vi overhovedet kan få i selve tilværelsen.* "Stoffet" udgøres da her af selve aktieselskabet eller foreningen.

Hvad består da en sådan sammenslutning af? – *Først og fremmest består den af individer. Disse er sammenslutningens grundelement. Uden individer ville en foreningsdannelse jo være umulig. Dernæst repræsenterer sammenslutningen en hensigt. Den skal opfylde et formål. Dette formål kan kun eksistere som et for alle sammenslutningens individer fælles ønske eller begær. Da begær er det samme som tiltrækningskraft, hvilket igen er det samme som et mentalt klæbe- eller bindemiddel, vil dette begær være det uundgåelige bindemiddel i enhver foreningsdannelse. Dennes individer holdes således i kraft af deres fælles ønsker eller begær mentalt sammenbundne eller sammenklæbede.*

Men når noget er sammenklæbet danner det en enhed. Foreningens eller sammenslutningens medlemmer danner ligeledes en enhed. Men for det fysiske øje vil den nærmest fremtræde som udgørende en "flok", fordi "stoffet" (sammenslutningen) er her på så nært hold, at øjet med lethed opfatter grundelementerne, de enkelte individer. Hvis man nu tænker sig, at flokken eller sammenslutningen blev flyttet helt ud i det yderste af vor kosmiske horisont, da ville de enkelte detaljer naturligvis blive mere og mere utydelige og tilsidst forsvinde helt. Tilbage ville der så kun være at se selve helheden. Men da vi ikke mere kan se individer i denne, vil den nærmest blive opfattet som en samling materie. *Flokken er blevet til en "blok". Og vi er her ved det kosmiske perspektivforhold, der, for vore sanser, gør de levende væseners fremtræden til "stof".*

STK. 480 *"Mellemkosmisk stof"*

Alle former for menneskelige sammenslutninger på grund af fælles ønsker eller begær er således identisk med "stof". Men som før nævnt er vi ikke vant til at kalde sådanne foretelser for "stof". Vi er netop vant til at skulle se "stoffet" på så lang kosmisk afstand, at vi ikke kan se lokaldetaljerne i dette og derfor heller ikke de levende væsener eller individer, der er stoffets grundelement. Vi vil derfor her i "Livets Bog" kalde det "stof", der består af menneskelige sammenslutninger,

foreninger eller bevægelser for "mellemkosmisk stof".

Men til denne form for "stof" må også henregnes sådanne væsener, der tilhører samme race eller art. De forskellige menneskeracer såvel som de forskellige dyre- og plantearter udgør hver for sig en særlig bestemt slags "stof". Alle disse væsener er forenede i kraft af deres fælles udviklingstrin, ønsker og livsbehov. Men forskellen imellem disse sammenslutninger og de førnævnte religiøse og forretningsmæssige er kun den, at de sidstnævnte er baseret på "A-viden" og befinder sig endnu kun på det dagsbevidste stadium, medens de førstnævnte forlængst er blevet til "C-viden", hvilket vil sige, at de fælles ønsker eller begær forlængst er blevet til ubevidste automatfunktioner. Men i princip er der ingen forskel på de nævnte to former for sammenslutninger. Udadtill repræsenterer de blokdannelse, er "mellemkosmisk stof".

STK. 481 "Mikrokosmisk stof"

Dette "mellemkosmiske stof" adskiller sig altså i princippet ikke fra de realiteter, vi ellers plejer at kalde "stof". Med analysen af "mellemkosmisk stof" har vi derfor analysen af alle andre former for "stof" i verdensaltet. Disse udgør nemlig nøjagtig den samme analyse. De er levende væseners sammenslutningskategorier baseret på fælles ønsker eller begær.

Når jordmenneskene ikke er vante til at opfatte de kendte materier eller stoffer på denne måde, skyldes det som nævnt et "kosmisk perspektivforhold". De har de nævnte stoffer på så lang "kosmisk afstand", at de ikke ser lokaldetaljerne og følgelig heller ikke de levende væseners fremtræden i eller bag stoffet. Disse stoffer eller materier er derfor fremtrædende for nævnte væsener som "individløse" og opfattes derfor af disse som "døde" materier. Og som sådan er de i århundreder blevet forsket af den begyndende videnskabs repræsentanter. Dog er man igennem denne videnskab nået frem til at kunne konstatere liv eller levende væsener, om end i en noget tåget eller højst ufuldkommen form, bag de vegetabiliske og animalske stoffers forekomst. Derimod er man endnu ikke nået frem til at konstatere "levende væsener" i eller bag de mineralske materiers fremkomst. Denne materies umådelige ocean er endnu en død verden for nutidens materielle forskere. At der i den forekommer en urokkelig lovmæssighed, at den udtrykker ligeså store variationer i logiske reaktionsmetoder som de vegetabiliske og animalske materier, at de har opdaget, at der i samme materie forekommer et væld af særlige individuelle kraftcentre, de udtrykker som atomer, elektroner og lignende, har endnu ikke givet dem evnen til at se, at alt eksisterende stof, ligegyldigt under hvilken form og volumen det så end måtte forekomme, umuligt kan eksistere uden at være identisk med reaktionen af levende væseners fremtræden, er et resultat af forud bevidst tænkning, og dets bevægelsesarter eller virkemåde dermed er en bevidsthedsfunktion, og at alt stof eller materie, lige fra vand, sne og is ved polerne, til guld, sølv og kobber i jordens indre, er levende væseners frembringelser.

Sand, sten og grus i ørkenen bliver således ligeså identisk med tankeklimaler, levende væseners manifestationer eller tilkendegivelser, som huse, møbler og maskiner i vort daglige liv. Men livet bag ørkenens sand, polernes is og metallet i jordens indre er så umådeligt langt tilbage i udviklingens lange kø eller fjern i jordmenneskets kosmiske horisont, at dets tilkendegivelser fortøner sig som en fjern udetaljeret tågemasse i denne horisonts yderste periferi, medens til gengæld livet bag huse og møbler osv. er så nær, at enhver af dets tilkendegivelsers detaljer bliver altdominerende i samme kosmiske horisont, bliver kæmpemæssige i forhold til horisontens fjerne ting og derfor let overskuelige som umiskendelige tegn på liv.

Da livets tilkendegivelser i den omtalte horisonts fjerne periferi således viser sig en miniature i forhold til samme horisonts centrumsdetaljer, og derved for det jordmenneskelige sansesæt kommer til at fremtræde som "stof", vil vi her i

“Livets Bog” kalde dette stof for “mikrokosmisk stof”.

STK. 482 “Makrokosmisk stof”

Men der findes endnu en form for tilkendegivelse af liv i jordmenneskets kosmiske horisont, som også på en måde bliver til “stof” for den fysiske sansning. Det jordiske menneske kan sanse sig selv og medvæsener i form af “dyr” og “planter”. *Denne form for sansning udgør, som det fremgik af analysen, det skarpeste syn eller den mest fuldkomne iagttagelse af “stof”. Her kan individet fysisk iagttage alle stoffets særlige grunddetaljer og se, at det i allerhøjeste grad udtrykker tilkendegivelse af liv, er selve livet.* Denne form for “stof” eller liv er altså identisk med vor egen fremtræden og tilkendegivelse af liv, og vi udtrykte det som “mellemkosmisk stof”.

Men efterhånden som “stoffet” fjernede sig fra vort eget stadium, blev det mindre og mindre i perspektivet, og dets detaljer tilsvarende mere og mere utydelige for tilsidst helt at fortone sig som en tågeagtig sammenhængende masse. Og vi så, at denne masse var den materie eller realitet, vi ellers plejede at kalde “stof”. Men det er ikke grænsen for det jordiske menneskes fysiske syn. *Det kan også iagttage, at dets egen og medvæsenernes fremtræden, i forbindelse med det “mikrokosmiske stof”, udgør detaljer indeni endnu større detaljer. Det kan således igennem sine fysiske sanser erkende, at den samlede masse af det “mikrokosmiske stof” og “mellemkosmiske stof” danner en stor detalje, der har kugle- eller globeform. Denne kugle kender vi under begrebet “jordkloden”.*

Det kan ligeledes erkende, at den er i en særlig konstellation til andre sådanne kugleformede detaljer (planeterne), og at disse beherskes af det store kraftcenter, vi kalder “solen”. Denne lysende klode kan igen iagttages som kun udgørende en enkel detalje midt i tusinder andre lignende detaljer (solbyer eller mælkeveje). Alle går de i bestemte baner, følger særlige love. I virkeligheden danner alle disse store himmellegemer kun detaljer eller kraftcentre, der igen tilsammen udløser særlige reaktioner overfor tilsvarende kæmpemæssige omgivelsers detaljer og kommer derved til syne med nøjagtig samme egenskab, som den vi fandt var til stede i materien eller stoffet. Disse kæmpemæssige realiteter, himmellegemer, kloder eller sole bliver derved i virkeligheden at erkende som kun udgørende detaljer i en kæmpemæssig form for stof. Dette “stof” kalder vi “verdensaltet” eller “universet”. Men det undrende jordmenneske ser ikke noget liv bag dette “stof”. Dette skyldes atter det kosmiske perspektivforhold. Her står det overfor realiteter så store, at det fysisk kun kan få indblik i et enkelt lokal felt i deres område, medens helheden er så kæmpemæssig, at den strækker sig langt udenfor det synlige felt. Da det synlige felt dermed kun er et brudstykke, måske ovenikøbet et meget lille brudstykke, af den ukendte helhed, kan det ikke med fysisk dagsbevidsthed gøre sig helhedens analyse og fulde struktur begribelig. At denne er en levende organisme, i hvilket det selv og dets omgivelser er mikrovæsener eller stof, at planeternes og solens bevægelser, såvel som de såkaldte “naturkræfter”, er organismefunktioner, er fordøjelse, er tankeudløsning, og således er denne store organismes ophavs livsytringer, ser det ikke, og forstår derfor heller ikke. Denne erkendelse kommer først med den kosmiske indstilling af bevidstheden. Da ser det, hvorledes enhver organisme kun kan eksistere indeni en anden og større organisme, ligesåvel som den også kun kan eksistere som en sammensætning af mindre organismer. Ligeledes bliver det med denne indstilling til kendsgerning for samme væsen, at ingen som helst fungerende organisme kan eksistere uden at være en direkte eller indirekte tilkendegivelse af dens ophavs absolutte levende tilstedeværelse i tilværelsen eller identitet med livet.

Idet himmellegemer, kloder, sole eller mælkeveje eksisterer som organismer for levende væsener, kommer vi her til en hel anden art af levende væsener. Da

levende væsener jo udgør kraftcentrene eller fundamentet i "stof", kommer vi her også til en hel anden art af "stof" end de to tidligere arter, vi har skildret. Dette "stof" vil vi i "Livets Bog" betegne som "makrokosmisk stof".

STK. 483 *Hvorfor det mikrokosmiske og makrokosmiske stof opfattes som "død" materie, medens det mellemkosmiske stof fuldt ud opfattes som liv*

Medens det "mikrokosmiske stof" er så fjernt eller langt ude i jordmenneskets kosmiske horisont, at dets lokale detaljer unddrager sig samme væsens fysiske sansning og derved kun bliver synligt som en samlet tåge- eller stofmasse, så ligger det "makrokosmiske stof" så umådelig nær centrum i nævnte horisont, at de lokale detaljer bliver af et så perspektivisk omfang, at jordmennesket fysisk umuligt kan overse dem. Hver enkelt af disse fremtræder således i rene kæmpeformationer og antager en sådan form og karakter, at jordmennesket end ikke kan se nogen som helst form for lighed med de ting, det ellers plejer at opfatte som dele af et levende væsens organisme. Dette "makrokosmiske stof" bliver derfor for det almindelige jordmenneske af en tilsyneladende ligeså livløs natur som det "mikrokosmiske", medens det "mellemkosmiske" derimod befinder sig i det rette perspektiviske forhold eller i et så tilpas kosmisk afstandsforhold til horisontens centrumregion eller jegets udsigtspunkt i horisonten, at individet med lethed kan overskue dette "stof", såvel i dets helhedsmanifestation som i dets lokaldetaljering. Og dette "stof" bliver derfor det eneste af de tre nævnte stofarter, det jordiske menneske, med fysiske sanser, kan se i dets virkelige kosmiske analyse. De andre to arter ligger henholdsvis for nær eller fjern i kosmisk afstand til, at det med fysiske sanser kan observeres i dets rigtige analyse. Og det er da også grunden til, at jordmennesket ikke ser livet bag disse to stofarter og derfor betragter dem, dels som "døde naturkræfter", og dels som "dødt stof", altså lige akkurat som en modsætning til den absolutte virkelighed.

STK. 484 *Det levende væsen som udgørende en af de enheder, af hvilke ethvert stof består*

Denne virkelighed udtrykker således, som det fuldt ud er synligt som kendsgerning for de fysiske sanser i det stof, der har det rette perspektiviske forhold til sansesættet og derfor ses absolut klare, hvilket vil sige det "mellemkosmiske", at "stof" består af tre ting, nemlig en reaktionsevne, hvilket vil sige kraft- eller bevægelsesudløsning, en serie organismer, der eksisterer som kraftcentre eller kraftfordelere og et oplevende og udløsende jeg bag hver af disse organismer. Ethvert sådant jeg i forbindelse med sin organisme og den ved hjælp af denne regulerende kraft (skabelse eller sansning) er således i virkeligheden en "stofenhed". "Stoffets" eller "materiens" grundanalyse eller bestanddel er dermed identisk med levende væsener. Og da "mellemkosmisk stof" i princippet absolut ikke afviger fra de to andre former for stof, er der ikke noget som helst grundlag for ikke at skulle erkende disses grundanalyse eller bestanddel som identisk med levende væsener. En hvilken som helst anden opfattelse af nævnte to stofarter vil aldrig i noget som helst tilfælde kunne komme i kontakt med virkelig logik, og vil derfor uvægerligt føre til illusioner eller illusoriske erkendelser.

STK. 485 *Stoffet er livsrum eller tilværelsesplaner for levende væsener*

Alt "stof" i verdensaltet, ligegyldigt hvor og hvorledes det så end måtte forekomme, vil således, som før nævnt, være identisk med sammensluttede levende væsener, være flok- eller blokdannelser. Enhver sådan flok eller blok vil dermed være fremtrædende som identisk med en livszone for de levende væsener, der udgør "flokkens" eller "blokkens" enheder. Og de første fundamentale eller bærende "stoffer" i livet eller tilværelsen bliver, som læserne allerede ved, de seks tilværelsesplaner i spiralen. Hvert sådant tilværelsesplan er jo, i følge nærværende analyser, at

betragte som udgørende et "stof". Om disse seks "stoffer" ved vi allerede, at de hver især udgør et tilværelsesplan, er en midlertidig livszone for levende væsener.

Men foruden disse seks store grundstoffer bliver der en uendelig variation af højst forskellige stof- eller materiemasser, hvilket vil sige alle de foreteelser vi ellers plejer at udtrykke under begrebet "stof" eller "materie", indenfor hver af spiralens seks store tilværelsesplaner.

STK. 486 *Det kosmiske panorama i jordmenneskets fysiske horisont.
Evhigheden nærværelse i "nuet"*

Men når enhver sådan foreteelse, vi kalder "stof" eller "materie" er en livszone, er et element for levende væsener, vil det altså sige, at vi, med vore fysiske sanser alene, ser ud over umådelige variationer af livszoner eller tilværelsesplaner. Stof-fet: vand, mælk, vin, brød, kød, blod, træ, jern, stål, malm, kul, diamanter eller andre ædle stene, kort sagt alt, hvad vi overhovedet kender under begrebet stof eller materie, rummer således i sig eller er livsrum, hvilket vil sige manifestationsrum, for levende væsener. I sandhed, hvad ser vi ikke en sommerdag ude i den fri natur af forskellige "stoffer"? – Alene i engens blomstervælde rummes myriader af forskellige manifestationsrum for levende væsener. Hver lille blomst, ja, hver lille særlige farveregion i blomsten er et livsrum, er en verden for sig, er en af Guddommen skænket bolig for levende væsener.

Og gør det samme sig ikke gældende med de menneskelige boliger? – Er hver farve på døre og vinduer, på vægge og møbler, på tag og fundamenter, på stakit og trapper, samt hvert et kalkpuds, hver en stenart, ikke på samme måde en verden for sig, et livsrum eller en tumleplads for levende væsener? –

Hvad mener man om de bølgende kornmarker, de grønne græsgange, de bugtende stier og hvide landeveje, den mørke muldjord, det blå ler og det gule sand? – Er disse foreteelser ikke alle udgørende forskellige stofarter? – Tænk hvilke oceaner af forskellige verdener af livsrum for levende væsener.

Men det er ikke alene i den fri natur, at universets mysterium således afslører sig for den kosmiske forsker. Allerede inden han kommer ud af sin stue, overskrider hans eget stofkvantum myriader af livsrum eller elementer for levende væsener. Fra hans gulvtæppe, hans skrivebord, hans malerier og deres rammer, hans sofa og lænestole, hans bogskabe og nipsgenstande, hans fotografiers lys- og skyggeregioner, hans portierer og gardiner, ja, fra hans egen påklædning og dennes forskellige farver og stoffer kaster hver enkelt stofart sine lysende stråler ind i hans blå eller brune øjne, hvis stof også er livsrum for levende væsener, og meddeler ham erkendelsen af myriader af nye verdener eller tilværelsesplaners eksistens.

Har du nogen sinde før, kære læser, tænkt dig, at vi, hvor vi gik, således vandrede hen over guddommelige opholdssteder, boliger for levende medvæsener i livet? – Hvis ikke, da stands her et øjeblik. Thi her har himlen åbnet sig, og din udsigt er enorm. Du skuer lige lukt ind i evigheden. Du ser en vældig udstrakt horisont. Dens grænser er ingen steder at finde, hverken i tiden eller rummet. For dit blik ligger et himmelsk panorama med oceaner af tilværelsesplaner, ordnede i perspektivisk fuldkommenhed. Der, midt i "nuet", ligger udstrakte zoner, fortidige spiraler, du forlængst har passeret, og af hvilken grund de derfor fortaber sig i den fjerne kosmiske horisont bagude i mikroverdenens hvide tåger, og der ligger umådelige kæmpezoner i vældige spiraler forude, som din himmelske færd vil styre hen over. Millioner af inkarnationer bagude, og millioner af fremtidige tilværelser forude, er til stede for dit nuværende blik. I perspektivets lys fremtræder de med større eller mindre klarhed, med større eller mindre skarphed, mere eller mindre tilhørende makro- eller mikroverdenen, alt eftersom de forekommer nær eller fjern fra dit eget guddommelige stade eller udsigtspunkt i den kosmiske

horisont.

Se, hele dette skønne, alle fantasiverdener overgående, evighedspanorama blev således synligt igennem din lille fysiske horisont, ja, var til stede i din stue, din gård, dine marker, enge og skove eller hvilke andre ting, du eventuelt plejer at kalde dine. Ja, selv om du var en lazaron, ville dine luvslidte pjalter rumme kosmiske verdener med adgang til livets oplevelse for myriader af væsener. Så umådeligt udstrakt og gennemtrængende er det guddommelige skaberværk, den evige Faders manifestation for sin søn, at ikke et hår, ikke en negl, ja, end ikke et støvfnug, kan eksistere uden at være et stykke verdensalt, med universer, sol- og stjernebyer, ja, endog i udstrakt grad med skønne lyse animalske verdener såvel som med mørke og gølge måneverdener. Alt det store forefindes i det små, ligesåvel som det små forefindes i det store. Og én dag bliver for beskueren som tusinde år, og tusinde år som én dag, samtidigt med at alle afstande også ligger indenfor det guddommelige favntag, og nazaræerens ord bliver til levende virkelighed, der hvor han siger: "I min Faders hus er der mange boliger".

STK. 487 *Stofferne er det samme som tankeklimaer. Deres samlede slutfacit er kærlighed og afslørende et levende Forsyn bag al tilværelse*

Set ud fra dette perspektiv bliver det lettere for læseren at forstå, at "stoffet" er levende, at alt er liv, og at dette liv kun kan kendetegne sig ved liv. "Stoffet" er så—ledes i virkeligheden kun livet set i forskellige kosmiske afstande, forskellige kosmiske perspektivforhold. Disse syner vil senere blive specialanalyseret i "Livets Bog" i forbindelse med perspektivprincipets og sanseevnens analyse. Her er vi kun kommet ind på problemerne i kraft af deres forhold til tankeklimaerne. [...]

SMÅBOG 17B – Pilatus, Kristus og Barrabas

KAP. 6 *Angsten for "de andres" mening*

Der findes også en del mennesker, der sympatiserer stærkt med kristusbevidstheden og egentlig gerne lytter til visdom, studerer bøger og blade, der uden om de autoriserede skrifter og publikationer udtrykker eller omtaler livets store sandheder. Men selv om disse nye publikationer tiltaler dem mere end de autoriserede, som de føler er meget forældede og derfor meget mangelfulde i deres fremstilling, så har disse mennesker det til fælles med Nikodemus, at de ligesom han kun kommer til Jesus om natten. Dette vil altså her sige, at de tør ikke åbenlyst vedgå sig, at de i livsopfattelse afviger fra flokkens eller flertallets religion eller livsopfattelse. De dyrker derfor i smug eller hemmelighed denne deres nye interessesfære. De hylder dens ophav i det skjulte, men åbenlyst eller over for offentligheden lader de som om, de slet ikke kender noget til dette væsen eller dets forkyndelse. Og den væremåde, der anvises i den ny visdom eller vejledning, og som de allerede har begyndt at praktisere i hjemmet eller i det skjulte, den svigter de altså helt, når de bevæger sig iblandt fremmede.

Der er f.eks. mennesker, der i hjemmet er vegetarer og her kun nyder vegetabilsk føde og allerhelst kun vil leve i denne ernæringsform, men de tør absolut ikke vedgå sig denne i deres vante omgangskreds. Derfor fornægter de vegetarismen, når de er til middagsselskab ude. Og ligeledes når de selv giver middagsselskab i deres eget hjem, da er det også de animalske retter, der er de primære i festmåltidet. De giver altså her barrabassindelaget i deres eget væsen fri, men fængsler og henretter en del af kristussindelaget, rent bortset fra det bedrageri, de begår over for deres omgangskreds. De opretholder deres forbindelse med denne på et falsk grundlag. Med denne deres falske væremåde foregøgler

de over for deres omgangs- eller vennekreds, at de deler dens livsopfattelse og væremåde.

STK. 75.15 *Flokbevidsthed og tobaksrygning*

Det mest kendte tilfælde af menneskenes indfangelse af den sorte ild er nikotiningiften, som menneskene indtager i form af deres mere eller mindre stærke tobaksrygning. Den tilegnede vane kan se meget uskyldig ud. Og næsten ingen ænsrer den alvorlige fare, den kan afføde for rygerens organisme. Den befordres i særlig grad af menneskets flokbevidsthed. Det er endnu en meget lille procentdel af menneskene, der ikke er suggereret af flokbevidstheden. Det vil altså sige, at man har den opfattelse, at flokkens mening, som også undertiden udtrykkes som "den offentlige mening", er den rette, den må man følge. Det er kun en meget lille procentdel af menneskene, der er nået frem til den selvstændighedsfølelse, der gør, at man er fri af flokkens mening. Man har tilegnet sig en højere dømmekraft end den, flokken sidder inde med. Og man tør derfor sige nej både til tobakken og spiritussen, selv om man af flokken vil blive betragtet som en særling eller som en "original" i nedsættende betydning. Den samme flokbevidsthed holder også menneskene bundne til mange andre arter af forældede og ligefrem skadelige traditioner. Flokbevidstheden er et levn fra dyrenes og de primitive menneskers epoke. Flokdannelsen var artens største beskyttelsesprincip. Væsenerne var jo alle ens, havde de samme livsbetingelser, de samme fjender at skulle bekæmpe, ja kort sagt de samme vanskeligheder at skulle overvinde, og da var det en livsbetingelse for væsenerne, at dets forsvars- og angrebsevne var samlet i medfødt flokbevidsthedsdannelse. Men det er ikke meningen, at menneskene skal blive ved med at skulle leve i og beskyttes af en flokbevidsthed. Mennesket skal ikke være et flokvæsen. Det udvikler jo i stærkere og stærkere grad sin egen individualitet, sin hjernebegavelse, sin følelsestilstand og skal med disse egenskaber ikke være en total kopi af sin næste og på denne måde stadigvæk være et flokvæsen. Det er rigtigt, at menneskene endnu ikke er vokset ud af flokbevidstheden. De danner flok i form af krigshære, de danner flok i form af foreninger, de danner flok i form af moder, de skal gå med de samme klæder, de samme hatte, de samme sko og have de samme huse osv. Den, der går alt for meget uden for flokken, bliver der gået af som i en flok af vilde hunde. Hunde gør altid af det fremmede, det de ikke forstår. Og således er der også i flokken væsener, der har den profession at gøre, det vil sige at nedsable ting, der ikke er anerkendt af flokken eller den offentlige mening og naturligvis slet ikke af de gående selv. Men denne flokbevidsthed vokser alle mennesker ud af, trods hundeglam og forfølgelse og flokdumhed.

Og det er også i høj grad flokbevidstheden, der – rent bortset fra den uudslykkelige tørst hos tobakshungrende og alkoholhungrende mennesker – fængsler menneskene til denne bevidsthedsødelæggende dødsfære. Både alkoholen og tobakken er i værste tilfælde livsfarlig eller dødbringende.

KAP. 1 *“Forgården”*

Set fra et kosmisk plan vil hele den jordmenneskelige mentale sfære være at inddele i tre forskellige psykiske tilværelsesplaner. Disse tre tilværelsesplaner er blevet nøjagtigt symboliseret i den jødiske tempelstruktur. Vi ved, at jøderne havde den opfattelse, at et tempel måtte være delt i tre afdelinger. Tabernaklet såvel som Salomons tempel var inddelt i “forgården”, “det hellige” og “det allerhelligste”. Denne inddeling var således ikke en blot og bar praktisk foranstaltning, den var som allerede nævnt symbolet på de tre psykiske eller mentale sfærer, som udgør den jordiske menneskeheds åndelige livsterræn.

I “forgården” måtte alle komme. Den udtrykker den mentale sfære, som alle de, der endnu kun besidder “flokbevidsthed”, ikke formår at hæve sig ud af. I denne mentale sfære finder vi den jordiske almenhed. Ser vi på denne almenhed, vil vi se, at den består af mennesker, der endnu ikke er særligt individuelt indstillede. Disse mennesker følger flertallets meninger og handler i det meste efter, hvad der er skik og brug. De er bundne i religiøse sekter, politiske partier, de er kort sagt de utallige eksisterende foreningers “menige medlemmer”. Overalt er de fanget ind i en eller anden flok. Nogen selvstændig mening eller vurderingsevne har de ikke. Deres svar på spørgsmål angående livets vigtigste problemer er således ikke deres eget svar, men derimod den sekts, det politiske partis eller den forenings, de tilhører. Her eksisterer livet som en kolossal broget mentalitetsforvirring. Og her kæmper flok imod flok, politik imod politik, religion imod religion, ideologi imod ideologi. I denne kamp er det enkelte individ på grund af sin mentale uselvstændighed eller suggererede tilknytning til sekten, partiet eller føreren kun en slags mekanisk apparat, der uden nogen art af selvstændig, logisk tænkning automatisk træder i funktion, såfremt dets sekt, parti eller fører angribes, for hurtigst muligt at destruere modstanderen eller oppositionen.

Da der findes utallige indbyrdes forskellige foreninger, flokke eller sammenslutninger, hvis menige medlemmer består af sådanne automatisk fungerende animalske “robotter”, der helt udenom logisk selvstændig tænkning omgående træder i funktion ved selv det mindste angreb på deres opfattelse, er vi her ved roden til al krig. Her er det, at alle kæmper imod alle. Da der i denne situation ikke er tale om selvstændigt tænkende mennesker, men derimod om mennesker, hvis mening er blevet dem påført igennem suggestion, og som de nu automatisk adlyder, er enhver form for krig imellem disse individer i virkeligheden en krig imellem “mentale søvngængere”, imellem “animalske maskiner” eller “robotter”, der af en “fører” er indstillet til automatisk at eksplodere i samme øjeblik, de møder modstand fra andre partiers, sekters eller føreres tilhængere. Alle de her berørte former for krige eller kampe er således ikke kampe imellem selvstændigt tænkende mennesker, men derimod kampe imellem blinde og døde automater, hvis egen individuelle jefølelse og logiske tænkeevne er blevet lammet og sat ud af funktion igennem en suggestion, der er blevet dem påført af deres parti, flok eller fører. Det er derfor ikke så mærkeligt, at Kristus overfor sine bødler brugte ordene: “Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre!” Han så, at hans bødler var uselvstændigt tænkende individer, der kun handlede ud fra forestillinger, der var blevet dem dikteret udefra. De handlede ikke ud fra, hvad der virkelig var sandhed, men derimod ud fra, hvad de troede var sandhed, hvad de troede var rigtigt og dermed moralsk. De handlede ikke ud fra en direkte, selvoplevet virkelig viden om eller kosmisk analyse af situationen, men derimod ud fra en opfattelse, der helt var et resultat af tro. Men at tro noget, udenom eller uafhængig af tilgængelig mulighed for viden, er det samme som at være suggereret. Jesu bødler var, således som alle bødler i det hele taget, mentale “robotter”, der

automatisk trådte i funktion "efter ordre", ligeegyldigt hvilket forsvar han rent logisk ville have kunnet præstere.

I denne "forgård", denne mentale eller psykiske sfære, møder vi det midlertidige hjemsted for alle uselvstændige individer eller alle de mennesker, som ikke er vokset op til selvstændig tænkning og derfor kun kan søge deres livsværn igennem en fast tilslutning til en flok, hvis idealer og struktur de er suggereret til at opfatte som "eneste saliggørende". Det er sådanne uselvstændige, mentalt eller tankemæssigt set sovende mennesker, mennesker med indbildte opfattelser eller forestillinger om liv og død, vi møder alle vegne, hvor mange mennesker er forsamlede. Det vil derfor være udtryk for en høj grad af klogskab at undersøge, om et menneske, man kommer i berøring med, er en sådan animalsk robot, en "maskindel" af en større eksisterende helhed, før man indlader sig med det. Thi overfor et sådant menneske nytter det nemlig ikke at komme med logiske argumenter, belæringer eller oplysninger. Det vil enten være absolut uimodtageligt for sådanne argumenter, eller også vil det meget hurtigt eksplodere på akkurat samme måde som en hvilken som helst anden automatisk virkende "helvedesmaskine" og sende en stråle af intolerance, had og ufordragelighed imod en. Ligeledes bør man være meget vågen overfor den enorme strøm af suggererende påvirkninger, der i form af avisernes reklamer og de mange foreningers glødende propaganda stiler imod at dysse ens kritiske sans og logiske tænkeevne i søvn for så meget lettere at kunne erobre magten over en og gøre en til medlem af netop deres opfattelse af livet eller tilværelsen. At tilhøre en sådan sfære betyder altså, at man aldrig helt er sig selv. Man har endnu ikke fundet sin egen individualitet. Man har kollektiv bevidsthed. Man må leve på flokkens mening og forsvare denne mening, fordi man endnu ikke har eller er i stand til at have nogen absolut selvstændig, personlig opfattelse. Et menneske med en uselvstændig livsopfattelse er således ikke et frit menneske, men derimod et bundet eller fængslet væsen. Det er åndelig set en slave. Om disse "forgårdens" beboere hedder det, at de ikke må betræde den næste psykiske sfære. Dette er kun tilladt "præsterne".

KAP. 2 "Det hellige"

Over den i det foregående afsnit skildrede psykiske sfære, i hvilken den største part af jordens menneskehed befinder sig, findes der en anden psykisk sfære, nemlig den, der i tempelstrukturen symboliseres ved den del af tempelrummet, der betegnes som "det hellige". Til denne del af helligdommen eller den jordmenneskelige mentale sfære har altså kun præsterne adgang. Men hvem er "præsterne"? Ved "præsterne" må her forstås alle de mennesker, der i kraft af egen udvikling selv er begyndt at have egne meninger. Derved bliver disse mennesker selvskrevne til at være førere for de andre. Vi finder blandt dem både førere for såvel mørk som lys mentalitet. De er ledere af såvel missionsstationer som gangsterbander. De er vældige agitatorer for deres egne ideer og fremtræder ofte som ledere af store foretagender. Ved deres evne til selvstændig tænkning er de født til at tage magten over de andre, og der findes ikke det materielle område i livet, hvor vi ikke møder dem. De er således "forgårdens" faste punkter, og forgårdsmenneskene er deres "slaver", idet de helt er afhængige af deres meninger, ideer og forestillinger. Det er disse mennesker, der bliver "diktatorer", "førere" eller "forkæmpere". Det er dem, der på alle livets områder, både de mørke og de lyse, opdanner de andre og ved deres viden og indsigt giver disse andres mentalitet liv, både i moralsk og umoralsk retning.

Men fordi man er blevet et selvstændigt tænkende menneske og grebet af et begær efter, at alle andre skal have de samme ideer og forestillinger som en selv, behøver dette ikke at betyde, at disse ideer og forestillinger er identiske med

selve livets sandhed eller den logik, hvilket her vil sige: de love efter hvilke verdensaltet styres. Der eksisterer således ingen garanti for, at dette at følge disse mennesker er ensbetydende med at undgå ulykke og lidelse. Ingen kendsgerning er vel blevet demonstreret tydeligere i vort århundrede end netop farligheden i at følge de mange "førere", som nævnte århundrede har været så rigt på. Hvor mange tusinde, for ikke at sige hundreder af tusinder, er ikke i vor tid på grund af deres tillid til de fremstående politiske førere blevet ført direkte til slagmarkerens rædsler, til tugthuse og straffearbejde? I virkeligheden er alle landegrænser, undertrykkelse af andre stater og umenneskelig nedslagtning af hele folkeslag blevet iscenesat af denne types farligste repræsentanter. Megen religiøs fanatisme og nedbrydende intolerance inden for dette for menneskeheden så livsvigtige område har sine dybeste rødder i disse "forgårdens" ypperste, og det samme gælder utallige andre årsager til indbyrdes krig og ufordragelighed.

Et særligt område bør her nævnes, og det er de forskellige politiske partier med deres hærskarer af journalister, der igennem disse partiers dagblade, ugeskrifter osv. hver især iscenesætter enorme propagandafelttog med det ene formål at hverve og derved mentalt slavebinde deres tilhængere, således at de som blinde robotter kan dirigeres til kamp mod andre rivaliserende systemer. Intet under, at menneskelivet er endt i det virvar, det kaos, som nu to på hinanden følgende verdenskrige har afstedkommet. Og intet under, at utallige mennesker jorden over er begyndt at vågne af både den religiøse og politiske suggestion og på egen hånd er begyndt at søge efter mere stabile sandheder end dem, de før så tankeløst accepterede som "evige sandheder". Thi så viseligt er livet indrettet, at overalt, hvor et menneske igennem suggestion udløser en væremåde, en livsindstilling, som er imod de kosmiske love, på hvilke en urokkelig lykketilstand beror, svarer livet tilbage med smerte, modgang og skuffelser. Der bliver livet et realistisk helvede i stedet for det himmerige, man havde forestillet sig.

Alle jordiske mennesker, som har passeret de her nævnte to psykiske eller mentale sfærer, har i virkeligheden passeret den mørkeste del af deres udvikling eller af den "indvielse", der nødvendigvis må gå forud for betrædelsen af det tredje og sidste afsnit, det vi kender under navn af "det allerhelligste". Disse mennesker er nået frem til ydmyghedens stadium. De føler, at de midt i deres viden alligevel intet ved udover dette, at de ikke længere kan føres ved tro eller andres diktat. De føler sig hjælpeløse og råber efter fred. De råber efter livets mening, idet de føler, at denne mening må eksistere. De ser, at andre har fundet denne mening og i kraft heraf lever fuldstændigt suveræne og frigjorte for enhver form for suggestion. De ser, at disse mennesker "taler med Gud, som mennesket her taler med sin næste", og deres bevidsthed fyldes med en dyb længsel efter at blive disse mennesker lig i tanke- og handlemåde. Og ved denne deres indstilling er de nu blevet de sande aspiranter til den sidste del af den store indvielse. De er igennem deres egne, selvoplevede lidelser og de heraf affødte erfaringer modnede til at betræde det tredje af det store psykiske tempels områder: det allerhelligste.

KAP. 3 *"Det allerhelligste"*

Hævet over de to her beskrevne psykiske eller mentale områder findes der et tredje: det allerhelligste, om hvilket det hedder, at her må kun "ypperstepræsterne" komme. "Ypperstepræsten" er identisk med mennesket, der er så ren af hjertet, så forenet med Guddommen og i så dyb kontakt med de guddommelige bevidsthedslag og vibrationer, at han uden livsfare kan gå ind i "det allerhelligste". Hans mentale tilstand repræsenterer således højdepunktet i den jordmenneskelige åndelige udvikling. Han er det færdige menneske eller "mennesket i Guds billede". Han oplever den absolutte sandhed ved hjælp af sine egne sanser og er derved blevet "ét med vejen, sandheden og livet". Han har kosmisk klarsyn og

sanser derfor ud over tiden og rummet og oplever sig selv som identisk med selve evigheden. For ham er "én dag som tusinde år, og tusinde år som én dag". Han kan ikke suggereres til at tro på nogen eller noget. Han ser og oplever i alt og over alt den sande virkelighed. Men han kan lige så lidt suggerere eller binde andre og dermed gøre dem til tilhængere eller dyrkere af ham selv. Han ved, at den, der binder, selv vil blive bundet. Derfor ønsker han kun ét: at frigøre enhver for snærende, mentale og fysiske skæbnebånd. Han udtrykker ved sit væsen den totale kærlighed, forståelse og tilgivelse af alt og alle. Og da hans højeste mission og lykke er at frigøre, udgør han selv kulminationen af frigørelse. [...]

Tankens kredsløb

LIVETS BOG 4

STK. 1093 *Hvad der betinger det levende væsens "individualitet".
Hvad kendskabet til "individualitetens" årsag betyder*

Det, der gør det "levende væsen" til en "individualitet", er dets identitet som centrum i et "perspektiv", hvilket sidste igen er det samme som "det sansedes" placering i forhold til centrum i sanseområdet. Da intet væsen kan være centrum i et andet væsens sanseområde, kan tingene, som før nævnt, umuligt udvise helt det samme forhold til det centrum, vi selv udgør i sansningen, som de udviser til det centrum, som "næsten" udgør i sanseområdet. Og det er denne forskel i tingenes placering i forhold til centrum, der betinger det "levende væsens" evige "individualitet". Og her er vi ved den alvorligste foreteelse i hele det "levende væsens" fremtræden. Thi dette dets "identitet" som "individualitet" er kernen i hele væsenets skæbneopbygning, hvilket igen vil sige: er fundamentet for væsenets oplevelse af sin "næste" og dermed af Guddommen og bliver således udelukkende bestemmende for, hvorledes forholdet mellem denne "næste" og det selv skal komme til udløsning. Væsenets "individuelle" sanseoplevelse eller udsyn bestemmer således udelukkende væsenets "forhold" til "næsten", eller til den eller den ting, eller om foreteelserne i dets omgivelser skal være "fjendskab", skal være "krig" og "lemlæstelse", "død" og "undergang", eller de skal være "venskab", "sympati" eller "kærlighed", "kærtegn" og "velsignelse". At finde grundlaget for eller årsagen til "individualiteten" er således det samme som at finde roden til alt "ondt" såvel som til alt "godt". Det fulde kendskab til "individualitetens" årsag er i højeste grad "de vises sten". Det viser indtil hundrede procent tåbeligheden i al udfoldelse af "vrede", "brutalitet", "vold", "hævn" og "forfølgelse" og gør Jesu ord til videnskabelig sandhed, der hvor han siger om sine bødler, hvilke igen i virkeligheden vil sige: alle, der udløser en eller anden form for "inhumanitet" eller "ukærlighed", at "de ikke vide hvad de gøre".

Da dette kendskab således har en overordentlig afgørende betydning i individets viljeføring, og samme individ ligeledes umuligt vil kunne opnå at skabe sin skæbne fuldkommen uden dette kendskab, og samme kendskab for det jordiske menneskes vedkommende derfor er det absolut "eneste fornødne", skal vi her og i et efterfølgende symbol anskueliggøre nævnte årsags særlige princip eller analyse.

STK. 1094 *En "oplevelse" eller "tanke" må, for at blive fuldkommen, gennemgå "spiralkredsløbet" og er reinkarnationsprincippet underkastet ligesom det levende væsen*

Da al sansning beror på et perspektivisk forhold, hvilket vil sige: en sanset tings forhold til det sanseområdes centrum, igennem hvilket den er sanset, bliver enhver sansning eller oplevelse dermed af naturen absolut nødsaget til at være "individuel", idet jo intet væsen kan udgøre det oplevende centrum i andet sanseområde end dets eget. For en hvilken som helst oplevelse vil det derfor gælde, at dens fremtræden, karakter og natur i virkeligheden er en beskrivelse af eller et udtryk for den oplevede tings forhold til centrum i det oplevende væsens sanseområde. Når et væsen siger om et andet væsen, at det er "ondt", udtrykker det altså i virkeligheden dermed kun den særlige "stedbetegnelse", som nævnte væsens handle måde har fået i dets sanseområde. Nævnte sanseområde strækker sit

terræn fra "periferi" til "centrum" og udgør jo et cirkelformigt eller rettere et kugleformigt område. En hvilken som helst oplevelse af en ting må således finde sted indenfor dette område. Udenfor nævnte område kan individet umuligt opleve noget. Om tingen skal befinde sig i periferi eller centrum eller på et andet "sted" imellem disse to yderpunkter vil være afhængigt af det oplevende væsens eget "opholdssted" i selve "spiralkredsløbet". Hvor som helst individet bevæger sig hen på det fysiske plan, vil det stadig omkring sig have sit sanseområde eller sin sansehorisont, men denne horisonts detaljer vil ikke stadig være de samme. I samme grad som individet bevæger sig fremad, bliver detaljerne mere og mere tilbage for at forsvinde bag horisontens synsrand, medens nye kommer frem og mere og mere nærmer sig centrum for der at udøve afgørende indflydelse på væsenets viljeføring og hele oplevelse af livet. Tingene flytter således ikke med i vor bevægelse. Akkurat på samme måde forholder det sig med vor mentale "bevægelse" fremad. Detaljerne eller tingene i vort sanseområde flytter heller ikke med her. Da vi, mentalt set, ustandseligt bevæger os fremad og således aldrig nogen sinde "står absolut stille", vil alt, hvad vi sanser eller oplever, ligeså ustandseligt være i færd med at skifte plads indenfor vort sanseområde. Det, der før var fjerne, utydelige detaljer i periferiens tågedis forude, er senere blevet til klare og skarpt aftegnede realistiske detaljer i centrum, ligesom disse skarpe detaljer igen senere fortaber sig i periferiens fjerne tågedis bagude. Da en hvilken som helst oplevelse af en ting må gennemgå denne passage fra periferi til periferi, passerende centrum, kan den således ikke erkendes eller sanses uden netop i kraft af, at den i oplevelsesøjeblikket udgør en eller anden "stedbetegnelse" i nævnte passage. Medens "stedbetegnelse" for fysisk sansning betyder "afstand", betyder den på det kosmiske plan "tilstand". En tings passage gennem vort sanseområde markeres således ved overfor sanserne at gennemgå en række "tilstande", hvilket igen her vil sige: "forvandlinger". Og da det er disse "forvandlinger", der lige akkurat markerer "kredsløbet", bliver vi her vidne til, at en "oplevelse", lige fra den begynder i horisontens yderste synsrand forude, til den forsvinder bag samme horisonts yderste synsrand bagude, gennemgår nøjagtigt det samme princip som det, det "levende væsen" selv er underkastet, nemlig selve "reinkarnationsprincippet". "Oplevelsen", der igen i sin dybeste analyse fornemmes som "tanke", må således ligefrem, for at blive total og fuldkommen, gennemgå selve spiralkredsløbets princip.

STK. 1095 "Tankerne" fremtræder som: instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelsestanker, ligesom de levende væsener fremtræder som: instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelsesvæsener

Den passage i horisontområdet, som enhver "oplevelse" må passere for at blive total eller fuldkommen, hvilket igen vil sige: for at blive til "kosmisk analyse", er nøjagtig den samme, om end i mikroform, som den, ethvert "levende væsen" må passere for at nå fuldkommenheden. En "oplevelse", hvilket igen vil sige: en "tanke" eller "forestilling" er således ikke fuldkommen, før den repræsenterer spiralkredsløbets fem ydre stadier: instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens- og intuitionsstadiet for derefter at forsvinde i samme spirals sjette og indre stadium: hukommelsesstadiet. Vi må derfor markere de forskellige tankearter efter det stadium, de repræsenterer i spiralkredsløbet, idet dette stadium netop ligger til grund for deres "stedbetegnelse" i det pågældende væsens sanseområde. Hver enkelt tanke må således på sin færd igennem kredsløbet repræsentere de samme stadier som de "levende væsener" i samme kredsløb. "Tankerne" vil derfor blive at udtrykke som: "instinkt-, tyngde-, følelses-, intelligens-, intuitions- og hukommelsestanker", ligesom de "levende væsener" er at udtrykke som "instinkt-, tyngde-, følelsesvæsener" osv. "Tankerne" repræsenterer således udviklingsstadier akkurat ligesom de "levende væsener".

STK. 1096 *Det levende væsens "tanke" må i henhold til livets love for "bevægelse" udvikle sig fra "ufuldkommenhed", fra "primitivitet" til "højintellektualitet"*

Inden vi nu går over til at påvise de enkelte særlige tankeformers retmæssige plads i kredsløbet og udtrykke dem som "fuldkomne" og "ufuldkomne", må vi gøre os urokkelig klart, ud fra hvilket fundament en "tanke" kan påvises at repræsentere den eller den grad af "ufuldkommenhed", hvilket vil sige: ufærdig eller uudviklet tilstand. Hvilken foreteelse kan da udgøre det fundament, hvorpå "tankens" kvalitet så afgjort og urokkeligt stadfæstes? – *Ja, her gælder nøjagtigt den samme foreteelse som den, der bestemmer graden af et "levende væsens" udvikling. Vi ved jo forlængst, at udviklingen repræsenterer en skala af trin, der strækker sig fra "primitivitet" til "højintellektualitet". Denne foreteelse kan ikke rokkes. Der er jo ingen, der retmæssigt kan påstå, at "kulturmenneskets" mål og udvikling går i retning af at blive "naturmenneske". Er det ikke netop en urokkelig kendsgerning, at det er det omvendte, der er tilfældet? Er det ikke en ligeså urokkelig kendsgerning, at vore forfædre manglede alle de forskellige resultater af intelligensfunktion, som i dag har gjort jorden til en teknisk vidunderverden, i hvilken elementerne mere og mere beherskes og bringes til at arbejde for mennesket blot ved et tryk på knapper. Ja, er man ikke stærkt på vej til at lade disse knapper afløse af "fotoceller" eller lignende, hvormed man med den blotte skygge af eller udstrålinger fra sin hånd kan sætte mægtige kraftanlæg i funktion og derved sætte elementerne til at frembringe for sig den ønskede "skabelse"? Det er rigtigt, at den store begavelse ikke har forringet jordmenneskets dræbende udfoldelse, krigsmanifestation og egoistisk albuen sig frem over "næstens" død og lemlæstelse, men det forandrer jo ikke den kendsgerning, at selve den materielle begavelse og den heraf fremtrædende kunnen er af en gigantisk højde i forhold til, hvad vore forfædre har kunnet præstere med hensyn til deres forhold til elementerne eller naturkræfterne. At død og undergang, egoistisk albuen sig frem over "næstens" lig og ulykke er en tankeart, der i sin udvikling ikke er på højde med den tekniske tankeart og kunnen, men derimod er et stykke bag efter denne, er kun, hvad der bliver til selvfølgelig kendsgerning igennem de her påbegyndte analyser af det "levende væsens" tanke.*

Overalt følger naturens skabelsesprocesser en logisk rækkefølge. Jordens skabelse foregik f.eks. kun gradvis fra en ringere til en mere og mere fuldkommen tilstand, indtil den endelig blev tjenlig til beboelse for planter, dyr og mennesker. Fosteret i moders liv udvikler sig fra en mikroskopisk celle til en fuldkommen organisme for et "levende væsen", sommeren udvikler sig gradvis af foråret og efteråret af sommeren etc. Intet som helst, der er underkastet naturens store skabelsesproces, der jo må erkendes som den absolut fuldkomneste, der eksisterer, fremtræder kaotisk. Og intet af de nævnte tilfælde udvikler sig i omvendt orden, således at jorden bliver til en lysende tåge og forsvinder i verdensrummet, og det "levende væsens" organisme bliver til en mikroskopisk celle samtidigt med, at sommeren udvikler sig til forår i stedet for til efterår. Og i denne naturens særlige lov for bevægelse eller skabelse udgør selve det "levende væsens" "tanke" ingen undtagelse. "Tanken" begynder også i en temmelig primitiv tilstand for at udvikle sig videre og videre til en fuldstændig hundrede procents fuldkommenhed, hvilket vil sige: til den absolutte "genialitet".

STK. 1097 *Den virkelige sandhed er det samme som genialitet. Usandhed er det samme som primitivitet*

Hvad er da "fuldkommenhed" eller "genialitet"? – "Fuldkommenhed" eller "genialitet" er, som vi nu skal se, "tankens" fuldstændige kontakt med tilværelsens seks grundenergier, hvilket igen vil sige: "livet". Er da ikke alle "tanker" i kontakt med "livet"? – *Nej! – En "tanke" er ikke i fuldkommen kontakt med livet, hvis ikke den*

udtrykker en kulminerende viden om kredsløbets seks stadier og de igennem disse stadier kulminerende to mentale poler eller foreteelser, vi kalder "lys" og "mørke" eller henholdsvis betegner som "det gode" og "det onde", "fuldkommenhed" og "ufuldkommenhed". Hvis "tanken" ikke har kulmineret i disse to poler eller stadier, har den ikke passeret hele kredsløbet. Og da den ikke har passeret hele kredsløbet er den ikke blevet præget eller omformet til at udtrykke en ligevægt (harmoni) imellem samme kredsløbs seks grundenergier og vil således kun kunne fremtræde som "ufærdig", der igen er det samme som "ufuldkommen". "Tanker" kan således være "ufærdige". En "tanke", der ikke er "færdig", har altså ikke passeret kredsløbet, og kan således kun repræsentere en lokalitet eller en bestemt distance i dette. Men en bestemt distance i kredsløbet er igen således kun en bestemt distance i "udvikling" og dermed i "fuldkommenhed". At udtrykke denne begrænsede distance som kredsløbets helhed er at manifestere "usandhed". Og vi er her kommet til det mest fremtrædende direkte kosmiske svar på det store og hidtil i historien utilstrækkeligt besvarede spørgsmål: "Hvad er sandhed"? – Da kredsløbets fulde distance er passagen igennem de seks grundenergiers domæner, og disse seks domæner udgør selve "livets helhed" eller dets fremtræden i hele dets altomfattende strålevæld, er det klart, at ingen som helst "tanke", der repræsenterer et lokalt stadium af denne "helhed", kan repræsentere andet end et lokalt eller begrænset udtryk for denne "helheds" strålevæld, hvilken "helhed" jo udelukkende kun kan være "den absolutte sandhed" og dermed den absolutte "fuldkommenhed" eller "genialitet".

Men da visse perspektiviske forhold i det "levende væsens" sansestruktur i en vis udstrækning betinger, at individet kun er i stand til at opfatte nævnte lokalitet som udgørende "helheden", opstår her i samme udstrækning princippet "usandhed" i dets bevidsthed. Denne "usandhed" i individets tankeudfoldelse udgøres således ikke blot af det, der udtrykkes ved det gammelkendte begreb: "løgnen", men er i virkeligheden identisk med alt, hvad der kommer ind under begreberne: "primitivitet", "ufuldkommenhed" og "naivitet". Alt, hvad der kommer ind under begreberne: "det onde", "forfølgelse", "bagtalelse", "vrede", "hævsn", "indignation" eller kort sagt, alt, hvad der udtrykker "ukærlighed" eller "inhumanitet", kan umuligt fremtræde på anden måde end som begrænsede eller mangelfulde udtryk for kredsløbets og dermed for livets "helhed". Alt, hvad der kommer ind under nævnte begreber, vil derfor være "falske" og dermed "usandhed", hvor de gøres identiske med "helheden", eller kulminationen af livets højeste idealer. Og vi har således her fået et fuldstændigt og urokkeligt fundament, ud fra hvilket vi er i stand til at måle eller analysere enhver "tankes" fuldkommenhedsgrad eller identitet med den absolutte "sandhed". Vi har set, at skalaen for al "udvikling" og derfor også for "tankens" udvikling urokkeligt strækker sig fra primitivitet og kulmination i brutalitet og vold eller inhumanitet og derfra videre til højintellektualitet og kulmination i sympati, kærlighed eller humanitet. I samme grad som "tanken" udløser sig i brutalitet, vold og inhumanitet, mangler der virkninger af kredsløbets højere grundenergier i dens udløsning. I samme grad som disse virkninger mangler i udløsningen, blotter samme udløsning således som kendsgerning, at den pågældende "tanke" endnu ikke har passeret nævnte højere grundenergiers stadier i sit kredsløb og derfor i tilsvarende grad kun kan være "usandhed", hvilket altså vil sige: et "ufærdigt" og dermed "ufuldkomment" udtryk for "livets helhed" eller "absolutte sandhed".

STK. 1098 *Fra sanseområdet periferi til dets centrum gennemløber "oplevelsen" eller "tanken" hele sin udvikling fra "anelse" til "kendsgerning"*

Den virkelige eller "absolutte sandhed" vil således være det samme som en "tanke", der har passeret alle kredsløbets seks stadier. Og vi vil nu med denne vor

viden vende tilbage til "perspektivprincippet". Ifølge dette har ethvert sanseområde en "periferi" og et "centrum", ud fra hvilket sidste sansningen eller "oplevelsen" af sanseområdets detaljer finder sted. Vi kender indtil overdådighed, hvorledes sansningen af dette områdes detaljer er fuldkomnest og klarest i centrum, og der bliver til "realistisk kendsgerning", medens den i områdets yderste periferi kun er "anelse". Og vi har i virkeligheden her i disse to sansningens yderpunkter selve spiralkredsløbets yderpunkter. Fra sanseområdets periferi, hvor de enkelte detaljer kun kan "anes", til centrum, hvor de bliver til "kendsgerninger" eller "absolut viden", gennemløber "oplevelsen" eller "tankeskabelsen", som før nævnt, netop den proces, vi kalder "udvikling", der jo er en passage igennem kredsløbets seks stadier eller zoner. Væsenets sanseområde vil derfor være at inddele i kredsløbets seks zoner eller riger.

STK. 1099 *Sanseområdets yderste periferi er i princip et "planterige", befolket med "vegetabiltanker"*

I sanseområdets yderste periferi har vi således kredsløbets første stadium: "instinktzone", hvor detaljerne eller tingene, som nævnt, kun er "anelser". Idet vi retter vort blik imod en fjern ukendt horisont, kan vi allerhøjest kun "ane", hvad der ligger hinsides denne, ligesom detaljerne i samme horisonts yderste synsrand ligeledes højst ufuldkomment kan identificeres. Og i samme grad som denne identifikation er ufuldkommen, i samme grad kan nævnte detaljer kun fremkalde "anelse" i vor bevidsthed. Vor bevidsthed eller sanseområde får således en "yderste periferi", hvor al oplevelse af det, der ligger udenfor og i denne periferi, kun "anelsesmæssigt" kan opleves. Og vi får her den allerførste spæde form for "tankens" tilblivelse. En sådan "anelsestilstand" eller bevidsthedsreaktion er altså identisk med det, vi kalder "instinkt".

Hvis vi ikke kommer detaljerne i denne periferi nærmere og ikke får lejlighed til at opleve disse på nært hold eller i sanseområdets indre zoner nærmere centrum, sker der ingen udvikling af denne vor "anelsestilstand". Og "tanken", som altså på dette trin kun er "anelse", går så ganske uudviklet over i bevidstheds- eller sanseområdets "hukommelseszone" for der at opbevares som "anelseserindring". Et "levende væsen", hvis bevidsthedsfunktion hovedsageligt kun udfolder sig på denne måde, kalder vi en "plante". Vi vil derfor udtrykke "tanker", der i sin udvikling endnu kun er "anelse", som "vegetabiltanker". Da intet "levende væsen" kan eksistere uden at have en "sanseperiferi", og sansereaktionerne eller "tankerne" her i henhold til ovennævnte absolut kun kan fremtræde som "vegetabiltanker", bliver det således i tilsvarende grad til kendsgerning, at der principmæssigt i ethvert "levende væsens" sanseområde findes et "planterige".

STK. 1100 *Sansning eller oplevelse er en evig udløsning af "årsag" og "virkning"*

Før vi går videre i "tankens" passage og udvikling igennem kredsløbet, bliver det nødvendigt for os at dvæle lidt ved selve sansningens princip. For at kunne "sanse" må man være et "levende væsen". Noget, der ikke kan "sanse", kan ikke være et "levende væsen". Nævnte væsen er jo netop "levende" i kraft af dets evne til at kunne "sanse". Da "sansningen" igen er oplevelsen af "årsag og virkning", er den en evig funktion, idet ingen "virkning" kan opstå uden en forudgående "årsag", og ingen sådan "årsag" kan eksistere uden at være identisk med "virkningerne" af en atter igen forud for disse "virkninger" eksisterende "årsag" og således fremdeles. Hvis der havde været et tidspunkt, hvor der slet ingen "virkninger" eksisterede, kunne de jo umuligt danne nogen "årsag", og uden "årsag" ville der jo umuligt kunne danne sig nye "virkninger". En absolut stilhed eller ubevægelighed ville eksistere. Men en absolut ubevægelighed eller stilhed er jo det samme som et "dødpunkt", en absolut "død" eller et "intet", ud fra hvilket der umuligt vil kunne

komme "noget". Total "ubevægelighed" eller "stilhed" kan ikke frembringe "bevægelse", og uden "bevægelse" ingen "skabelse", ingen manifestation, ingen sansning eller oplevelse og dermed ingen "tænkning", bevidsthed eller liv. De "levende væseners" livsoplevelse eller "sansning" er således en evig eksisterende funktion, en evig skiftende udløsning af "årsag og virkning". Og denne udløsning er altså identisk med stoffernes kredsløb, hvis stadier her i "Livets Bog" kendes som "spiralkredsløbets" seks stadier, der igen er bevidsthedslivets eller livsoplevelsens seks forskellige faser.

STK. 1101 *Al bevægelse eller udløsning af energi i tilværelsen er identisk med sansning eller livsoplevelse. De "levende" og "døde" kræfter*

Al "bevægelse" i tilværelsen, ligegyldigt af hvilken art eller hastighed, hvilken fysisk eller åndelig form den så end måtte have, er således i virkeligheden "sansning" eller "livsoplevelse", selv om de "levende væsener" her på jorden naturligvis ikke er vante til at opfatte eller opleve alle "bevægelser" på denne måde. Ja, de er ikke engang vante til at opfatte deres egen "sansning" eller "tænkning" som "bevægelse" eller energiudløsning. De er kun vante til, foruden naturkræfterne at opfatte deres egen og de af dem opfattede "levende væseners" gang og manifestation som udløsning af "energi" og "bevægelse". Og her skelner de stærkt imellem "levende" og "døde" kræfter. De "levende" kræfter er dem, der udløses af de af dem kendte "levende væsener", medens de "døde" kræfter, hvilket vil sige: alle de i naturen fremtrædende udløsninger af kræfter, i værste tilfælde betragtes som "ophavsløse" eller i heldigste tilfælde som udslag af en Guddoms åbenbaring og viljeføring. Denne sidste opfattelse er dog for almenhedens vedkommende endnu kun en "formodning" eller "tro". Den er ikke en konkret eller realistisk stadfæstet kendsgerning eller virkelighed for den såkaldte "videnskab". Men den udviklede forsker vil nu her igennem "tankens" analyse yderligere få klarlagt hvorfor.

STK. 1102 *Sanseevnen er en forud eksisterende "årsag", af hvilken enhver oplevelse og dens særlige fase eller stadium i kredsløbet er "virkninger"*

Med hensyn til "sansning" udgør den altså det centrale i udløsningen af "årsag og virkning". For at en ting overhovedet kan "sanses" eller "opleves", må der forud eksistere noget, der har evne til at "sanses" eller "opleves". Det "noget" kender vi allerede som det "levende væsen". Som vi nævnte før, befinder dette væsen sig fremtrædende i en evig funktion, der netop betinger dets eksistens som "levende". Denne evige funktion er den i form af dets "sansning" fremtrædende udløsning af "årsag og virkning". Når et sådant "levende væsen" "oplever" eller "sanser" noget som "anelse", er denne "oplevelse" udelukkende identisk med "virkningerne" af en forudgående "årsag". Når nævnte "virkninger" "sanses" som "anelse" og ikke giver sig udslag i sansningen på anden måde, vil det indtil hundrede procent skyldes den i forvejen udløste særlige "årsag", af hvilken "oplevelsen" er "virkninger". Denne "årsag" kunne, som vi senere skal se, også have været af en sådan natur, at den ville have virket på sanseoplevelsen, ikke blot som "anelse", men også som en stærk "formodning" eller en slags "vished" i form af "tro". Ja, den kunne yderligere have virket på væsenets sansning således, at "oplevelsen" ville være blevet til realistisk "fornemmelse", en konkret oplevelse af "behag" eller "ubehag", eller den kunne være blevet en konkret "viden" eller analyse af nævnte "oplevelse". Den kunne også være blevet til et allerhøjeste "kærlighedsmøde" eller en "kærtegnsudveksling" med alt "levende" og dermed med Guddommen eller det højeste væsen, ligesom den endnu yderligere kunne have været en oplevelse af en allerhøjeste "indre" salighed. En hvilken som helst "oplevelse" eller "tanke" vil altså indgå i bevidstheden som udgørende en af disse her nævnte faser. Og hvilken fase, den der kommer til at sortere eller fremtræde under, vil altså være betinget af den forudgående "årsag", "oplevelsen" er en "virkning" af. Denne forudgående "årsag"

er selve "sanseevnen". Denne er, som før nævnt, evig, men holdes i live i kraft af, at den er en omdannelse af "årsag" til "virkninger" og af "virkninger" til "årsag". Den udgør en kombination af "virkninger" af alt, hvad det pågældende "levende væsen" har oplevet i sine tidligere liv. Disse "virkninger" af tidligere liv fremtræder således i dag i form af "sanseevnen" som "årsag" til, hvad det samme væsen kan "sanse" eller "fornemme" af alle de energiudløsninger eller påvirkninger af livet, det kommer ud for eller er i berøring med i dag. Hvis dets "fornemmelse" af en ting i dag kun giver sig udslag i form af en meget usikker og tågeagtig "anelse", så væsenet slet ikke kan komme til at forstå eller begribe, hvad det er, det har for sig i den nævnte ting, vil det altså betyde, at væsenet slet ikke før har været i berøring med denne ting eller dens art før. Den er nyopdukkende i dets sanseområde og befinder sig så langt ude i dets yderste periferi, at væsenet endnu slet ikke kan skelne tingen så klart og tydeligt, at det kan identificere eller ligne den ved noget, det i forvejen kender.

STK. 1103 "Tankens" eller "oplevelsens" udvikling eller passage i kredsløbet er ligesom det levende væsens passage i samme kredsløb underkastet "afbrydelser", "reinkarnation" eller "genfødsel". Begrebet "døden" er endnu kun en "tanke" på "nebulose-" eller "anelsesstadiet" for almenheden

Og det er muligt at ovennævnte ting er af en så mental fjernhed, at væsenet slet ikke når så langt frem til den i sit nuværende liv, at den for dets sanser kan blive tydelig nok til at kunne skelnes klart eller fuldkomment. Men selv om den ikke skelnes klart, er den jo alligevel, som nævnt, blevet til en "anelse". Men fornemmelsen af "anelse" er jo dog det samme som en vordende "tanke". "Anelse" er det samme som "tanken" i sin første tilblivelse eller udformning. "Anelsen" er "tanken" i "nebulosetilstand". Men, som før nævnt, kan det hænde, at den førnævnte ting, der reagerede for sanseevnen som "anelse", er af en så fjern mental afstand, at individet slet ikke i lige linje kan nærme sig den. Der forekommer en hel masse andre mentale ting, det først må passere. Disse andre ting kan undertiden fremtræde så dominerende og optagende væsenets hele tankekoncentration eller oplevelsesevne, at det i sådanne perioder slet ikke sanser den førnævnte ting. Denne er da helt ude af dets vågne dagsbevidsthed for så atter ved lejlighed at dukke op, når individet er nået frem bag de foreteelser, der midlertidigt skjulte eller dækkede den, så den ikke var synlig. Oplevelsesprincippet er således det samme som på det fysiske plan. Her kan man også fra et højdepunkt skimte foreteelser i periferiens yderste rand eller kreds. Men for at nå frem til disse, så man kan skelne dem tydeligere eller konkrete, skal man undertiden passere dybe dalsænkninger, hvor foreteelserne da er ude af syne, indtil man igen når op på tilstrækkelige højdepunkter. For hver gang foreteelserne således har været ude af sigte, er man altså kommet dem nærmere, hvilket igen vil sige, at de er blevet tydeligere. For hver gang man kommer op på et nyt højdepunkt, der ligger nærmere de nævnte foreteelser, bliver overblikket skarpere og mere og mere detaljeret, så vi tilsidst helt konkret eller absolut er i berøring med selve tingene. Afstanden, der hindrede den fulde sansning af tingene, er tilbagelagt. Og tingene er ikke mere kun "anelser", men fremtræder for os i hele sin absolutthed, er blevet til konkret viden eller "kendsgerning". Enten vi befinder os på fysisk eller mentalt område, er det således almengældende, at tingenes passage igennem vor sansning, fra de begynder som svage tågeagtige "anelser" i horisontens yderste rand, til de bliver absolut "kendsgerning" eller "viden", bliver afbrudt adskillige gange. Denne afbrydelse skyldes den omstændighed, at vor sanseevne har været koncentreret på andre ting. Andre oplevelser har været mere presserende og tvunget os til at beskæftige os med dem, inden vi nåede frem til detaljerne i "anelsesområdet". Vi måtte således nødvendigvis passere "dalsænkningerne" og derved midlertidigt tabe de fjerne synsmål af sigte for overhovedet at komme disse nærmere og der-

ved få set dem på så nært hold, at vi kunne komme til den retmæssige erkendelse af disses virkelige eller absolutte analyse. Men i "dalsænkningerne" var der også detaljer, som vore sanser reagerede for og derved skabte "oplevelser" i vor bevidsthed, medens vi var på vej til den endelige eller fuldkomne oplevelse af de førnævnte fjernere mål for vor sansning.

Dybere fysiske og åndelige oplevelser må således afbrydes adskillige gange, før de når at blive helt fuldkomne, hvilket vil sige: fra de kun er tågeagtige "anelser" til de bliver fast, konkret eller absolut "viden". Men derved bliver det med "oplevelsens" eller "tankens" udvikling det samme som med selve det "levende væsens" udvikling. Nævnte væsen må jo også på sin vandring fra at være et "anelsesvæsen" (plantevæsen) til det er et fuldkomment højintellektuelt væsen, hjemmehørende i "den guddommelige verden", opleve en serie af "afbrydelser". Det er disse "afbrydelser", der bringer væsenets udviklingsbane til at fremtræde med den skiftende natur, vi kalder "reinkarnationen" eller "genfødslen".

Vi ser her, at væsenet i sin bane frem imod fuldkommenheden må gennemløbe mange forskellige stadier og være fuldt optaget af disse, skønt det dog stadigt for hvert stadium, det har passeret, er kommet udviklingsmålet i det fjerne nærmere, således at det ser dette tydeligere, kan bedre og bedre lokalisere det for tilsidst helt at være ved målet, hvor dette bliver til konkret "viden" eller absolut "kendsgerning" eller "virkelighed". Enhver af disse i denne store udviklingsbane forekommende "afbrydelser" udtrykker det jordiske menneske ved det illusoriske begreb "døden". Som vi her skal se i vor analyse af "tankens" udvikling, er begrebet "døden" endnu kun en såre primitivt udviklet "tanke". Nævnte begreb er endnu kun en "tanke" på nebulosestadiet i dens kredsløbsbane. Den er kun en "anelse" uden konkrete eller realistiske detaljer. "Dødens" analyse er endnu ikke blevet til dagsbevidst "kendsgerning" for almenheden. Nogle væsener mener, den er total udslættelse eller tilintetgørelse af det pågældende "levende væsen", medens andre tror, den er indgangen til et "evigt paradis" eller et "evigt helvede", medens atter andre begynder at "ane" det, den virkelig er, nemlig: en midlertidig afbrydelse af væsenets fysiske tilværelse. Fra analyserne i "Livets Bog" ved vi, at "døden" som nævnt, kun er en midlertidig afbrydelse af det fysiske liv til fordel for væsenets passage igennem en åndelig tilværelse, og at det for hvert sådant afbrudt fysisk liv, det oplever, kommer en højere og fuldkomnere "viden" eller bevidsthedstilstand nærmere og nærmere.

Men hvad er en fuldkomnere bevidsthedstilstand andet end netop den af "nebulosetankerne" eller "anelserne" frembragte konkrete "viden" eller "virkelighed"? – Er sansningen ikke netop en stadig bevægen sig hen imod periferidetalljerne således, at disse kommer ind i selve perspektivets centrumsområde og der bliver fuldt realistiske eller til virkelige kendsgerninger, dominerende som fundament for en absolut fuldkommen viljeføring? – Men ligesom det "levende væsens" udvikling eller passage i spiralkredsløbet er en omskabelse fra "anelsesbevidsthed" (plantebevidsthed) til det rigtige eller absolut fuldkomne "menneske" eller til det endnu fuldkomnere væsen, der er hjemmehørende i den højeste sfære eller "den guddommelige verden", hvor den højeste kosmiske viden er dominerende, således er det også med tankeudviklingen i vort eget sanseområde. Denne foregår, som allerede nævnt, med midlertidige afbrydelser, gennemgår "døden" på sin bane i kredsløbet eller på sin vej fra "anelse" til "kendsgerning". Den er altså principmæssigt reinkarnationen eller genfødslen fuldstændig underkastet akkurat som det "levende væsen". Og med efterfølgende nærmere udredning af denne analyse kommer den udviklede forsker her til en meget stor guddommelig oplevelse af sit eget bevidsthedsterritorium og sin egen identitet.

STK. 1104 *Jeget og sanseevnen som identiske med den skiftende "årsag og virkning"*

Vi ved allerede, at "tanken" i sanseområdet periferi begynder som reaktionen af sansernes berøring med sanseperiferiens yderste detaljer og er her kun "anelse". Men for at denne reaktion kan finde sted, måtte vi altså i forvejen selv repræsentere noget, der kunne være "årsag" til denne reaktion. Denne "årsag" er netop vore sanseevner, der igen repræsenterer det samlede område, der udgør vor bevidsthed. Disse sanseevner er altså de "virkninger", som tidligere livs oplevelser har efterladt og knyttet til vort jeg i form af "talentkerner" og de heraf følgende fysiske og sjælelige organer. Disse talentkerners funktion igennem nævnte organer bliver "årsag" til nye "virkninger". Disse bliver "årsag" til nye "talentkerner" og nye organer, der igen bliver "årsag" til nye virkninger og således fremdeles, hvorved jeget bliver centrum i denne evige udløsning af "årsag og virkning". Det er denne udløsnings terræn omkring dette jeg, der udgør jegets bevidsthed eller "sanseområde".

UDDRAG FRA ARTIKLEN – *Livsmodet* – KOSMOS 2008-1

[...] Så længe et menneske synes, at der er noget, der er forkert, så længe er vedkommende i disharmoni med livet. Så længe man bedrøves og irriteres eller bliver bitter og skuffet, har man ikke fået det rigtige syn på livet, og så har man ikke det rigtige livsmod. [...]

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Livets Bogs Bureau, tirsdag den 1. april 1941. Hans Bønnelycke har taget referat af foredraget på basis af stenogram, og referatet er bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i *Kosmos* nr. 4-5 1969.

Artikel-id: M1450.

ARTIKLEN – *Kristusprincippet* – KOSMOS 2004-9, 10

STK. 28 *Mit 60-årige arbejde*

[...] Det væsentlige er det, Kristus har sagt, dette at man vænner sig af med at kritisere og være utålmodig mod sin næste. Det, man ikke kan lide ved dennes væsen, skal man finde ud af ved at iagttage sig selv. At tilgive og tænke kærligt på sine fjender er den højeste form for yoga, og den fører ufejlbarligt til kosmisk bevidsthed med dens mirakelevner, dens alvidenhed, almægtighed og alkærlighed. Alkærlighed er ikke den samme kærlighed som forelskelse, det er en kærlighed, som ikke fordrer noget som helst, det er en kærlighed, der giver, og derfor er denne sag også en gave, den er jeres sag, det er ikke min sag. Det er en sag, der er lavet til jer, den er neutral. I kan tage af analyserne og begynde at arbejde efter analyserne, og I kan lade være med det, og I kan igen gå tilbage. – Det er helt frit! [...]

STK. 29 *Det Tredie Testamente er den bebudede Talsmand, den Hellige Ånd*

I mit livsværk er der ingen bebrejdelser, man kan overhovedet ikke bebrejde menneskene noget. Jeg har nok sagt nogle slemme ting, men bag efter siger jeg: "Hvem kan gøre for det"? – Det har vi alle sammen skullet igennem. Kristus siger også, at man skal tage sit kors og følge ham. Han tog sit kors, nemlig korsfæstelsen, og havde han ikke gjort det, var der ingen kristendom i dag. Men nu er det sket: den åndelige videnskab er kommet til verden, og hans bebudelse om Talsmanden, den Hellige Ånds komme er blevet opfyldt. Det jeg fortæller, er dét, *Talsmanden, den Hellige Ånd* fortæller. Menneskene får om kort tid adgang til

det, når *Livets Bog* for første gang kommer ud på et offentligt bogforlag under titlen *Det Tredie Testamente*.

STK. 30 *Mit forhold til Gud*

Og så vil jeg sige Dem rigtig hjertelig tak og ønske en vældig god fremtid for Dem. Mine analyser vil stadig eksistere for Dem, og De vil stadig kunne hente velsignelse og inspiration fra Himlen. Jeg har ikke kunnet lave disse ting, hvis ikke jeg var ét med Gud, og jeg beder mange gange om dagen til Gud. Man skal ikke ligge på knæ eller lave andre mærkværdigheder. Gud er ikke så smålig og siger: "Kan du komme ned på knæ"! – Nej, man skal bare i sit stille sind rette sin bevidsthed mod Gud. Der er mange forskellige tankestoffer i verden, og når jeg mærker noget ubehageligt, tænker jeg på Gud. Jeg tænker på Gud hele tiden, og hver eneste dag beder jeg til Gud også om mine analyser. Jeg har levet i bøn, og analyserne er blevet lavet i bøn til Gud, og hver eneste aften har jeg en stor bøn bl.a. for mit arbejde og for alle de personer, jeg ved, der trænger til hjælp.

– Og så må jeg sige, at selv om jeg ikke holder foredrag mere, så er jeg ikke død endnu, og selv om jeg er død, kan I være overbevist om, at jeg er hos jer. – *Jeg er hos jer!* – Men på en anden måde end i dag. – Og så vil jeg sige tusind tak, fordi I kom!

Martinus' sidste foredrag. Holdt i Falkoner Centret den 9. august 1980.
Bearbejdet af Ole Therkelsen. Bearbejdelsen godkendt af rådet.
Første gang bragt i *Kosmos* nr. 8/1991.

Den kosmisk bevidstes syn på vores tankeverden og livsstil

BISÆTTELSE

KAP. 45 *Det jordiske menneske betjener sig undertiden af et tankeklima, der tilhører et miljø, det forlængst er vokset fra*

Da tanken er den magnetisme, den livskraft på hvilket blodets konsistens og kvalitet og dermed individets hele virkelige lykke og velvære er baseret, bliver tankens art, natur og kvalitet hovedfaktoren i enhver form for et levende væsens normale såvel som unormale fremtræden i tilværelsen. Er de tankearter eller tankeklimaer, som passerer gennem individets tankeorganer og dermed skaber dets vilje- eller handlemåde, af en unormal eller abnorm karakter, bliver samme individs blodmagnetisering eller livskraftoverføring og dermed dets organisme som tidligere nævnt også unormal eller abnorm, idet nævnte kraftoverføring er identisk med tænkningen. Da de jordiske menneskers udvikling i de senere årtier er gået uforholdsmæssigt stærkt frem, befinder de samme mennesker sig i tilsvarende grad i en udviklingszone, hvis normale tankeklimaer de endnu ikke rigtig er blevet fortrolige med. Følgen heraf bliver, at de i stor udstrækning betjener sig af ældgamle tankeklimaer (forestillinger), hvis energiudløsende natur kun kan være at betragte som normal magnetisme eller livskraft for organismer i lave primitive dyriske stadier, som de jordiske mennesker med den højeste del af deres bevidsthed faktisk forlængst har forladt. Mellem de jordiske menneskers organismer og tankeklimaer er der således i tilsvarende grad en vis disharmoni. En vis form for unormal tænkning og dermed overføring af en tilsvarende unormal livskraft til organismerne vil derfor være fremherskende. Disse organismer kommer derved i samme grad til at fremtræde som syge, som svækkede, som modstandsløse overfor infektion m.m. Organismernes er stemplede med smerte og lidelse. *“Helvedes ild”* flammer over den jordmenneskelige tilværelse.

KAP. 46 *Menneskeheden er endnu kun delvis blevet frelst gennem religionens og verdensgenløsningens tankeklimaer*

På basis af foranstående er verdensreligionerne blevet til. Og på samme basis er deres ophav blevet kaldt *“verdensfrelserne”*. De var nemlig væsener, der i større udstrækning end almenheden betjente sig af det for mennesket normale tankeklima, betjente sig af den rigtige livskraft, samtidig med at de gjorde dette tankeklima bekendt for medvæsenerne. Nævnte tankeklima blev så i form af religioner og moralforædling den første begyndende og nye retmæssige *“livskraft”* eller magnetisme for de jordmenneskelige organismer. Og da menneskene ved at beskæftige sig med dette tankeklima, ved at lade det gennemstrømme deres hjerne og nerveorganer, ved at gøre sig til åndsforskere, ikke kan undgå at få deres blod elektriseret eller gennemstrømmet af dettes forfinede og for lavere instinkter tilintetgørende energier, og deres blod og dermed alle øvrige organiske detaljer forfinede, gjort mere normale, tilværelsen mere lidelsesfri, og livet mere identisk med lykke, måtte al sand religionsskabelse og dens ophav nødvendigvis for menneskeheden komme ind under begrebet *“verdensfrelse”* eller *“verdensgenløsning”*. Dermed er jo ikke sagt, at de kendte religioners identitet som *“normal-tanker”* eller *“normallivskraft”* for det menneskelige blod og den menneskelige bevidsthed har været i hundrede procents renkultur – tværtimod. Religionerne

kan kun udtrykkes som nogle af lavere eller primitive jordmenneskelige tankearter og misforståelser fortyndede overleveringer af deres ophavs enkelte, hundrede procents normale tankeguldkorn eller virkelige symbolik eller analyser af de evige fakta. Og som følge heraf bliver de samme religioner i tilsvarende grad blottet for at kunne udløse den hundrede procents blodelektrisering, der giver individet den urokkelige og sande fuldkomne, sygdomsfri lykkelstand. Individerne er gennem de til dato eksisterende religioner eller moraltankeklimaer endnu kun delvis blevet *“frelst”*, ganske uafhængigt af hvor meget de så end selv måtte anse sig for at have opnået denne tilstand i sin fulde helhed. Derfor ser man også det særsyn, at de såkaldte *“gudfrygtige”*, *“hellige”*, *“rettroende”* og *“salige”* mennesker er befængte med sygdomme og lidelser ligesåvel som de såkaldte *“ugudelige”* og *“vantroende”*, *“røvere”* og *“mordere”*.

SMÅBOG 23C – *Primitivitet og overtro*

KAP. 1 *Hvorledes primitivitet og overtro bringer kulturerne til det forfald eller ragnarok, der er bebudet i Bibelen*

For det moderne, tænkende menneske kan det have sin betydning at standse lidt op fra det daglige livs almenopfattelse eller offentlige mening, skik og brug etc. for at tage disse foreteelser lidt nærmere i øjesyn. Nævnte foreteelser omfatter alt, hvad der er blevet *“moderne”* i det daglige liv med hensyn til ernæring, med hensyn til moral, religion, *“god tone”* eller almen dannelse, human væremåde og til opfattelsen af selve livets mening. Ved at standse lidt op og se tilbage på opfattelsen af de nævnte foreteelser kan det ikke nægtes, at denne viser sig at have gennemgået en meget stor serie af forvandlinger. Disse forvandlinger kan ligefrem inddeles i epoker, der hver især repræsenterede sin særlige form for moderne offentlig mening eller almenopfattelse af livet og den menneskelige væremåde.

Der er altså ikke nogen af de tidligere opfattelser af livet og væremåden, der har været blivende, selv om de har været nok så moderne, ja ligefrem har været lovbefalet, således at det blev betragtet som forbryderisk ikke at være i kontakt med dem. Tusinder og atter tusinder af mennesker er blevet torteret og myrdet, faldet for en lovbefalet dødsstraf for overtrædelse af disse autoritære vedtagelser. Senere er de samme påbudte vedtagelser blevet afslørede som udslag af den rene primitivitet eller kulminerende overtro, der for nutidens mennesker fortaber sig i det rent latterlige. Verdenshistorien udviser en mangfoldighed af myrderi af mennesker, der begyndte at kunne gennemskue de autoritære traditioners og opfatters skrigende ufuldkommenhed og naivitet. De kunne derfor ikke acceptere disse som moralfundament eller basis for deres livsopfattelse og væremåde, hvorfor de blev stemplede som kættere eller forbrydere og dømt til tortur og henrettelse. Hvad mener man f.eks. om inkquisitionen eller hekseprocesserne i middelalderen? Blev ikke mange mennesker her brændt på bålet, blot fordi de ikke kunne bøje sig for de kirkelige eller gejstlige autoriteters foreskrevne religiøse vedtagelser? Disse autoriteters måde at få de arresterede til at tilstå skyldighed i den sigtelse, de blev anklaget for, var så djævelsk raffineret og smertebefordrende, at man med den kunne få den sigtede til at bekende sig skyldig i hvad som helst, og derfor naturligvis også i den sigtelse, han blev anklaget for, selv om han her var totalt uskyldig. Hvem kan modstå en radbrækning af sin organisme, en kulmination af de mest raffinerede sadistiske pinsler? Tror man ikke, at der her næsten skal en Kristus eller et indviet væsen til for at have sjælsstyrke nok til ikke at give efter for torturens pres og komme med den af autoriteterne foreskrevne tilståelse, som man med alle til rådighed stående

torturinstrumenter absolut ville have frem. Tilsyneladende var det således her ikke sandheden om skyld eller ikke skyld hos den arresterede, men derimod udelukkende fremtvungelsen af en foreskrevet tilståelse man ønskede, ganske uafhængigt af om denne var sand eller falsk. Det ser ud til, at det primære i situationen var at skaffe "levende ved" til heksebålene. Men derved får hele inkvisitionsprocessen et anstrøg af sadisme.

Men inkvisitionsprocessen gjaldt ikke blot den foregivne bekæmpelse af magi, hekseri og trolddom. Den strakte også sin dødbringende arm ud efter mennesker med andre mentale indstillinger. Store tænkere og forskere, der fremlagde nye synspunkter og opdagelser med hensyn til universet eller stjerner- verdenen, blev også af inkquisitionen kastet ind i heksebålets flammer. Man havde nemlig på forhånd også monopoliseret verdensbilledet i traditionsbundne og med dødsstraf beskyttede forestillinger, der ligeledes i dag opfattes som kulminationen af primitivitet og overtro. Hvordan skulle en udvikling af ånd og kultur i virkeligheden kunne finde sted, når der var tortur og dødsstraf for enhver nok så lille ny afvigelse fra den foreskrevne traditionelle tænkning og opfattelse af livet? Den daværende "moderne" menneskelige mentalitet og myndighed måtte da, grundet på sin naive eller primitive natur, være selvmorderisk. Denne autoritære opdæmning for livets kilder eller for ny viden og kendsgerninger måtte til sidst afføde vældige revolutionære kræfter, der kunne sprænge de mentale opdæmninger. Er revolutioner og krige ikke i stor udstrækning sprængninger af disse for al udvikling snærende og spærrende bånd?

Og menneskeheden kom ind i nye traditioner, som også havde sine spær- ringer, hæmninger og sit forfald grundet på, at disse nye traditioner og former for indstillinger til Guddommen, til moral og væremåde også i stor udstrækning var baserede på primitivitet og overtro. Og således forfaldt den ene verdenskultur efter den anden grundet på den i hver kultur endnu herskende primitivitet og overtro.

Og der, hvor uvidenhed, naivitet eller primitivitet ved hjælp af tortur og dødsstraf dikterer menneskene falske forestillinger, der igen afføder livs- og kulturødelæggende traditioner, dødbringende moral og væremåde, kan en fuld- kommen kultur umuligt skabes. Det må uvægerligt føre til – ikke en kultur – men til kultursammenbrud, et ragnarok, mentalt kaos, livslede og selvmord. Det er opfyldelsen af Guds ord til Eva: "Jeg vil mangfoldiggøre din kummer og din undfangelse, med smerte skal du føde dine børn, og din attrå skal være til din mand, men han skal herske over dig". Det er opfyldelsen af Guds ord til Adam: "..da vorde jorden forbandet for din skyld! Med kummer skal du æde deraf alle dit livs dage. Og den skal bære dig torn og tidsel..." "I dit ansigts sved skal du æde brødet, indtil du bliver til jord igen, thi du er tagen deraf; thi du er støv og skal blive til støv igen". Det er opfyldelsen af Guds ord til Kain: "Hvad har du gjort? Din broders blods røst råber til mig fra jorden. Og nu er du forbandet frem for jorden, som oplod sin mund til at tage din broders blod af din hånd. Når du dyrker jorden, skal den ikke ydermere give dig sin formue; ustadig og flygtig skal du være på jorden". Det er opfyldelsen af lignelsen om den fortabte søn, der kom til at "æde sammen med svinene". Og det er opfyldelsen af Jesu ord om bukkenes liv på hans venstre side på dommens dag.

KAP. 2 *Hvorfor man ikke med rette kan påstå, at den nuværende kultur er fri for primitivitet og overtro*

Men nu i vor moderne og højt oplyste tid kan menneskene vel ikke ligge under for nogen grad af primitivitet og overtro? Vi har jo store læreanstalter, universiteter og skoler, ligesom børnene fra en meget tidlig alder har tvungen skolegang. De begynder allerede i en forholdsvis spæd alder at skulle læse og studere. Og de

fleste endnu mindreårige, normalt begavede børn ved i dag mere om livet og tilværelsen end de mest lærde videnskabsmænd vidste om de samme ting for århundreder tilbage. Og vi ser da også glimrende resultater af denne megen lærdom. Videnskabsmænd, læger, ingeniører, arkitekter, konstruktører og andre specialister i tusindvis har menneskeheden nu til rådighed i skabelsen af dens kultur, daglige liv og velvære. Menneskene er blevet i stand til at praktisere rene fysiske vidundere. Man behersker millioner og atter millioner af naturens hestekræfter. Vi kan bygge vældige kraftmaskiner og lade disse arbejde for menneskene, lade disse udspejle nyttegenstande i millionvis. Vi kan lade naturens kræfter bære os over skyerne og under vandet og over kontinenternes autostradaer. Menneskene kan sidde hjemme i deres egne stuer og tale med venner eller bekendte, der befinder sig på den modsatte side af kloden. Ligeledes kan de i de samme stuer høre koncerter, musik, sang og tale fra alverdens store scener og radiohuse. En menneskestemme kan således høres over hele jorden. Afstande og dermed tid og rum er formindskede til kun at udgøre en brøkdel af, hvad de tidligere betød for menneskene. I dag kan ting, det tidligere tog måneder at udføre, nu udføres på tilsvarende timer eller minutter. Det samme vil derfor gælde erfaringsoplevelsen. Udviklingen går med kæmpeskridt.

I en så oplyst menneskehed med en så genial viden og kunnen kan man vel ikke påstå, at der kan være tale om primitivitet og overtro? Man har da for længst indset primitiviteten og overtroen i fortidens kulturer. I vore dage kan man sandelig ikke falde for nogen slags naive forestillinger, som kan rodfæste sig til almen overtro. I vore dage kan hekseprocesser ikke finde sted. Vi sørger for at have et glimrende forsvar med geniale mordvåben, ja vi kan i dag med en eneste bombe udslutte en millionby med dens befolkning og kulturværdier, så vi skal nok efterhånden tvinge de alt for aggressive og nærgående nationer og folk til tavshed. Vi har også et glimrende retsvæsen med tugthuse og straffeanstalter, så vi skal nok få bugt med banditterne, forbryderne og ligeledes holde disse i skak. Med vor glimrende lægestab, hospitaler og sundhedsvidenskab, forsknings- og vivisektionsinstitutter skal vi nok få bugt med sygdomme af enhver art. Med vore glimrende uddannede fagfolk og produktionsmuligheder skal vi nok efterhånden konkurrere andre folk og forretninger ud og give arbejde til vore arbejdsløse. Med vor socialforsorg, invalide- og folkepension har vi skabt en glimrende tilværelse for de syge og gamle. Med vor omfattende skoleundervisning skal vi nok sørge for at holde vort folk på et højt kulturtrin. Nej, man kan vist ikke med rette påstå, at der i vor på så høj videnskab baserede kultur kan forekomme nævneværdige områder af primitivitet og overtro. Vi lever absolut på kendsgerningernes fundamentale vej. Hvad skal vi med religion og Guddom, evangelier og bøn? Sådanne foreteelser hører hjemme i barnekamre og drømmeres fantasi.

Men er denne her skildrede selvsikre opfattelse af egen moral og væremåde, således som den i større eller mindre grad kommer til udtryk som ideal inden for de moderne og førende kulturstater, nu også baseret på virkelige kendsgerninger? Hvis den ikke er det, kan den kun være baseret på tro, hvilket vil sige på formodninger. Og hvis disse formodninger ikke passer sammen med virkeligheden, er dette kulturstaternes ideal i virkeligheden kun primitivitet og overtro. Vil det sige, at der eksisterer en mulighed for, at fremtidens mennesker vil komme til at se tilbage på vor nuværende kultur og i den finde store områder af primitivitet og overtro, ja finde mange af de nuværende så højt lovpriste foranstaltninger aldeles latterlige og naive på samme måde, som menneskene af i dag finder den middelalderlige kultur fuld af latterlige og tragikomiske foranstaltninger, som man dengang lovpriste til skyerne som absolut retfærdige og fuldkomne? Ja, det er i allerhøjeste grad muligt. Så længe man i et givet felt, det være sig inden for moral og væremåde, inden for familielivet såvel som inden for regerings- eller

statsformen, inden for lægevidenskaben eller inden for andre videnskaber, endnu kan høste erfaringer, der kan afsløre fejl ved den herskende opfattelse i de nævnte felter, og man ved de samme erfaringer kan forbedre opfattelsen, da har denne ikke nået sin fuldkommenhed eller færdige tilstand. Og da vil man være nødsaget til at erkende ved hver ny forbedring, man bliver i stand til at foretage, at den tidligere indstilling og viden om det givne felt ikke var fuldkommen. Men en viden, der ikke er fuldkommen, er i tilsvarende grad udtryk for ufuldkommenhed eller primitivitet. Og da man ikke kan påstå, at de i dag eller i nutiden gældende kulturelle vedtagelser, love og samfundsforhold, skik og brug er så fuldkomne, at der i de pågældende felter ikke kan høstes erfaringer for, at de i sig rummer mangler og fejl, og som derved ved de nye erfaringer kan forbedres, kan man heller ikke med rette påstå, at den nuværende kulturepoke er fuldkommen og dermed fri for primitivitet og overtro.

KAP. 3 *Det færdige menneske i Guds billede og dets verdenskultur eller rige på jorden*

Nu vil man måske komme med indvendinger og bemærke, at man på denne måde naturligvis aldrig kan blive færdig. Enhver ting kan jo blive ved med at forbedres i det uendelige. Men det er ikke rigtigt. Enhver fuldkommen skabelse er en afsluttet enhed. Den har kun til formål at bringe objektet for skabelsen frem til det færdige stadium, så det opfylder det formål, for hvilket skabelsen blev iværksat. Når dette formål er nået, er skabelsen overflødig i det pågældende felt. Dette gælder lige såvel i naturens som i menneskets skabefelt. Træerne vokser ikke ind i himlen, og æblet udvikles ikke længere end til det fuldmodne stadium. I menneskets skabeforetagender er det færdige stadium også målet eller slutfacitet. Hvis det ikke var således, ville intet som helst, såsom huse, biler, klædninger, fodtøj etc. blive færdige og komme menneskene til gode. Med hensyn til skabelsen af det levende væsens mentalitet, da er denne skabelse heller ikke uendelig, men er kun beregnet på at skulle opfylde et formål. Dette formål er blevet udtrykt i de guddommelige ord: "Lader os gøre et menneske i vort billede efter vor lignelse". Det levende væsens mentalitet og væremåde skal altså udvikles til at være totalt fuldkommen. Når dette mål er nået, kan der ikke nås mere på dette felt. Hvad er fuldkomnere end den totale fuldkommenhed? Og hvad er total fuldkommenhed med hensyn til det levende væsen? Det er dette i tanke, sind og væremåde at være således, at man ikke i nogen som helst situation eksisterer uden at være til virkelig glæde og velsignelse for alt levende og ligesom solen lyse og varme på uretfærdige såvel som på retfærdige. Da elsker man sin næste som sig selv og repræsenterer den væremåde, der er "alle loves fylde". Større kan en kærlighed og den heraf følgende væremåde ikke være. I samme grad, som menneskene når frem til denne fuldkommenhed, oplever de juleevangeliets fred og velbehagelighed i deres daglige fysiske liv. Da er himmeriges rige ikke blot noget, der er inden i væsenet, men da stråler og funkler det også uden for væsenet og forbinder alle hjerter og hjerner i kærlighedens umådelige lysvæld. Og Gud vandrer atter med Adam i Paradisets have. Vi er her ved opfyldelsen af Guds bebudelse af menneskenes fremtid. "Kvindens sæd" har "knust slangens hoved". (Den menneskelige væremåde har knust den dyriske væremåde i mennesket.) "Kain" har aflagt sit onde væsen. Han gør ikke mere det onde. "Synden ligger ikke mere for døren". Han kan nu "se frit op". (Mennesket er ikke mere en morder og tynges derfor ikke nu til jorden af samvittighedskvaler og ulykkelige skæbner.) Og Guds ord til Abraham er her gået i opfyldelse. "I Abraham er alle jordens slægter blevet velsignet". Kristusbarnet i jordmenneskets mentalitet er blevet voksent. "Mennesket i Guds billede" behersker de jordiske terræner, kontinenter og have. Guds åsyns strålevæld funkler i alle foretagender, i alle øjne, varmer i ethvert håndtryk. Alt er kærtegn. "Den fortabte søn" er kommet tilbage

til sin fader. I sandhed, Guds skaberværk er fuldbragt. Mennesket er blevet ét med Gud. Hen over sporene af fortidens krigsterræner, valpladsers dødsscener, gråd og tænders gnidsel, skrig og pine funkler en ny verden. Visdommen og kærligheden har sammenknyttet alverdens folk og stater til ét folk og til én stat, til "én hjord" og "én hyrde". Vi er i fredens domæne. Guds rige er blevet til en altovervindende livskraft i kød og blod, i manifestation og skabelse, i kultur og væremåde.

KAP. 4 *Den nuværende moderne kulturs ufærdige side nr. 1. Menneskets dødbringende forhold til dyrene*

Med forannævnte guddommelige panorama over Guds færdigskabte menneske og dets verdenskultur som baggrund er det ikke vanskeligt at se, hvor ufærdigt det nuværende moderne menneske og dets så højt priste kultur i virkeligheden er. Og det er netop med nævnte panorama som dagligt liv og væremåde, at fremtidsmenneskene vil bedømme nutidsmennesket og dets væremåde – ikke som udtryk for virkelig kultur, men som en ufærdig og barbarisk væremåde, ja ligefrem gyselig. Men da fremtidsmenneskene, der her er tale om, er indviiede væsener og derfor ved, hvorfor menneskene af i dag er således, vil de være forstående og blide dommere.

I en verden, inden for hvilken man i årtusinder aldrig har udløst en intolerant eller fjendtlig og dræbende hensigt imod sin næste og ikke kender til sygdomme eller til nogen som helst anden form for ulykkelige skæbner, fordi man for længst har tilegnet sig en væremåde, der gør væsenet immun over for disse foreteelser, vil man med nogen undren læse om nutidsmenneskenes barbariske kulturepoke, der for dem vil være en længst forsvunden fortid. Og for de studerende af denne fortid vil der være nok at forfærdes over. Navnlig vil man med rædsel studse over det vældige område af mentalitet, nutidsmenneskene havde tilfælles med dyrene. De myrdede og flåede disse væsener for at æde dem ligesom rovdyrene. Disse sidste væseners mordevne havde man i sit eget væsen for længst overtrumpfet med opfundne kunstige mordvåben: geværer, pistoler og slagteknive etc. Ja, man havde hele mordfabrikker (slagterier), hvor man så at sige på transportbånd kunne dræbe, flå og partere så og så mange dyr i timen. Men ikke nok hermed. Man opdrættede ligefrem dyrene og mangfoldiggjorde deres formering for at få mad nok til mættelse af den endnu fremtrædende kødhunger og de hermed forbundne dyriske tendenser i det vordende menneske. Men man nøjedes ikke med at berøve dyrene deres frie liv i naturen ved at jage og dræbe dem blot for at tilfredsstille sin kødhunger. Nej, man opdrættede også visse dyr og mangfoldiggjorde deres formering udelukkende for at få skind og pelsværk. Man opdrættede disse ulykkelige dyr i små og snævre rum, i hvilke de så sad fængslede til de nåede en bestemt alder, så blev de flået og deres skind solgt til videre bearbejdning til "moderne" kåber og pelsværk. Tænk hele dette mordsystem sat i gang af væsener, der var så højt hævet over dyrets tilværelse, at dette nedværdigende system slet ikke var en livsbetingelse, hverken hvad ernæring eller beklædning angik. Det vordende menneske i Guds billede opretholdt her et for dyrene fremtrædende helvede ganske unødvendigt for opretholdelsen af dets egen eksistens. Mennesket behøvede ikke engang at leve af kød, det var endogså ligefrem skadelig føde for dette forfinede væsen. Men det kunne ikke bebrejdes disse mennesker, at de var sådan. De levede i den meget stærkt forstenede overtro, at det var nødvendigt at spise kød eller animalsk føde for at leve. Og derfor holdt de i god tro deres festmåltider i orgier af nedsvælgningen af andre levende væseners organismer. Man ser altså her fra det rigtige eller færdige menneskes kulturstadium en primitivitet og overtro hos det i dag fremtrædende moderne kulturmenneske, der ikke i nogen som helst grad står tilbage for den, nutids-

mennesket ser tilbage på hos stenalderfolket eller andre fortidige naturmennesker.

KAP. 5 *Den nuværende moderne kulturs ufærdige side nr. 2.*
Menneskets dødbringende gifthunger

Endvidere ser man også fra det færdige menneskes fuldkomne verden med undren på det nuværende jordiske menneskes mere eller mindre hæmningsløse nedsvælgning af giftige og dermed sygdomsbefordrende tobaksrøg. Det underminerer og ødelægger i god tro sine lunger, disse fornemme livsorganer, der kun er beregnede for indånding af den friske luft, der er en absolut livsbetingelse for det pågældende væsen.

På samme måde nedsvælger en overordentlig stor del af de ufærdige mennesker andre og endnu mere farlige giftstoffer: alkohol og narkotika i mange forskellige former. Det færdige fremtidsmenneske vil ikke uden gysen læse om nutidsmenneskets mærkværdige skik og brug med hensyn til de nævnte giftstoffer. Det besegler enhver glæde, ethvert festmåltid, enhver overenskomst med "et glas", hvilket vil sige så og så stort et kvantum selvmord eller mentalforvirring, ligesom enhver depression også skal besegles med nedsvælgningen af et større eller mindre kvantum af de samme sindsforvirrende eller dødbringende giftstoffer. Denne permanente spisen, drikken og indånding af giftstoffer eller nedsvælgning af disse i organismens livsvigtige hovedorganer, der absolut er beregnede til at befordre fordøjelse af naturlig føde og til at befordre et naturligt åndedræt, og uden hvilke organers sundhedsmæssige vedligeholdelse væsenet umuligt kunne leve og få et naturligt velvære på det fysiske plan, afslører også for fremtidsmennesket et stort område af primitivitet og overtro hos det nuværende kulturmenneske. Væsenet, der behersker millioner af naturens hestekræfter og tvinger disse til at arbejde for sig, synes ikke at kunne betvinge en mikroskopisk brøkdal af disse kræfter, når det drejer sig om at bekæmpe livsnedbrydende begær i dets egen psyke. Det lader sin organisme og dermed sin livsoplevelsessevne håbløst nedbryde og ødelægge.

Som en modforanstaltning imod de dræbende sygdomme og sundhedsødelæggende virkninger af deres højst ufærdige indstilling til ernæring og skadelige livsvaner, der bevirkede et ocean af sygdomsforeteelser, havde man udgik let en meget omfattende lægevidenskab med store hospitaler, seruminstitutioner, operationsstuer, medicinske afdelinger, rekreations- og sygehjem etc. Denne lægevidenskab kæmpede både nat og dag i mental højspænding for at komme alle lidelserne til livs. Men det var en håbløs kamp. Det var som at kæmpe med et uhyre med mange hoveder og med evne til at lade et nyt hoved vokse frem der, hvor man havde opereret det gamle væk. Disse "hoveder" viste sig i form af en unaturlig og for tidlig fremkommen alderdomssvækkelse, unaturlige forkalkninger og stendannelser i organismen, fordøjelsesbesværigheder, stofskiftesygdomme, lammelser, svulstdannelser etc.

Man kæmpede med uhyret. Energiske forskere over hele verden arbejdede på at finde vejen til aflivelse af uhyret, altså midlet der kunne bevirke, at der ikke mere kunne vokse hoveder ud i de gamles sted. Men den materialistiske indstilling, i hvilken man kun regnede med væsenets fysiske side og til en vis grad endog benægtede eller ignorerede tanken om dets sjæl og ånd, holdt videnskabens syn borte fra det område, hvor uhyret var sårbart og kunne rammes i hjertet. Og da videnskaben ikke ville og ikke kunne indstille sig på dette uhyrets eneste sårbare sted, kunne man umuligt få aflivet det. Og dette dæmoniske væsen blev stadig ved med at underminere og ødelægge menneskehedens sundhed og velvære. På trods af ihærdigt arbejde nat og dag fra lægernes eller videnskabens side, på trods af store forsknings- og vivisektionsinstitutioner, på trods af

vacciner, pulvere og piller blev ikke ét eneste hospital overflødigt. Man måtte derimod udvide ethvert hospital og bygge mange nye. Uhyret viste sig stadig umådelig levedygtigt. Her er det også med kuldegysninger, at fremtidsmennesket ser tilbage på denne nutidsmenneskenes håbløse kamp. I fremtidsriget med den totalt fuldkomne verdenskultur havde man for længst opdaget uhyrets eneste sårbare sted: dets hjerte eller livskerne, og her fundet dette område identisk med den inderste årsagskilde til, ikke blot alle sygdomme, men også til alle de lidelser og ulykkelige skæbner, der overhovedet kunne opstå. Men det er ikke så mærkeligt, at man med den rent materialistiske indstilling ikke kunne finde denne uhyrets livskerne, for den forekommer slet ikke på det materielle eller fysiske plan. Den ligger godt skjult inde i væsenets skæbneelement, der igen forekommer i væsenets overbevidsthed hinsides den fysiske organisme. Den bliver belivet af væsenets eget udødelige jeg. Og så længe jeget beliver denne uhyrets livskerne, kan den ikke aflives af andre væsener, ligegyldigt hvor dygtige videnskabelige specialister disse så end måtte være. Ja, ikke engang en Kristus kunne aflive uhyret hos de væsener, han hjalp. Det var derfor, han udtrykte over for dem de kendte ord: "Din tro har frelst dig". Hemmeligheden er altså, at så længe jeget, om end ubevidst, giver næring til uhyret, vokser der stadigt nye hoveder ud der, hvor de gamle fjernes, og væsenet bliver ved med at leve i sygdommenes og de ulykkelige skæbners områder, bliver ved med at skabe en dæmon i sit livsområde. Belivelsen af denne dæmon sker udelukkende ved væsenets benyttelse af giftige og dødbringende tankestoffer. Når væsenet tænker, går der en kraft fra jegets overbevidsthed ind i dets underbevidstheds natbevidsthed. Her bliver denne kraft formet som tankebillede og forplanter sig dernæst videre til underbevidsthedens dagsbevidsthed, der, når væsenet ikke sover, har sæde i den fysiske hjerne. Her bliver tanken ført videre til begær eller vilje og afstedkommer manifestation eller skabelse i den materielle verden. Men samtidig med, at denne tankekraft vibrerer ind i det fysiske hjerne- og nervesystem, vibrerer den igen i det fysiske legemes forskellige områder såsom blodet, muskulaturen, skelettet, kirtlerne etc. og udgør her en fungerende kraft. Denne kraft udgør væsenets livskraft. Den befordrer som nævnt væsenets tankefunktion. Men med befordringen af denne funktion kan den blive svækket som livskraft. Denne svækkelse kan endog blive så fremtrædende, at nævnte kraft ikke mere er en livskraft, men en døds kraft. Svækkelsen har igen sin årsag i, hvilke tankearter eller tankematerialier væsenet benytter sig af, idet de går igennem dets hjerne- og nervesystem og ligeledes vibrerer i dets blod og øvrige dele af den fysiske organisme. Tankearterne kan nemlig være den rene gift og underminere livskraften, hvorved nerverne, blodet og de øvrige dele af den fysiske organisme undermineres. Disse kan nemlig ikke eksistere uden ved en permanent tilførsel af sund, psykisk kraft. For det jordiske menneskes vedkommende er det dræbende princip tankearter, såsom hadets, vredens og bitterhedens tankearter, giftige. De ødelægger ikke blot sit ophavs gode forhold til sine omgivelser og medvæsener, men de ødelægger også væsenets oprindelige immunitet over for sygdomme og svækkelser i dets egen organisme. Sygdom i organismen såvel som et ulykkeligt forhold til sine omgivelser har altså sin absolut første årsag her i væsenets bevidsthedsregion i form af tanke. Fejlagtig tankeføring og den heraf følgende fejlagtige viljeføring og skabelse udgør således den absolut eneste og sande årsag til sit ophavs ulykkelige skæbne, hvad enten den giver sig udslag i krig med medvæsenerne, eller den giver sig udslag i sygdomme i organismen og sindet. Ethvert væsen bliver derved på denne måde selv den inderste årsag til sin ulykke eller lidelse. Ved at belive sin livskraft med dødbringende tankearter bliver væsenet således uden at vide det sin egen døds fjende. Det er ikke så mærkeligt, at det fuldkomne fremtidsmenneske kommer til at gyse ved at se tilbage på, at det almene nutidsmenneske

i total uvidenhed således saboterer og underminerer sin normale oplevelse af livet og samtidig hader og forfølger sin næste i den blinde tro, at det er denne, der er dets livs bitreste fjende, efterstræber og sabotør.

KAP. 6 *Den nuværende moderne kulturs ufærdige side nr. 3. Ragnarok*

At et samfund af væsener, der giver liv til et mangehovedet livsnedbrydende væsen i sin egen mentalitet, må blive til en verden af mørke, er selvfølgeligt. Men da væsenerne samtidig tror, at det er deres næste, der giver liv og kraft til undermineringen af deres lykke og velvære, og de derfor stræber ham efter livet, må disse væseners hele livsområde ligesom blive en verden af dæmoner. Alle er i krig med alle og tror, de derved kan redde sig ud af mørket og skabe den fredens tilværelse, som disse stakkels væsener i deres inderste selv begynder at hungre efter. De forstår således slet ikke, at det, de gør imod deres næste, gør de imod sig selv. De tror fuldt og fast, at deres redning er udvikling af evnen til at myrde og lemlæste, baste og binde denne deres næste. De aner således ikke, at for hver sabotage af deres næstes liv og velvære, de har udløst, har de skabt et nyt hoved på det gnavende og livsnedbrydende dyriske væsen i deres eget psykiske indre. Det uhyre, som de vil bekæmpe, giver de således liv og kraft med deres morderiske og inhumane tankearter, had og forfølgelse imod næsten. I kraft af denne kulminerende uvidenhed og overtro er det givet, at et samfund af disse væsener umuligt kan bygge en fuldkommen fredens kultur op. Vi ser da også denne dæmonernes kultur som en fuldstændig kontrast til det færdige menneskes verdenskultur eller himmeriges rige. For fremtidsmennesket, der er vant til at leve i en verdenskultur eller den fredens velbehagelighed, der er bebudet de jordiske mennesker, og hvor alle elsker alle, kan det nok være med en vis fornemmelse af "gåsehud" eller kuldegysning, at det ser tusinder af år tilbage og finder denne kontrasten til himmeriges rige i den nuværende højt priste moderne kultur. Det ser, at der i denne kultur dør millioner af mennesker af sult, nød og elendighed samtidig med, at andre grupper af mennesker lever i overflod eller i overdimensionerede besiddelser af de fysiske eller materielle goder. Nogle mennesker lever i luksuspaladser med dertil hørende tjenerskab. De er undertiden for fornemme til at klæde sig selv af og på. Andre mennesker frister en lazaronartilværelse i storbyernes slumkvarterer i ruiner, skure og kasser eller i hvad andet kasseret skrammel, der kan give en smule ly for vejr og vind. Det er tydeligt for fremtidsmennesket her at se, at der ikke eksisterer nogen særlig næstekærlighed i denne kulturs administration af de materielle livsgoder. Endnu mindre forståelse af næstekærlighedsprincippet bliver det færdige menneske vidne til, når det ser, at man i den samme kultur anser det som sin fornemste og vigtigste opgave at tvinge alle unge mænd til uddannelse i krigsfaget, til oplæring i at betjene de moderne mordapparater, ved hvilke man kan mangfoldiggøre evnen til at udslette og ødelægge næstens liv og ejendom og kulturværdier. Og denne krigsmæssige indstilling sætter sine dybe spor. Tusinder og atter tusinder af børn har mistet deres forældre ved krigens blodbad og er efterladt på må og få til tilfældighederne. Tusinder og atter tusinder af forældre søger her efter deres børn, som er blevet borte under det samme blodbad. Ud af dette ragnarok kom millioner og atter millioner af invalider, der kun ved hjælp af kunstige lemmer, kunstige hænder, arme og ben kan opleve livet. Men ikke desto mindre lovpriser man dette kulturmiljø som "ærens mark". Det er endnu Valhals guder og deres blodbestænkte paradis, der hyldes og tilbedes i store områder af den herskende kultur, man har givet navnet "kristendom". Men inden for denne kristendom har man ikke blot udviklet de mest geniale mordvåben og ødelæggelsesmidler, med hvilke man totalt kan udslette andre nationer, stater og folk og deres kulturværdier, man har også her et tilpasset mordsystem, med hvilket man tror at befordre

retfærdigheden inden for selve staten eller nationen. Her myrder eller henretter man mennesker med geværer, guillotiner, elektriske stole etc. i statens eller "lovens navn" og for øvrigt også i hans navn, der udtalte til sin discipel: "Stik dit sværd i skeden, thi hver den, der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd". Jo, den nuværende kultur kan ikke undgå for ham, for hvem det var blevet til daglig, naturlig væremåde hellere selv at lade sig korsfæste, end at han ville have, at hans næste skulle lide, at afsløre store områder af ufærdig natur eller primitivitet og overtro. Fra hans rige, som endnu ikke er af denne verden, kan man ikke undgå, når man ser tilbage på nutidskulturen, at se ind i en verden af ragnarok, en dyrkelse af Valhal og dets guder. Hertil er der yderligere kommet en forstærket dyrkelse af guldkalve i det uendelige. Den store strøm af væsener håber på en krøstiltværelse og ser med foragt på det fattige staldherberge, der i deres juleevangelium er udtrykt som bolig for ham, der var vejen mod lyset. Derfor måtte ragnarok komme over Jerusalem. Og derfor måtte ragnarok komme over enhver kultur, hvor opdragelse, moral og æresbegreber er baserede på guld i stedet for på næstekærlighed eller på dette "hellere at tage end at give". I samme grad, som man mangler evne til "hellere at give end at tage", i samme grad vil ens væremåde eller vort forhold til vor næste være baseret på primitivitet og overtro. Og da træder man meget frimodigt der, hvor engle ikke tør træde.

KAP. 7 "Dømmer ikke..."

Dette foran skildrede store fremtidssyn udgør ikke det nuværende almene jordiske menneskes syn på dets kultur og væremåde. Det er et tilbageblik fra en færdigudviklet menneskeheds høje tinder. Det er det organisk, kosmisk indviede væsens syn på jordmenneskeheds situation af i dag. Det er fra dette bevidsthedsniveau, at verdensgenløseren ser på den samme situation. Det er i forholdet til hans rige og det, der er Guds mål eller livets mening med mennesket, at den nuværende verdenskultur ser således ud. Men de væsener, hvis bevidsthed er så højt udviklet eller færdigskab i Guds billede, at de lever i det færdige menneskerige, er højintellektuelle og kærlige dommere. Derfor får de lov til at se tilværelsen og livet fra Guds eget store udsyn og får derved den samme indstilling til livet og tilværelsen som Guddommen. Det er dette, Kristus udtrykker der, hvor han siger: "Jeg og Faderen vi er ét". Fra dette høje udsigtspunkt kan man se, at man ikke kan bebrejde noget som helst jordisk menneske af i dag denne ufærdige verdenskultur. Det ufærdige menneske har ikke de erfaringer om kærlighedens vej, der gør det muligt i alle situationer at se denne som den eneste virkelige og ufejlbarlige vej imod lyset. De må derfor her og der i større eller mindre grad komme uden for denne vej og derved komme til at erfare den ufremkommelighed, de moradser og dyndterræner, der her spærrer vejen mod lyset for den, der ikke vil gå kærlighedens vej. Men det er ved afsporingerne, at kærlighedsvejen bliver markeret og bliver til kendsgerning. Og de erfaringer, menneskene ikke har og først får senere hen, kan de ikke handle efter i dag. Der, hvor de ikke har virkelige erfaringer eller kendsgerninger, kan de heller ikke have den rette viden. Og der, hvor de ikke har den rette viden, er de nødsaget til at udvise primitivitet og overtro. Men primitivitet og overtro er igen de overflødige dele, som Gud endnu ikke har nået at få mejslet væk af stenen eller marmoret, ud af hvilket han former sit store kunstværk: "Mennesket i sit billede". Og hvem tør bedømme en kunstners værk, så længe denne endnu ikke har fået frigjort det af den del af sten- eller marmorblokken, der ikke hører med til kunstværket? Det er ikke de overflødige dele af stenen eller marmoret, som kunstneren hugger løs og fjerner, men det af blokken, han omhyggeligt lader blive tilbage, der bliver til kunstværket. På samme måde er det heller ikke primitivitet og overtro og de heraf udløste

forkerte handlinger mod vor næste, Gud lader blive tilbage som det varige, men det ædle, det kærlige i hans karakter og væremåde, bliver til Guds kunstværk – bliver til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Derfor kan det nuværende jordiske menneske, ved at sammenligne sin egen kultur og væremåde med Guds færdige plan med mennesket og dets væremåde, blive klar over, hvor tåbeligt det er at dømme sin næste efter hans ufærdige eller forkerte handlinger. Disse vil dog kun betyde eller markere, at han endnu ikke udgør det færdige udmejslede kunstværk fra Guds hånd. At dømme det ufærdige Guds værk som færdigt, og derved bebrejde det fejl og mangler, er ikke alene en blottelse af vor egen naivitet eller ufærdige tilstand, men det er også en korsfæstelse af vor næste og en hån imod den evige Fader, hvis ånd stadig er lysende og funklende “over vandene”, og i hvis stråleglorie vi evigt bliver skænket livet, visdommen og kærligheden.

ARTIKEL – Forsynet – KOSMOS 2006-7

KAP. 10 *Forsynet og næstekærligheden*

Hvad er det, menneskene skal lære ved at leve i jordklodevæsenets organisme? Det skal ifølge vor børnelærdom lære at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv. Dette er for mange mennesker blot en remse, de har lært, som de ikke forbinder noget realistisk med. For hvad og hvor og hvem er Gud? Det ved man ikke. Og det med næstekærligheden er blevet prædikeret så meget, at man ikke hører det mere. Ligesom man ikke rigtigt ser det, man ser hver eneste dag. Det er blevet vane at sige, at man skal være gode ved hinanden, og det er stadig valne, at man ikke er det. Og elske sig selv? “Ja, men det er da forkert, man må da ikke være egoist”, siger man (samtidig med, at man er det). Menneskeheden trænger til en gennemgribende forklaring på, hvad det vil sige både at elske Gud, at elske sin næste og at elske sig selv, en forklaring, der vil vise, at det i virkeligheden er det samme blot set i tre forskellige perspektiver.

Ved at studere kosmologien og efter evne søge at efterleve den, vil det være muligt for det jordiske menneske at elske Gud ved at elske sin næste, og derigennem vil det samtidig ikke kunne undgå at elske sig selv. Men hvem er vor næste? Det er ikke blot vore medvæsener i mellemkosmos, men også vore organer, celler, molekyler, atomer osv. Det er alle de levende væsener, som lever i det univers, vor organisme udgør, og for hvilke vi udgør en slags “forsyn” eller en “skytsengel nr. 1”. “Du skal gøre mod din næste, som du vil, at man skal gøre mod dig selv”. Men det vil jo sige, at når vi ønsker, at jordklodevæsenet skal skabe de bedst mulige livsbetingelser for os, så må vi for at kunne høste det, så det, hvor det er muligt. Og det er det i forhold til vore egne mikrovæsener. Der kan vi så den gode skæbne, vi gerne vil høste i fremtiden. Vi kan “høre deres bønner”, og ikke blot det, vi kan søge at skabe de betingelser, der ikke bibringer dem lidelse og ubehag, men det modsatte, ved at vi arbejder på at skabe en sund sjæl i et sundt legeme.

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 4. oktober 1953. Manuskript til foredrag bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i *Kontaktbrev* nr. 2-3, 1966.

Artikel-id: M0310.

Hvordan næstekærligheden frigør vores tanke- og skaberkraft

SMÅBOG 8 – Mennesket og verdensbilledet

KAP. 17 *I forståelsen af livets direkte tale opnår individet åndelig suverænitet eller indvielse*

[...] Hvor finder det søgende menneske eller den udviklede forsker disse kendsgerninger, denne sandhed eller virkelighed? – Der, hvor den materielle videnskab fandt virkeligheden eller sandheden i de rent materielle love, nemlig i selve livets egen beretning. Livet selv er jo den mest absolutte og pålidelige fortæller og af slører af den evige absolutte sandhed. Når individet lærer at forstå denne livets egen tale, er det hævet over flokkens suggererende propaganda, der altid vil være mere eller mindre uren, så længe flokken ikke består af kosmisk indviende væsener. Nævnte propaganda vil indtil da mere have til formål at tjene selvopholdelsesdriften end dette at være en afsløring af den absolutte sandhed. Flokkens tale vil derfor her altid betyde en større eller mindre forvrængning af sandheden. Men det væsen, der har lært at forstå livets egen tale, er hævet over et hvilket som helst medvæsens synspunkt. Når det af naturen selv får svaret eller løsningen på livets mysterium som realistisk kendsgerning, har det fundet selve livets absolutte faste punkt, er blevet et normalt suverænt eller såkaldt "indviet" væsen. Det kender virkeligheden ved eget selvsyn og kan derfor handle i kraft af dette selvsyn, der er det samme som synet af de absolutte kendsgerninger. Og det er således føringen af menneskene til dette selvsyn, der er verdensgenløsningens mission af i dag.

ARTIKEL – Den organiske elektricitet – KOSMOS 2017-1

STK. 17 *Menneskenes bølgelængder må komme i kontakt med universets grundtone*

Menneskene er hver især i et felt, deres eget felt, og har deres eget område. Samtidig er de placeret i et stort område, nemlig midt i verdensrummet, og de nærmeste energier her er ikke blot naturens kræfter, men også menneskene og dyrene. Alle disse væsener sender strøm ud, der virker ind på menneskene. Nogle er måske gode ved dem, andre ikke så gode ved dem. Nogle synes de godt om, andre mindre godt om. Man ser hele tiden en strømveksling, en strøm, der går ud og ind, og hvis disse to strømme er skrigende modsatte, så må der blive eksplosion, der må blive kortslutninger.

Tegnet på disse kortslutninger er, at der hele tiden er tale om lokale bølgelængder, som ikke er beregnet på større udsendelser end i deres eget område, og derfor kolliderer de. Derfor kan menneskene ikke blive forbundet med den kosmiske tilstand, universets grundtone, de kan ikke få kosmisk bevidsthed og blive bevidst i det virkelige liv, fordi deres bølgeudsendelse og -modtagelse kun er beregnet på det lille område. Derfor må menneskene arbejde sig op til at få evne til at sende bølgelængder ud i det store rum. Hvis de vil have viden ude fra verdensrummet, må de se at få forbindelse, og hvis de skal vide noget om dem derude, så skal de selv kunne sende bølgelængder ud.

Det lyder måske fantastisk, men det er fuldstændig i kontakt med lovene, både på det materielle og det psykiske plan. Menneskene skal lære at sende

disse bølgelængder ud i et større rum end deres eget. Det drejer sig ikke om, at de får skabt sig millioner og atter millioner i formue, rigdom osv. Det er selvfølgelig glimrende for dem i øjeblikket, men det er vældig lokallogisk og selvisk og en overdimension af det dyriske princip, som også binder dem til det dyriske område. Hvordan skal menneskene få noget at vide om alt det andet, de virkelige ting, når de ikke retter bølgelængderne udad, men retter dem indad? – De retter dem på det, de kalder deres ejendom, og det, de mener tilkommer dem og mener er deres rettigheder, ganske uafhængigt af hvad det koster andre mennesker af velvære og glæde ved at være til.

STK. 21 *Den mest fuldkomne indstilling over for næsten*

Denne tilstand opnår mennesket i alle de situationer, hvor det ikke tænker på sig selv, hvor det er koncentreret på at hjælpe, hvor det ikke kan nænne at gøre fortræd, ikke kan nænne, at andre skal lide. Der går bølgelængderne langt uden for ens eget private område. Og når man bliver således indstillet på sin næste, enten det er en lille blomst på marken, en lille flue eller et andet lille mikroskopisk væsen, eller det er et andet menneske, så sker det ejendommelige, at der ingen hindringer er for den skabende magt, som førte os frem til at få vores nuværende organisme. Så er der ingen hindringer for denne skabende magt i at føre vor hjerne, vore nerver, hele vort system frem til en endnu fuldkomnere tilstand. Så hjælper vi Forsynet med at omforme vort redskab til at blive det virkelige modtage- og afsendelsesapparat for den højeste guddommelige oplevelse og tilkendegivelse for andre væsener. Så begynder vi at blive det, vi er beregnet på. Vi kommer til at ligne solene på himlen, for det er jo den fuldkomne bølgelængde, der er fuldstændig fri for kortslutninger og derfor giver menneskene en lykkelig skæbne.

Mennesket skal indstille sig på: *Jeg vil kun være til glæde og velsignelse for alt levende, ligegyldigt hvad andre gør. Det mindste suk i mig skal være livgivende. Jeg vil aldrig i nogen situation bringe andre til tårer eller lidelser. Det er ligegyldigt, hvad jeg skulle lide, om jeg skulle korsfæstes, så vil jeg gøre det, for derved er jeg i kontakt med universets grundtone, derved har jeg adgang til hele denne vældige viden, som eksisterer.* Det er denne indstilling, mennesket skal begynde at komme ind på. Og kun ved denne indstilling kan det få sit hjerne- og nervesystem og sin psykiske struktur indstillet på en sådan måde, at det kan modtage denne viden.

STK. 23 *Menneskene må lære at tænke i samklang med den højeste skabermagt*

Når man bliver sådan indstillet, at man kun vil være til glæde og velsignelse for andre væsener, så har man hele tiden en strøm, der garanterer, at ens "lamper" kan lyse, der garanterer, at de store organer ikke kommer til at fejle noget, og at ens tankefunktioner er klare. Hele tiden ved man, hvad man skal, og hvad der er rigtigt. Det er dog noget helt andet, end når menneskene lever i forvirring og depression. Et menneske, der har den rigtige forbindelse og derved er ét med Faderen, kan jo ikke komme ud i depressioner, kan ikke komme ud i denne utryghed, der gør menneskene bange. Et sådant væsen er aldrig nogen sinde bange.

Men det er alt sammen baseret på, hvad man tænker. Det er det inderste grundlag for alt det, der sker. Det afgørende er altså evnen til at tænke, evnen til at forme sin bevidsthed sådan, at den bliver fuldstændig i samklang med den skabermagt, der virker omkring os – den magt, der skaber sommer og vinter og får kloden til at dreje om sig selv og styrer sole og mælkeveje i verdensrummet, den magt, der har ført os og foræret os vor organisme og vor klode, og som stadig stiller os over for kræfter, der vil udvikle os frem til en højere tilstand. En sådan

magt gælder det om, at man kommer i forbindelse med, bliver ét med. Ligegyldigt om man tror, at der eksisterer en Gud, så kan man jo ikke komme bort fra, at denne styrende magt er en levende bevidsthed, for den er logisk i sin udfoldelse. Man kan ikke påpege et eneste sted, hvor der skulle være noget, der er tilfældigt. Der er mange ting, der ser tilfældige ud for det mindre syn, men det er jo dette mindre syn, menneskene skal se at komme bort fra. Men de kan ikke få noget større syn, før de retter deres bevidsthed ud over den horisont, som de før så vældigt værnede om og så at sige satte skildvagt omkring, så de ikke kunne se andet. Det vil altså sige egoismens område, som jo er det dyriske princip.

STK. 24 *At få forbindelse udad vil sige at varme og lyse for sine nærmeste medvæsener*
Dyret må jo tænke: Man er sig selv nærmest. Hvis dyret ikke tænker sådan, bliver det jo selv ødelagt og undertrykt. Mennesket måtte i den første epoke også tænke sådan, men efterhånden opdagede det, at det kom til at lave kortslutninger, og der er ikke anden årsag til menneskenes ulykkelige skæbne, deres lidelser og sygdomme, end denne, at de i de givne situationer ikke retter bevidstheden udad, men kun tænker indad. Hvad vil det sige at rette bevidstheden indad og udad? – Når man retter den indad, er man egoistisk og tåler ikke, at nogen skal have noget. Det er ens ejendom, og det giver man ikke noget væk af, det holder man på. Det er at tænke indad. Hvordan skal en bevidsthed, der hele tiden former sig indad, få forbindelse udad? – Forbindelsen er nemlig derude, og det er ikke blot ude i skyerne, solene og stjernerne, men det er de mennesker, der er omkring os. Der er vi nærmest ved Guds bevidsthed. De højest fremtrædende udtryk for liv er jo vore medmennesker, dyrene og planterne, så dér skal vi sende vore bølgelængder ud. Dér skal vi give liv, varme og lyse, for dér kan vi begynde at mærke vor virkning. Vi kan ikke få skyerne til at forandre sig, vi kan heller ikke fjerne solene eller lave om på dem, det er ikke vores opgave. Vores bølgelængde eller udsendelse må rettes imod mennesker eller væsener – alle vegne, hvor vi kan gøre nytte – blot det kun er et dejligt og venligt smil, det behøver ikke at være så meget.

STK. 25 *Kortslutninger i væsenets strålestruktur giver sygdomme i organismen*
Hele tiden kan man vise, at man har sympati, at man er kærlig, og at man er venligt indstillet. Man er ikke kritisk og holder ikke øje med, om der nu er noget, man kan få fat på og fortælle andre om, alt det, der laver kortslutninger. Menneskenes bagtalelseslyst er noget af det værste til at lave kortslutninger. De kan ikke komme i forbindelse med det virkelige lys, og de kan ikke selv blive lysende, så længe de har de forkerte bølgelængder eller tankearter. Hver eneste tankeart, som ikke er til glæde og velsignelse for andre væsener, men kun er beregnet på en selv, slukker lyset i ens strålekraft¹. Når man efter døden kommer over på den anden side, har man ikke den fysiske organisme, og man ser sig selv i sin nøgne strålekraft, i sin strålestruktur. Der vil man se alle disse mørke områder, alle disse defekter, alle disse forfærdelige kortslutninger, der er i den psykiske struktur. Om disse kortslutninger kan man sige – ja, dén bliver til en kræftsygdom nede i det fysiske legeme, dén giver modtagelighed for smitsomme sygdomme, dén giver forkalkning nede i organismen, og dén giver en helt anden fysisk sygdom. Det foregår oppe i den psykiske struktur alt sammen, for dér er kortslutningen, dér “går lampen ud”, hvorved der ikke kommer nogen virkninger længere ned, og tingene går i stå nede i organismen.

¹ Det er svært at høre på lydoptagelsen, om Martinus siger “strålekrans” eller “strålekraft”.

STK. 26 *Alle væsener har kærlighed behov*

Derfor er det virkelig rigtigt, når der er blevet fortalt os, at dette at skulle elske sin næste som sig selv er alle loves fylde. Det er så fuldstændigt et videnskabeligt facit, for kun ved denne indstilling er man jo ét med Gud. Tror De, at Guddommen er vred på nogen? – Tror De, at disse vældige kræfter, der former øjnene og ørerne, der former hjerte, lunger og lever samt alle de levende væsener, får antipati mod det og skaber en dårlig mave i Dem? – Tror De, at de kræfter har sådanne tankearter? – Absolut ikke! Og sådan må det heller ikke være i Deres tankegang. De må heller ikke begynde at lave en manifestation ringere, fordi De ikke kan lide det og det væsen. Dette med at man ikke kan lide nogen, er Deres egen største skavank, for De skal kunne lide alle mennesker. Nogle kan være skønne, andre kan være højst uhyggelige, men at mennesker ikke er færdige, skal jo ikke ændre Deres indstilling. Og det vil det heller ikke gøre, når De får den rigtige viden, for så ved De, at det ufærdige, uhyggelige væsen er en mindre sjæl, der ikke har overvundet de og de kræfter og nu kæmper sig frem. Det er et afsporet væsen, hvor kræfterne har været for stærke, men det kan væsenet jo ikke gøre ved, for det skulle igennem denne proces. Det har kærlighed behov. Alle væsener har behov for kærlighed og sympati.

STK. 27 *Et lysende væsen får livet til at vokse frem og er et Guds sendebud på jorden*

Nu vil nogen måske sige: Jamen, man kan ikke sådan udløse kærlighed, for det er da ikke en viljesakt. Og det er rigtigt, det er ikke en viljesakt, men man kan altså udløse venlighed. Hvis man tilegner sig en virkelig viden om verdensbilledets struktur, får man ikke et eneste grundlag for i nogen situation at skulle føle antipati, bebrejde eller dømme den eller den. Så kommer man frem til ligesom Kristus, der siger: "Dømmer ikke, thi den dom I dømme med, skal I igen tilmåles". Og det er så sandt, så sandt. Man kender et menneskes karakter på den dom, det giver andre mennesker. Det er så umådeligt simpelt. Det menneske ved ikke af, at det derved afslører sig så forfærdeligt. Derfor bliver det også af vigtighed, at man kommer til at forstå sin egen stråleformige natur, forstår, at man er et elektrisk væsen, forstår, at bølgelængden må være i kontakt med den store bølgelængde, den vældige skabende magt, som aldrig tager fejl. Sådan må vi komme i kontakt med denne metode, og det kommer vi, hver eneste gang vi tilgiver vor næste, hver eneste gang vi ikke bliver fornærmede over noget, hver eneste gang vi har et godt ønske for andre, og hver eneste gang vi kan sende en kærlig tanke til den uhyggelige forbryder. For hver gang sender man jo noget lys ud, og så er man lysende og strålende. Der, hvor man sender antipati og mørke ud, er der skygger og pletter, der skaber man død, undergang, depression og livslede hos dem, man har med at gøre. Men man skal blive til et lysende væsen, så der, hvor man går hen over verden, vokser livet frem. Glæden, livslysten og kærligheden vokser frem, således at man virkelig fornemmer, at man i sig selv er en lysets engel, og at man i virkeligheden er Guds sendebud på jorden.

Artiklen er en gengivelse af et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 21. marts 1954. Foredraget blev optaget på bånd. Stykoverskrifter og bearbejdelse af båndafskrift af Torben Hedegaard. Godkendt i rådet 26.06.2016. Første gang bragt i *Kosmos* nr. 1, 2017.

Artikel-id: M1870.

SYMBOL NR. 33 – STK. 79 *Fra syndefaldet til alkærligheden*

[...] Vi har her set, hvorledes Gud i den fysiske verden giver det levende væsen tænke- og skabeevne og dermed kvalificerer det til senere at leve i en så kulminerende lysets verden at selve materien automatisk lystre væsenets ønsker, vilje og tanker. Da disse ønsker og tanker og denne vilje kulminerer i alkærlighed, visdom, kunst og skønhed, står vi i sandhed her over for “himmeriges rige”, hjemstedet for den evige Guddom, hjemstedet for Guddommens hellige ånd, hjemstedet for Guds primære bevidsthed, hvorfra Gud lader den bevidstløse Adam, ligesom en fugl Fønix, opstå af bevidstløshedens favntag i ethvert nyt spiralkredsløbs begyndelse og dermed giver sin søn evig bevidsthed som en lysende kærlighedssol i sit eget åsyns strålevæld.

STK. 33.80 *Materialisation og dematerialisation. Figur nr. 20.*

Væsenet her i de højeste verdener behøver ikke ligefrem nogen legemlig organisme for at kunne skabe i den åndelige materie. Med selve skabeevnens blotte organstruktur kan det automatisk og uden ydre legemlige hjælpemidler, såsom hænder, materielle redskaber eller lignende forme tankematerien efter sit ønske. Men selv om væsenet ikke behøver en organisme til ren tankeskabelse, må det have en organisme til at tilkendegive sig med for sine medvæsener. Denne åndelige organisme skaber væsenet ligeledes med lethed i den åndelige materie ved sin tankes kraft og efter sit ønske i de pågældende tilfælde, hvor det har brug for det. Væsenet kan således øjeblikkelig udskifte eller forvandle sin organisme alt efter sit ønske eller behag. Da et sådant åndeligt legeme bliver til lige så hurtigt, som væsenet med sin tanke kan forme det i tankematerien, kan væsenet i kraft af dette sit materialiserede legeme pludselig komme til syne eller vise sig for sine omgivelser. Det er en sådan lynskabelse af et materialisationslegeme, vi udtrykker som “materialisation”. Men et sådant tankeskabt legeme kan lige så hurtigt opløses, og vi kalder denne opløsning “dematerialisation”. Figur nr. 20 symboliserer dette guddommelige materialisationsprincip, ved hvilket væsenerne kan åbenbare sig i stråleglorier af en sådan fuldkommenhed og varierende skønhed, at de udgør toppen af alt, hvad der overhovedet eksisterer af “skabte ting”. Intet kan således komme på højde med gudemenneskets højeste stråleglorie, der kroner væsenet med lyset fra den evige Fader, den hellige ånd i renkultur, den højeste ild, der befordre alverdens hjerteslag og åndedræt.

Hele vort tanke- og sjæleliv og dermed også vort fysiske liv er baseret på materialisation og dematerialisation. Det er rigtigt at den fysiske materialisation vi udtrykker som “skabelse” er af en mere robust og besværlig natur. Men før en sådan skabelse ved hjælp af væsenets fysiske legeme er blevet skabt i fysisk materie, er den i form af tanker blevet materialiseret i væsenets bevidsthed eller tankeverden. Der er den automatisk materialiseret i tankematerien som model for dens skabelse i fysisk materie. Alle det levende væsens fysiske frembringelser eller skabelser er således kopier af forudgående tanker eller tankemodeller, blevet til ved automatisk materialisation i åndelig materie, hvilket er det samme som det, vi kalder “tænkning”. Denne vor åndelige skabefunktion eller tænkning oplever vi gennem vore åndelige sanser som vor bevidsthedsfunktion. På det åndelige plan er væsenernes tanker og dermed deres karakter noget udvendigt og derfor synligt for andre åndelige væsener. Væsenerne kan derfor ikke her som på det fysiske plan, hvor tankerne er en indre bevidsthedsmæssig foreteelse, skjule disse bag deres ydre fysiske fremtræden.

Da den åndelige materialiserede organisme kun udgør et identitetsredskab, behøver den ikke at være udstyret med hænder eller fødder for at bevæge sig eller skabe. Den er derfor skabt som en stråleglorie eller et stråleorgan, der

hos det færdige menneske i Guds billede er af overordentlig stor styrke og glans i lys- og farvevariationer af overjordisk skønhed. Dette kulminerende lyslegeme kan væsenet under visse forhold nedblænde, så det kan tåle at beskues af et fysisk menneske, som det ophøjede væsen eventuelt vil åbenbare sig for. I den åndelige materie kan det færdige menneske materialisere sin organisme i en hvilken som helst figur eller organismeform, det måtte ønske sig, eller i en hvilken som helst stråleglorie i lys og farver, af hvilken den allerhøjeste har guldets glans. Vi ser her væsenet i sin allerstørste suverænitet og frihed, bevægelse, skabelse og skønhed. Da væsenet var plante, var det bundet til stedet ved sin rod. Da det blev dyr, fik det fødder eller evnen til at kunne bevæge sig frem og tilbage i rummet. Og nu, da det blev menneske i Guds billede, har det ikke blot denne bevægelsesfrihed, men nu har det også forvandlingsfrihed i udseende. Det kan altså i ét nu forvandle sit udseende fra en materialiseret organisme til en anden alt efter behag. Denne væsenets gigantiske udvikling, fra den næsten bevidstløse og til stedet fastbundne plante og frem til denne det færdige menneskes suveræne kosmiske bevidsthed og bevægelses- og forvandlingsfrihed eller udseende efter eget ønske, kan urokkeligt kun være at udtrykke som absolut kærlighed.

STK. 33.81 *I det evige lys eller himmeriges rige*

Da den åndelige organisme som nævnt kun udgør et middel, ved hvilket væsenet kan åbenbare sin identitet eller sit "selv" for sine medvæsener eller omgivelser, og da samme organisme ikke er et redskab for skabelse således som den fysiske organisme, er den ikke udsat for nogen som helst form for slitage. Den åndelige materie skal jo ikke omformes eller opbygges i logiske sammensætninger ved hjælp af hænder, apparater eller maskiner. Her sker skabelsen og oplevelsen direkte fra væsenets tankeorgan eller åndsstruktur og det behøver kun organismen, når det ønsker at åbenbare eller materialisere sig for sine omgivelser eller for særligt vedkommende væsener. Med denne i tankematerien forekommende automatiske, organiske skabelse forstår man således her, at den åndelige verden ikke udgør en verden fuld af fabrikker, maskiner og apparater eller andre former for midler eller redskaber for skabelse i almindelig forstand således som på det fysiske plan. Det er heller ikke en verden fuld af svedige, snavsede og trætte arbejdere, der i deres "ansigts sved skal æde deres brød". (1. Mos. 3.19). Det er heller ikke en verden med invalider, syge og lidende væsener alle vegne. Det er ikke en verden af hospitaler, sygehuse, nervesanatorier eller hospitaler for sindslidende. Det er heller ikke en verden med gamle og udslidte, haltende oldinge. Disse den fysiske verdens markering af virkningerne af sine indbygges fejlagtige og ufuldkomne levevis og væremåde eksisterer ikke her i selve "himmeriges rige", da væsenerne her ikke kan begå "syndefald" eller fejlmanifestationer. I de højeste verdener er der derfor evig ungdom, skønhed, fuldkommenhed, alvisdom, alkærlighed og almagt. Vi er her i en verden af guder. Vi er således i "Guds rige", der her er levendegjort for hvert eneste væsen som et resultat af deres overståede passage gennem spiralkredsløbets mørkezone, hvorfra de nu er opstanden i Guds strålevælds evige lys, prædestineret til urokkeligt at overholde livsloven eller lovenes lov "du skal elske Herren din Gud med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind". Dette er det store og første bud. Men det andet er dette ligt: "Du skal elske din næste som dig selv. Af disse to bud afhænger hele loven og profeterne". (Mat. 22.37). Disse to bud udgør i realiteten tilsammen kun et bud, idet man ikke kan overtræde eller overholde det ene af disse uden samtidigt henholdsvis at overtræde og overholde det andet. Det man gør mod sin næste, gør man kosmisk set også mod Gud. Og det, man gør mod Gud, gør man kosmisk set også mod sin næste. [...]

STK. 6 *Materialisation og dematerialisation*

Det verdensrige, der er skildret i 4. kapitel i Livets Bog, er så at sige porten ind til det rigtige rige, til det åndelige rige. Før man når ind i det rigtige rige, kommer man ganske vist ind på det åndelige plan imellem livene, men det er på mindre udviklede terræner, hvor man er for at opleve, hvile og styrke sig, inden man skal fødes igen.

Når menneskene når frem til verdensriget, begynder de første at komme til verden uden fødsel, ved materialisation. Der ser man så ånder og mennesker sidde ved samme bord og snakke sammen. Der går den fysiske verden meget ind i den åndelige verden, og der får de kosmisk bevidsthed og bliver kristusvæsener.

De vil alle være store kunstnere. De, der ikke har kosmisk bevidsthed, er på vej til det, og det må være nemt at være på vej til det, når de er omgivet af mange høje væsener. De ser dem pludselig komme frem, ser dem materialisere og dematerialisere sig. Så forsvinder den skepsis, der kan holde dem psykisk tilbage.

STK. 7 *Skepsis er en stor hindring for at kunne lave mirakler*

Det er denne vældige skepsis, der er skyld i, at menneskene ikke kan lave mirakler og sådan noget. Det vil sige, det er en del af årsagen, for selv om de ikke var skeptiske, så var de endnu ikke udviklet til at kunne det. Men skepsis er en stor hindring for dem, der begynder at kunne lave mirakler. Det er jo dette, at de ikke kan tro på det. Kristus siger: "Det var din tro, der hjalp dig". Hele tiden maner han til tro. Han måtte jo vide det, for han vidste jo, at han kunne gøre det. Han havde ingen skepsis. Derfor vidste han, at havet ville lystre ham, at han kunne ophæve tyngdekraften. Når jeget i menneskene får hele sin magt, så er det herre over al bevægelse. Derfra kommer al bevægelse i livet, og derfra kan man forklare alle miraklerne. Jeget i de levende væsener har jo al magten, når de er blevet kristusvæsener.

Artiklen er baseret på en båndafskrift af Martinus' udtalelser på et rådsmøde den 16. december 1980, mindre end tre måneder før hans bortgang den 8. marts 1981. Da han ikke fik skrevet så meget mere, var Martinus opmærksom på, at det han sagde blev optaget på bånd, så det senere kunne bruges. Bearbejdelse af båndafskrift, titel og stykoverskrifter af Ole Therkelsen er godkendt i rådet 04.06.2004. Første gang bragt i *Kosmos* nr. 8, 2006.

Artikel-id: M1762.

DET EVIGE VERDENSBILLEDE 5 – *Martinus' 80-årstale, den 11.08.1970***SYMBOL NR. 77** – **STK. 2**

Der er nogle nye ting, som jeg håber at få gjort færdige, og selv om jeg ikke skulle nå at få det færdigt, som jeg ønsker, så må jeg sige, at verdensmissionen er reddet. Der er givet så meget, at den nye verdenskultur kan blomstre. Mennesket kan nå kosmisk bevidsthed igennem studiet af mine analyser og praktisering af den deraf efterfølgende væremåde.

Disse nye ting er noget, der aldrig har været vist for verden før. Det er analyser af supermikrokosmos og supermakrokosmos. Vi kommer altså et godt stykke uden for de stjerner og mælkeveje, som vi kan se, og neden for de mikroskopiske ting, som videnskaben kan se. I kraft af disse analyser får vi set ikke alene mennesket, men alle levende væsener så grundigt, at vi kan se helt ned i den mikrokosmiske tilstand, hvor de kun er partikler og tomrum. Da vil vi se et menneske som et mælkevejssystem bestående af flere systemer – hjerte og lunger er et system, nyrerne er et system, maven er et system. Hvert system er et mæl-

kevejssystem, der består af sole og stjerner. Imellem disse sole og stjerner eller disse partikler er der et tomrum, der er meget større end partiklerne. I dette tomrum virker vor bevidsthed. Vor tanke går derned, og den kan flytte disse partikler. Hvad det betyder, når menneskene når frem til at kunne udnytte deres virkelige viljekraft og koncentrationsevne, får man at se, når man engang kan lave mirakelhelbredelse.

Med menneskenes beherskelse af denne viden vil de nå frem til øjeblikkeligt at kunne sætte nye lunger ind ved materialisation. De vil øjeblikkeligt kunne materialisere et nyt ben, hvis det er blevet knust. Det er utroligt, hvad de vil kunne gøre. Til den tid har man ikke brug for alle disse mange transplantationer, som man har i dag. Men det kommer ikke til at fungere, før menneskene når frem til den fuldkommenhed, hvor de så at sige er færdige og ikke har nogen grov karma tilbage. Hvis menneskene fik evne til at kunne fjerne deres karma mirakelmæssigt, ville de ikke blive udviklet. Det er jo karmaen, der udvikler menneskene, og så længe de ikke er færdige med karmaen, kan de ikke opnå at få denne vældige koncentrationsevne, der skal til for at lede partiklerne nede i deres organisme. Men det kan mange væsener på de højere planer allerede i dag. Vi ser, at det kommer til udtryk i Lourdes. Og vi så, at Jesus også kunne helbrede øjeblikkeligt. Han sagde: "Stå op, tag din seng og gå". De spedalske blev rensset, og de blinde kom til at se. Han kunne helbrede sådanne ting øjeblikkeligt. Det sker alt sammen ved, at vi er bygget op af mælkevejssystemer, stjernesystemer, kloder og planeter, befolkede verdener nede i vort mikrokosmos. Så man ser, at der er et helt, stort verdensalt, som menneskene endnu ikke har kendskab til, men som de nu skal til at arbejde med, og som vil gøre dem fuldkomne, som vil få dem til at være i Guds billede efter hans lignelse. Da når de frem til at kunne gøre, som det hedder sig: "Han talte, så skete det. Han bød, så stod det der".

Selv om menneskeheden til sidst bliver så fuldkommen, at den ikke skal have karma, så må man forstå, at den alligevel lever i en materiel verden, hvor det kan ske, at et menneske kan falde eller brække et ben. Men da det ikke har nogen særlig karma tilbage, så kan det stryge det væk med sin bevidsthed. Det kan med sin tanke helbrede sig selv øjeblikkeligt. Det kan materialisere, og det kan dematerialisere. Der kan kun være tale om sunde mennesker. Og det er klart, at når tingene således lystre menneskets vilje på det fysiske plan ligesom på det åndelige plan, så er mennesket i Guds billede.

ARTIKEL – *Det sande gudsforhold* – KOSMOS 2013-9

STK. 1 *Dyrets dødsangstskrig er en ubevidst bøn til Forsynet*

Kære venner! Jeg vil gerne tale til Dem om det sande gudsforhold. Da hele vor skæbne er et resultat af tilbagevirkende reaktioner fra den os omgivende natur, ja af alt hvad vi kommer i berøring med – og alt dette i sin dybeste analyse er Guddommen, – bliver vor skæbne således et resultat af vort forhold til Guddommen. Det er derfor af stor vigtighed for os at være klar over, hvorledes man skal bære sig ad med at nå frem til det rette gudsforhold, thi kun igennem dette kan vi opnå en fuldkommen lykkelig skæbne, en fuldkommen fred i vort sind. [...]

STK. 7 *Al vor oplevelse, al vor tænkning og al vor manifestation er gudsdyrkelse*

[...] Tilsyneladende har de mennesker ret, som hævder, at verden bliver værre og værre at leve i. Men det mentale mørke, De nu oplever, har sin dybe mission. Det skaber i alle normale mennesker en længsel efter sin modsætning. Mennesket

længes i dag inderligt efter fred, og denne fred vil komme. Mennesket længes efter “et rige, som ikke er af denne verden”, og dette rige er i færd med at fødes. Som den nuværende verden er et resultat af en mental indstilling, vil en ny verden også blive et resultat af en mental indstilling. Men denne indstilling vil være anderledes end den, der ligger til grund for alt det, vi oplever i dag. Denne nye indstilling er menneskeheden nu på vej til. Gennem alle de nu eksisterende forhold, der iler deres opløsning i møde, vil menneskene komme til at se, at deres tidligere idealisme ikke var tilstrækkelig. De vil komme til at se, at de må have et nyt åndeligt fundament at stå på. Mennesket er på vej mod en ny opfattelse af tilværelsen, på vej mod oplevelsen af et nyt forhold til Guddommen.

STK. 10 *Formålet med de kosmiske analyser*

Når jeg har skabt mine analyser, er det for at give Dem et indblik i tilværelsesmysteriets løsning, der kan hjælpe Dem til et lykkeligere og mere fredfyldt liv. Formålet med mit arbejde er bl.a. at give Dem en viden, ved hjælp af hvilken De kan få den velvære, De hungrer efter, samt finde mening i meget af det, De ikke før kunne finde mening i. Men først og fremmest er formålet med mit arbejde at skabe det manglende mellemlid mellem den officielle kristendom og det daglige liv. Dette mellemlid er de kosmiske analysers belysning af de store facitter: reinkarnation og udødelighed, så at man kan se deres forgreninger ned i det praktiske liv. Formålet med mit arbejde er endvidere at tilskynde Dem til at arbejde med Dem selv, samt påvirke Deres tankegang og viljeføring således, at De mere og mere kommer til at tænke og handle logisk. Thi når De opdager, at den og den handlemåde er logisk, kan De ikke i det lange løb handle imod den uden at være abnorm, og abnorme menneskers handlemåde kan man ikke regne med. Et logisk handlende menneske er sundt, et abnormt handlende er sygt.

STK. 13 *Når man indstiller sig på, at alt hvad der eksisterer er Gud*

[...] Guddommen er jo alt det, der eksisterer: naturen, mennesker, dyr, planter, kloder, sole, mælkevejssystemer m.m. At blive indstillet på, at alt, hvad der eksisterer, er Gud, er begyndelsen til at dyrke Gud rigtigt. At denne indstilling i begyndelsen volder vanskelighed, skyldes den kendsgerning, at menneskene endnu ikke er vant til at anse tingene for andet end det, de rent fysisk ser ud til at være. Men en dag vil man komme til at se, at alle “Hansen’er”, “Petersen’er” og “Jensen’er” er noget andet og mere end det, de ser ud til at være. Det, De ser af mig i dag, er ikke andet end en serie fysiske redskaber, en lille brøkdelt af den materie, som jeg bruger i en brøkdelt af min evige tilværelse. Det, jeg ser af Dem, er kun et ganske flygtigt glimt af den evige tilværelse, De lever i. Der er noget helt andet bag Deres fysiske organisme, som virkelig er Dem, nemlig Deres “jeg”. Det er det, der er Guddommen i Dem. Og det er Guddommen, De skal komme til at opleve i Deres medmennesker, efterhånden som De udvikler Dem. Jeg kan hverken give Dem eller noget andet menneske denne oplevelse, den må De nå frem til igennem egne erfaringer. Denne oplevelse beror på en forandring af visse af Deres hjerneceller, en udvikling eller opvågning af de latente hjerneceller, De har til at opfatte denne oplevelse med. Men i kraft af min egen oplevelse af Guddommens identitet med alt eksisterende kan jeg igennem min vejledning af Dem give Dem kendskab til de love, hvis overholdelse er forudsætningen for denne oplevelse eller fornemmelse. Oplevelsen af denne fornemmelse er at fornemme naturens love. At fornemme naturens love er det samme som at fornemme Guds vilje. Når De undervises i Guds vilje, kommer De til at kende Guds mentalitet, og det var jo mentalitet, der var det samme som “ånd og sandhed”.

STK. 14 *Alt, hvad vi gør imod andre, gør vi imod Gud*

Når man først kender mentaliteten bag alle fysiske foreteelser, ser man den overdådige fuldkommenhed bag alt det, der sker, og så får man en helt anden indstilling til livet. Og det er først med denne nye indstilling, at man har mulighed for at kunne opleve Guddommen. Og det er kun gennem oplevelsen af Guddommen, at man bliver et fundamentalt frit væsen, totalt bevidst i sit eget jeg. Denne oplevelse kan man ikke få, så længe man kun ser omgivelserne som "døde" ting. Man må komme dertil, at man ser sine medvæsener, naturen, de "døde" materier som Guds legeme. Og når man ser alt som Guds legeme, så bliver den logiske konsekvens heraf, at alt, hvad man gør imod den eller den, gør man imod Gud. Jeg kan ikke gøre noget, uden at det kommer til at ramme os alle sammen. Hvad De laver, vil komme til at berøre hele verden. Så umådeligt er vi knyttet sammen, så umådeligt afhængige af hverandre er vi, at vi ikke kan røre os, uden at det kommer til at indvirke på vore medvæsener. Hvert suk, der udgår fra os, vibrerer i verdensaltets fjerneste egne. Igennem det kosmiske klar-syn er man i stand til at få den indstilling, igennem hvilken man ser den vældige enhed, vi udgør. Men den rigtige indstilling har De først, når De er nået dertil, at ethvert indgreb i Deres medvæseners kød og blod fornemmes som et indgreb i Deres eget kød og blod. Deres medvæsener og alle Deres omgivelser er det sande billede af Guddommen. De må lære at forstå, at alt hvad der rammer Dem, alt hvad der hænder Dem, alt hvad der bliver sagt til Dem og om Dem, alt hvad De oplever som lidelser eller som velvære, at alt dette udtrykker en samlet korrespondance mellem Dem og Guddommen. Denne korrespondance bliver manifesteret gennem Deres omgivelser, så når De skal indstille Dem på det rette gudsforhold, må De ikke tro, at Gud er et strålende væsen et eller andet sted henne, der en skønne dag vil vise sig for Dem, thi sådan former oplevelsen af Guddommen sig ikke. At se Guddommen som et strålende væsen er at se en gudesøn. Det er et tænkt billede i Guds bevidsthed. At "se" Guddommen er derimod at se omgivelserne som udtryk for en bevidsthed. Men at komme til en sådan oplevelsesform tager naturligvis tid og kræver øvelse, tænkning og erfaringer. Hvis De er tilbøjelig til at blive vred på den eller den, hvis De er tilbøjelig til at lade alt, hvad De oplever af ubehag gå ud over den eller den, så viser dette, at De ikke er klar over, at det i alle tilfælde er Guddommen selv, De har med at gøre. Vi har disse primitive hævn tendenser fra dengang, vi levede på et meget lavt mentalt stadium, og fører dem nu med os som vanebevidsthed. Vi tror, at hvis en eller anden forfølger os, og vi så bliver indigneret på vedkommende menneske, at så er det bare et eller andet medmenneske, vi har med at gøre. Men i virkeligheden er det Guddommen, som igennem denne oplevelse ønsker at meddele os et eller andet. Og forfølger vi så vedkommende, er det i virkeligheden Gud, vi forfølger. Med en sådan indstilling er vort gudsforhold endnu af hedensk natur. Hedenskab er nemlig udtryk for de tilstande, hvor vi endnu forfølger den sande Gud, – selv om denne forfølgelse er af ubevidst natur.

STK. 17 *En varig fred må bygges op i ens egen indre verden*

Men for at kunne opleve en varig fred, må den først bygges op i ens egen indre verden. Det er ikke nok, at alle krigsførende parter slutter fred, det enkelte menneske kan godt være ulykkeligt alligevel. Den varige fred er ikke noget, man kan få udefra. Den er ikke afhængig af om de, der i dag står i krig mod hinanden, slutter fred. Dybest set er dette slet ikke afgørende for Dem selv. De står højt hævet over materien. Nej, virkelig fred kommer De først til at opleve, når De har sejret i kampen på Deres egen indre front. Når De har nedkæmpet Deres egne lavere naturer og tilbøjeligheder, så kommer den virkelige fred til Deres sind. Ved at indstille Dem på denne kamp, kommer De til at opdage den retning, i hvilken

De skal handle. Da vil De se, at dersom De ønsker at høste kærlighed, forståelse og alt det, De hungrer efter at møde i Deres daglige liv og omgivelser, da må De selv så det først. Ønsker De fred, må De ophøre med selv at udløse hidsighed, irritation, raseri og heftighed. Disse tilstande er mentalt tordenvejr og giver ikke fred. Der, hvor De i det daglige liv møder mentalt tordenvejr fra et andet menneskes side, må De sætte ro og ligevægt imod og prøve at være uforstyrret, derved skaber De fred.

STK. 18 *At finde sig i enhver form for fornærmelse er logisk*

For at gøre det lettere for Dem at modstå disse ting, har jeg skabt mine analyser. Disse analyser vil vise Dem, at det er i kontakt med tilværelsens love og dermed logisk at "vende den højre kind til, når man bliver slået på den venstre". Når man ikke har en logisk forklaring på, hvorfor man skal handle anderledes, end man er vant til, har man ikke lyst til at ændre sin handlemåde. Men når man får en logisk begrundelse for denne ændring og desuden får klarhed over, at de mentale energier virker hårfint efter deres bestemmelse, kan man finde sig i enhver form for fornærmelse. Det er meget vigtigt at gøre sig klart, at når nogen gør et eller andet imod os, så gør vedkommende kun noget, som han eller hun absolut er nødsaget til at gøre, fordi vedkommende ikke i det øjeblik kan være anderledes, end han eller hun er. Vi står allesammen i det, De kalder nuet, på højden af vor udvikling, vor viden og vor erfaring, og vi handler i nuet ud fra den virkelige, det vil sige selvoplevede viden, vi sidder inde med. Ud fra vor viden sker vor viljeføring, hvorfra skulle den ellers ske? Da vi alle står på forskellige trin i udviklingen, må vi alle handle forskelligt. At forlange, at vi alle skal handle ens, har intet med logik at gøre. Igennem vor uvidenhed og deraf følgende forkerte tænke- og handlemåde lærer vi lovene for tænkning at kende. Igennem tænkningen ser vi, hvorledes de store religiøse facitter, som er udtrykt i kristendommen, forbinder sig med det daglige, praktiske liv. Med vor egen vågne bevidsthed vil vi efterhånden se, at disse store facitter vil komme til at udgøre det urokkelige fundament for alle fremtidige kulturer. Menneskene vil komme til at anerkende disse facitter, fordi de vil blive analyseret således ud, at ethvert tænkende menneske kan se deres forgreninger ned i enhver form for handlemåde. Og når man med sit eget syn kan se, at dette at være sympatisk og kærligt indstillet er det eneste rigtige, det eneste virkelig lykkebefordrende, den eneste virkelig logiske handlemåde, ligegyldig hvor ulogisk det så end ser ud udefra, ja så kan man kun indstille sig på at være i kontakt med denne handlemåde. Og ved at indstille sig således, ved at forstå, at hele livsmysteriet er udtryk for et logisk og kærligt Forsyns eksistens, livsytringer og viljesmanifestationer, da begynder man at opleve, at alt er såre godt, at alt kun har kærlighed til formål, og at alt skal resultere i kærlighed, – og dermed er man med til at lægge grunden til en ny verdenskultur.

STK. 20 *Når det daglige liv bliver en samtale med Gud*

Når jeg står her over for Dem, står jeg over for Guddommen. Selvfølgelig kan jeg skelne Dem enkeltvis, men jeg ser Dem alligevel som en samlet enhed. Jeg ser, at De igennem Deres åndelige udstråling er forbundet med hverandre i et strålende lys. Deres åndelige udstråling er atter forbundet med jordklodens åndelige udstråling, med universets udstråling. Alt er lys, og dette lysocæn er Guddommen, og han er indstillet på mig. Han bruger Deres munde og handlinger til at komme inden for mine sanseevners rækkevidde. Alle Deres handlinger og alt det, De siger, forbinder jeg med det, andre siger og gør, og når jeg så undersøger alle disse handlinger og udsagn, viser det sig, at livet i virkeligheden er en samlet levende tankemanifestation, skabt af Guddommen. Jeg kan se, at Guddommen

igennem det daglige liv siger noget til mig, derved kommer jeg til at leve sammen med Guddommen, som man lever sammen med sin næste. Jeg taler med Gud, som en mand taler med sin næste. Når man er kommet til dette stadium, da kommer freden ind i bevidstheden. Bevidstheden er da forenet med Guddommen på en sådan måde, at man ser, at alt, hvad der sker, er fuldkommen logisk, at det er Guds kærlighed, der i dag ligger bag den forcerede udvikling, som menneskeheden nu oplever, og som vil føre de forskellige nationer frem til nogenlunde samme trin, for at jorden derigennem kan komme til at opleve en harmonisk samfundsordning. Hvis denne udvikling ikke blev forceret, ville det vare længe, før der blev tale om en virkelig væsentlig forandring. Hvis lidelserne ikke var så koncentrerede, som de nu er, ville menneskene kunne leve i århundreder uden at komme i berøring med den oplevelse, jeg lige har fortalt Dem om. Denne forcerede udvikling vil føre til, at jordens stater går op i en højere enhed, en tilstand som ikke kunne finde sted uden alt det, der sker i dag.

STK. 21 *Det enkelte menneske kan ikke være anderledes, end det er*

[...] Vi må lære at forstå, at omgivelserne er ét eneste stort flammehav af lys, et ocean af viljekraft, af kærtegn fra Guddommen. Der, hvor vi bliver vrede og hidsige mod dem, der føler antipati imod os, der splintrer vi vor gudsbevidsthed og går glip af den oplevelse, jeg før skildrede. Dette betyder ikke, at man skal råbe hurra for alt det ubehagelige, man oplever, men kun, at vi skal lade det være der, hvor vi ikke magter at forbedre det ved kærlighed og forståelse. Kun der, hvor vi evner at forbedre tingene ved kærlighed, har vi vort arbejdsfelt.

STK. 22 *At se alt som Guds legeme og som en guddommelig henvendelse til os*

[...] I mit arbejde er alt baseret på at lære Dem at forstå naturen, at forstå den logik, ved hjælp af hvilken verdensaltet er bygget op, og at forstå, at alt, hvad man har med at gøre, er livsytringer udstrålende fra Guds bevidsthed. Forstår man dette, bliver det et helt andet gudsbillede, der her toner frem. Fremtidens mennesker vil komme til at leve på et helt andet billede af Guddommen end nutidens. Dette billede vil forene sig med alt, hvad der sker i verden, være i kontakt med tilværelseslovene og dermed fundamentalt logisk underbygget. At se alt som Guds legeme, at se alt, hvad der sker, som en guddommelig henvendelse til en, at se alt som udtryk for noget, Guddommen ønsker at sige en, vil føre til, at mennesket en dag spørger sig selv, hvad det er, Gud ønsker at meddele det. Og i alle livets forhold ønsker Guddommen at vise gudesønnen, at alle lidelsesfyldte oplevelser, hvor svære de så end er at gennemleve, beriger bevidstheden med ny viden og altså fører til en bevidsthedsudvidelse, til en større mental horisont, hvad der jo kun vil sige en større evne til livsoplevelse. Denne større oplevelses-evne er det, der føles som et kærtegn fra Guddommen. Den fører til en påvisning af, at ens skæbne hele tiden er udtryk for lys og atter lys, og så får man fred i sit sind. Gud ønsker at forvandle menneskenes indstilling til deres omgivelser. Og det sande gudsforhold er det samme som menneskets indstilling på, at alle dets omgivelser er Guddommen.

STK. 23 *“Fader, ske ikke min, men din vilje”*

[...] Alt vil en dag blive oplevet af Dem som en henvendelse til Dem selv, og det er kun et tidsspørgsmål, hvornår De reagerer rigtigt på denne henvendelse og i ydmyghed bøjer Deres hovede og siger: “Fader, ske ikke min, men din guddommelige vilje!” Når De kan sige det, er De inde i den rigtige kurs mod Guddommen. Jeg kan give Dem den teoretiske viden, men den praktiske viden kan De kun selv skaffe Dem igennem Deres egne selvoplevede erfaringer. De kan blande de mentale energier helt efter Deres egen vilje, men vil De have den virkelige

oplevelse af Guddommen, er det nødvendigt, at De ændrer Deres væremåde og lærer at anvende den kosmiske kemi rigtigt. En ny væremåde kommer ikke af sig selv. De må lære at blande Deres tankestoffer på den rigtige måde. Når man skal vælge mellem to handlemåder, er det ikke altid let at vide, hvilken der er den rigtige. Ofte kan man være i en sådan situation, at hvad man så end gør, så vil det være et onde. Står man over for to onder, gælder det altid at vælge det mindste onde, som ikke altid er det, der går mindst ud over os selv.

STK. 24 *Menneskene vil finde hinanden og danne en stor enhed*

De må lære at indstille Dem på, at på samme måde som De altid er omgivet af fysiske væsener, er De også omgivet af en mængde for Dem usynlige væsener. De er aldrig overladt helt til Dem selv, De befinder Dem altid, bevidst eller ubevidst, i en korrespondance med Guddommen. De må vide, at ligegyldig hvilke øjne De ser ind i, er det Guddommens sanseredskaber, De møder. Hvad De så end oplever, er det Guddommen, der taler til Dem. Mange mennesker er ophørt med at bede, fordi de tvivler på bønnens værdi. Denne indstilling er meget forkert. Bønnen er det værdifuldeste meddelelsesmiddel mellem Guddommen og gudesønnen. Når De lærer at forstå, at de ting, jeg her har fortalt Dem, er sande, vil De få fred i Deres bevidsthed. Da vil De komme ind i en sansetilstand, i hvilken der er fred og ligevægt. Jeg har fuldstændig fred og ligevægt i min bevidsthed, lige meget hvor svær krigen end er. Jeg ved, at det vil blive de lyse kræfter, der sejrer i den kamp, der i dag raser i verden, og at de vil komme til at befordre en "ny himmel" og en "ny jord". Jeg ved, at kun det fuldkomneste vil ske, og så kan jeg kun lovprise Guddommen.

Efter alt det, De nu oplever, vil menneskene finde hinanden og danne en stor enhed. Al monopolisering vil ophøre, idet menneskene vil lære at se, at den eneste virkelige værdi, der findes i verden, er menneskets evne til at skabe, til at frembringe. Den økonomiske forskel, der i dag råder i verden, er en unaturlig forskel, og den vil forsvinde. Der vil komme helt nye sociale ordninger, jorden vil bogstavelig talt blive en "ny" jord, hvor administrationen af de fysiske værdier vil finde deres ligeløb. Menneskenes åndelige indstilling vil gå i den retning, jeg i aften har skildret for Dem. Menneskene vil lære at forstå, at Gud er alt, hvad der er til, og at alt, hvad de gør, gør de imod Gud. Men da Gud er alt, hvad der er til, er vi selv en del af ham, og følgelig vil alt, hvad vi gør imod ham også være noget, vi gør imod os selv. Vor skæbne er således afhængig af vor væremåde. Når menneskene har forstået det, vil de blive ivrige efter at være kærlige mod alt og alle, og med den indstilling vil verdensfreden komme til at holde sit indtog på jorden.

Artiklen er et referat af Martinus' foredrag afholdt 26. januar 1942 i Livets Bogs Bureau. Referatet er bygget over stenogram af Hans Bønnelycke m.fl. Ny retskrivning og stykoverskrifter af Torben Hedegaard er godkendt i rådet 08.08.2013. Første gang bragt i *Kontaktbrev* nr. 9-11, 1942.

Artikel-id: M2044.